COLECȚIA

Jubiri de poveste

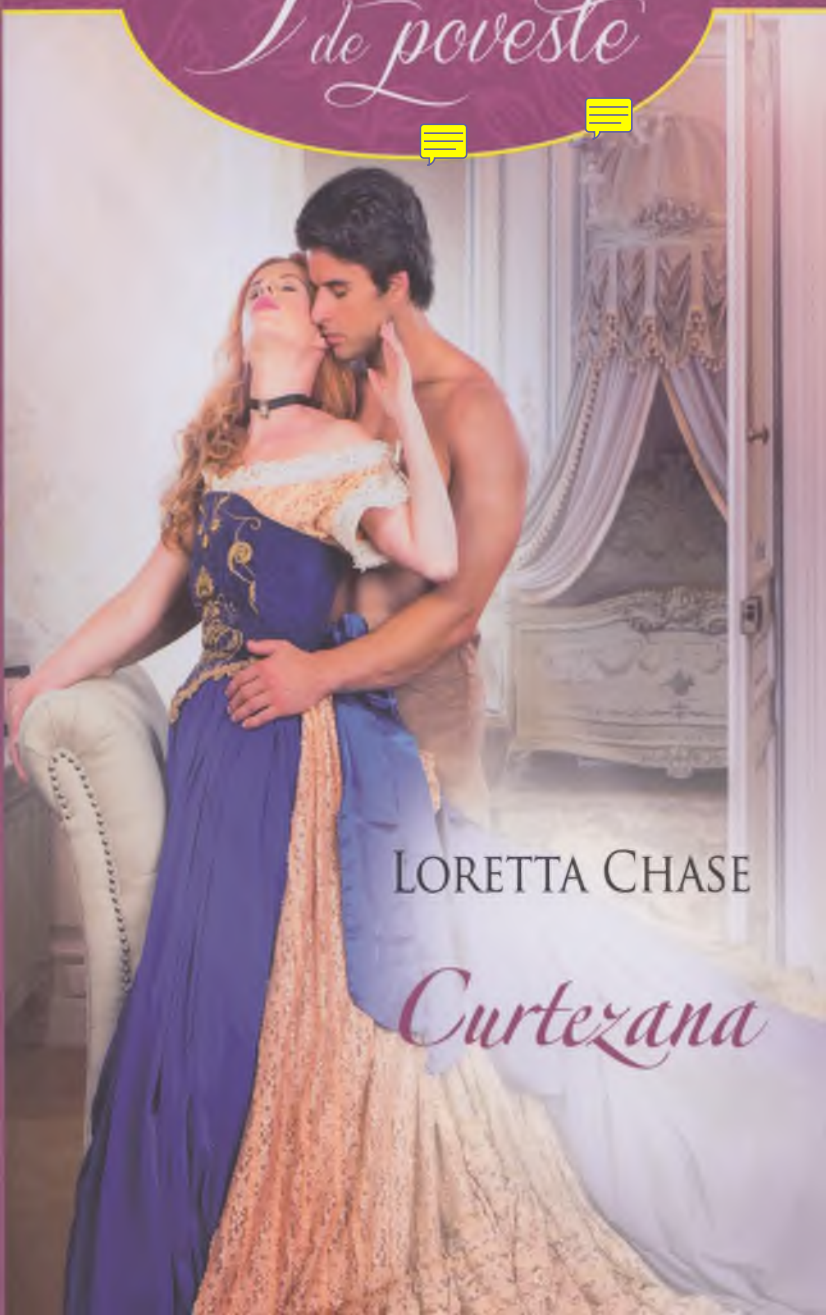

LORETTA CHASE

Curtezana

SERIA „FEMEI SCANDALOASE“

James Cordier, prin venele căruia curge cel mai pur sânge albastru, este un maestru al deghizării, un hoț excepțional, un amant de primă clasă – totul pentru Rege și Țară –, dar viața aceasta palpitantă a început să-l plictisească. Ultima lui misiune este să obțină, pe căi mai mult sau mai puțin morale, un pachet de scrisori compromițătoare de la o doamnă cunoscută în înalta societate. După aceea poate să se întoarcă la Londra și să cunoască o moștenitoare blândă și cumsecade, lăsând în urmă aventurierele și femeile de moravuri ușoare.
Francesca Bonnard a îndurat o despărțire sfâșietoare, urmată de un scandal pe măsură și de oprobriul public. Este independentă, fericită și nu dă doi bani pe moravuri; în plus, a învățat că „gentlemenii“ provoacă prea multe necazuri ca să merite vreo atenție. Toată această experiență o ajută să-și dea seama că noul ei vecin, incredibil de atrăgător, nu-i va aduce nimic bun.
Oricât de rău ar fi James, sunt alții și mai răi care vor să pună mâna pe scrisorile Francescăi. Brusc, totul se complică pe fundalul pasiunii cu scântei născute din întâlnirea dintre cele două suflete blazate, poate cele mai păcătoase din Europa. La fel de brusc, asumarea unui risc uriaș devine tentantă, dată fiind răsplata de la final...

Loretta Chase a absolvit Clark University, după care s-a dedicat pasiunii de a scrie romane de dragoste istorice. Cărțile ei au fost distinse cu premii importante ale genului, printre care și premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2685-1
9 786063 326851
Alma
eBook disponibil

Your Scandalous Ways
Loretta Chase
Copyright © 2008 Loretta Chekani
Toate drepturile rezervate
Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane, în viață sau decedate, este în întregime întâmplătoare.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Curtezana
Loretta Chase

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHASE, LORETTA
Curtezana / Loretta Chase.
trad.: Dara Vargan – București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-2685-1
I. Vargan, Dara (trad.)
821.111(73)-31=135.1

LORETTA CHASE

Curtezana

Traducere din limba engleză
Dara Vargan

LITERA
2018

Prolog

Vreau un erou...

Lord Byron, *Don Juan*, Cântul întâi

Roma, iulie 1820

Îl conduse la etaj, în dormitorul ei, abandonându-și veșmintele pe măsură ce urca. Marta Fazi dădea dovadă de mare agilitate. Urca treptele cu spatele, cu ochii negri pironiți în cei ai lui James, fără a face vreun pas greșit. Dinții îi străluceau, în contrast cu pielea măslinie, în timp ce-și arunca masca, voalul și pelerina, palide scuze pentru cămășuța străvezie și elaborată, ținută la un loc de nenumărate șireturi și panglici roz. Păstrase setul cu smaralde alcătuit dintr-un colier greu, cu o piatră masivă atârnându-i între sâni, o pereche de cercei și-o brățară.

James își descheie haina fără să se grăbească. Și-o puse nonșalant pe umăr în timp ce urca după ea, păstrându-și expresia de curiozitate politicoasă cu care îi atrăsese atenția de la început. Marta era învățată să obțină imediat ceea ce dorea, iar James nu trebuise să depună eforturi prea mari pentru a se transforma într-o provocare irezistibilă. Dacă ar fi avut de ales, n-ar fi atins-o nici cu capătul unei vâsle, dar, cum nu avea de ales, nu făcea nici un efort să-și mascheze dezinteresul. După cum se aștepta, această atitudine o incitase la culme. Era frumoasă, trebuia să admită. Auzise că lordul Byron îi dedicase un poem, nepublicabil, din păcate. Era genul de femeie admirată de faimosul poet: brunetă, voluptuoasă și pasională, ceea ce el ar fi numit „un animal magnific". James avea gusturi diferite în materie de femei. La cei treizeci și unu de ani ai săi, Marta nu era prima lui amantă pătimașă, dezinhibată și talentată la pat. Dar hotărâse că avea să fie ultima, dacă supraviețuia acestei nopți. Dacă

nu supraviețuia, atunci chiar că avea să fie ultima. „E o situație din care nu pot decât să câștig", își spuse.

Dacă eșua în misiune, îl aștepta o moarte lentă și dureroasă. Nimeni nu avea să-și amintească de el ca de un erou, nimeni nu avea să știe că încercase să salveze omenirea. Probabil că nici nu avea să-i fie găsit cadavrul – sau ce va fi rămas din el. „S-o facem încă o dată, ultima, pentru nenorocitul de rege și pentru nenorocita de țară", se îmbărbătă în timp ce ușa se închidea în urma lui. Își scoase vesta și o aruncă lângă haină pe un fotoliu de lângă intrare, în timp ce o urma pas cu pas. Femeia cunoștea fără greș drumul cu spatele și chiar pe întuneric, deși colțurile camerei erau scoase din umbră de lumânările pregătite din timp de servitori. Aprinseseră numai două, așadar se așteptaseră probabil ca doamna să nu revină singură acasă. Era suficientă lumină ca să-i vadă dinții strălucitori printre buzele întredeschise. Mai putea întrezări și focurile verzi aruncate de smaralde, alături de frânturile de curcubeu proiectate de diamantele ce le încadrau. Nici nu avea nevoie de lumină ca s-o găsească. Parfumul ei dulceag, de roze fanate, umplea încăperea. Femeia își plimbă palmele peste sânii fermi, pe pântec și în jos pe coapse. Arăta foarte bine și o știa.

– Vezi, nu-ți ascund nimic, mă ofer ție cu totul.

Din vorbele acestea deduse că-și petrecuse cea mai mare parte a vieții în sudul Italiei și că educația ei avea neajunsuri grave. Mai sesiză și un ușor accent străin – provenea din Cipru, fără îndoială. Deși avea o ascendență mixtă, ca și a ei, italiana lui era perfectă. Judecând după părul lui brunet, ușor cârlionțat, moștenit pe linie maternă și profilul roman datorat bunicului, Marta nu avea nici un motiv să bănuiască că avea de-a face nu doar cu fiul unui aristocrat britanic, ci și cu un agent al guvernului Maiestății Sale. Pe scurt, James Cordier era un trișor chiar mai lipsit de scrupule decât pantera parfumată din fața lui. Trebuia să se asigure că nu putea fi prins, în asta consta provocarea.

– Nu te oferi chiar pe de-a întregul, remarcă el în timp ce-și descheia pantalonii. Pietrele sunt frumoase, dar frumusețea ta nu are nevoie de accesorii, să știi.

Ca să nu mai spunem că bijuteriile erau o adevărată pacoste în timpul sexului. „La naiba, poți să-ți pierzi un ochi dacă nu bagi

de seamă", îi venea să-i spună, cu accentul golănesc pe care îl deprinsese în tinerețea lui aventuroasă.

– A, în sfârșit ai trecut la complimente, credeam că n-o vei face niciodată, râse femeia.

– Vederea trupului tău îmi stimulează limba, răspunse el abandonându-și pantalonii.

– Interesant, văd că și alte părți al corpului tău sunt stimulate, chicoti ea lingându-se pe buze în timp ce-l măsura cu privirea de sus până jos.

Sigur că avea o erecție. Deși sătul de genul acesta de femeie, James rămânea totuși bărbat, iar ea era excitantă. Pe cât de periculoase, pe atât de excitante, ca de obicei. Parcă citindu-i gândurile, își scoase cerceii și-i puse pe noptiera de lângă pat. Își desfăcu și brățările și le lăsă să cadă alături. Bărbatul își trase cămașa peste cap, pe când partenera lui avea dificultăți cu închizătoarea colierului.

– Dă-mi voie să te ajut, se oferi.

Era un model vechi de prindere, probabil chiar originalul, și cerea mâini sigure și ochi buni. Setul nu era conceput pentru a fi purtat zi de zi, ci numai la evenimente oficiale. Fusese creat pentru o regină, cu două secole înainte. Proprietarii lui actuali, exilați de Napoleon, fuseseră nevoiți să caute refugiu în străinătate și trimiseseră bijuteriile separat, în paza unui slujitor credincios. Comoara nu ajunsese însă la adevărații proprietari, ci în mâinile curtezanei din fața lui, care o furase ajutată de doi complici deghizați în călugărițe. Vârsta și istoria diamantelor nu reprezentau nimic în ochii ei. Marta Fazi crescuse pe străzi. Știa să citească suficient cât să se descurce, era amorală și complet lipsită de scrupule. Avea o slăbiciune pentru bărbații arătoși și o pasiune devoratoare pentru smaralde. Nu știa nimic mai mult despre ea, dar îi era de ajuns ca să-și ducă la îndeplinire misiunea ce-i fusese încredințată: ia pietrele, fugi, restituie-le adevăraților proprietari și lasă diplomații să-și bată capul cu detaliile.

Întrucât bijuteriile se odihneau acum într-un maldăr pe noptieră, James trecu la treabă, sau „la luptă", mai bine zis. La urma urmei, nu era decât un soldat, deși făcea parte dintr-o armată extrem de discretă. Nimeni nu le oferea medalii celor ca el și nimeni nu le închina articole elogioase. Iar, dacă ajungeau în mâinile dușmanului, nimeni nu le venea în ajutor.

„Așadar, Jemmy, băiatule, orice ai face, important este să nu te prindă."

Îi oferi femeii ce-și dorea ea mai mult, cu atenție și profesionalism. Indiferent ce părere avea despre propria meserie, se putea bucura ca orice alt bărbat de contactul intim cu o parteneră frumoasă și pasională. Când i se păru că era satisfăcută – pentru moment, cel puțin –, îi strecură la ureche:

– Sunt mort de foame. Tu, nu?

– Ba da. O carafă de vin, ceva de mâncare și apoi... ne vom recăpăta puterile. Clopoțelul pentru servitori este chiar lângă tine.

– Eu zic să-i lăsăm să doarmă. M-aș duce să vânez ceva...

– Eram sigură, am știut că ești un vânător din clipa în care te-am văzut, spuse ea râzând răgușit.

„Nici nu știi câtă dreptate ai."

Se ridică din pat. Pantalonii erau la îndemână, așa cum plănuise. Îi trase pe el, apoi își căută cămașa. Cu spatele la femeie, și-o trase pe cap, apoi strecură bijuteriile în sân, profitând că vederea ei era blocată de o pernă mare. Restul i se păru stupid de simplu. Perdelele patului ascundeau ușa și scaunul pe care-și abandonase haina și vesta. Le adună cu o mână și ieși pe coridor. Un altul ar fi așteptat ca stăpâna casei să adoarmă, dar el urma sfatul dat de Lady Macbeth: „Dacă ceva trebuie să fie făcut, atunci, cu atât mai repede cu atât mai bine". Viteza era esențială în acest caz. Marta avea să observe imediat absența bijuteriilor și nu era genul care să aprecieze trădarea. Ultimul bărbat care încercase fusese pedepsit prin mutilarea foarte lentă a organelor genitale. James dispunea doar de câteva minute, poate chiar mai puțin, secunde. Se repezi pe scări. O secundă, două, trei, patru, cinci, șase, șapte...

– Opriți-l! auzi un urlet din spate. Prindeți-l, rupeți-i picioarele!

Începuse să coboare ultimul rând de scări când văzu un cuțitar solid care urca în fugă spre el. James ridică rapid brațul drept, încordat ca o bară de oțel, și, profitând de poziția superioară, îl lovi cu antebrațul în gât, trântindu-l pe spate. Omul se rostogoli pe treptele de marmură și aterizâ la parter cu capul înainte.

În capul scărilor, Marta era dezlănțuită. Urla în greacă la oamenii ei, cerându-le să-l prindă viu. Avea planuri speciale cu el.

Auzi un cuțit șuierându-i pe lângă urechi, acoperit de valul de blesteme în care era scăldat. Ocoli trupul inert al cuțitarului și țâșni

în holul de la intrare, însă o ușă se izbi de perete și un alt servitor se repezi către el. Alese să-l lovească cu toată puterea în piept, iar bruta se prăbuși pe spate, cu respirația tăiată.

Urletul lui neomenesc îi spuse lui James că probabil își zdrobise genunchiul, însă nu era nimic în comparație cu urletele isterice ale Martei.

James nu se opri. Într-o fracțiune de secundă, se repezi pe ușă afară și dispăru în noapte.

Capitolul 1

Văzuta-i o gondolă? Nu?
Atunci să ți-o descriu amănunțit: e-o barcă
Obișnuită-aici, cu linii lungi,
Ușoară dar solidă, și-o încarcă
Sculpturi, la provă. Pe-apele adânci
Gondolier, o mână-alene, parcă
Ar fi-ntr-o luntre un sicriu – și-aici
Nu află nimenea, ce faci, ce zici.[1]

Lord Byron, *Beppo*

Veneția, marți, 19 septembrie 1820

„Mădulare, mădulare peste tot", se gândi Francesca Bonnard privind cu atenție tavanul. Cu un secol sau două în urmă, familia Neroni făcuse o pasiune pentru stucaturi. Pereții și tavanele *palazzo*-ului pe care îl închiriase erau o feerie de fructe, flori și falduri din ipsos. Cel mai tare o fascinau amorașii numiți *putti*, care se cățărau prin cele mai neașteptate colțuri, ridicând draperii turnate și strecurându-se printre ele, în căutarea a cine știe ce. Se agățau de ramele tablourilor pictate pe pereți și de medalioanele aurite de deasupra ușilor monumentale. Dominau numeric de departe nimfele cu sânii goi ascunse prin colțuri și bărbații cu umeri musculoși care susțineau coloanele.

Erau toți băieți și toți în pielea goală. Prin urmare, atunci când ridicai capul nu vedeai, în prima clipă, decât o pădure de mădulare micuțe – cel puțin patruzeci, deși azi i se părea că sunt mai multe. Oare se reproduceau spontan, sau erau rodul orgiilor cu nimfe și giganți

[1] În cele ce urmează, traducerea fragmentelor din poemul *Beppo* al lordului Byron îi aparține lui Virgil Teodorescu. (n.tr.)

ce aveau loc noaptea? În cei trei ani de când se afla la Veneția, Francesca vizitase un număr important de case opulente. A ei ar fi putut câștiga premiul pentru demență decorativă – dacă nu se organiza vreun concurs de organe reproductive masculine imature.

– N-ar trebui să-mi pese, spunea, dar sunt atât de tulburătoare! La prima vizită, toți oaspeții mei rămân cu gurile căscate spre tavane și pereți. După o matură analiză, am ajuns la concluzia că Dante Alighieri și-a format imaginea infernului după ce a vizitat Palazzo Neroni.

– N-au decât să se holbeze cât vor, îi replica prietena ei, Giulietta. În timp ce invitații tăi se uită la *putti*, tu îi poți examina pe ei în voie, fără a părea prost crescută.

Formau o pereche ce se completa perfect. Francesca era înaltă și exotică, în timp ce Giulietta era genul de mignonă nostimă. Chipul ei în formă de inimioară și ochii căprui inocenți îi dădeau un aer de puștoaică, deși avea douăzeci și șase de ani, cu numai unul mai puțin decât Francesca. Ca experiență însă, era cu secole mai în vârstă decât prietena ei.

Francesca Bonnard era conștientă că nimeni nu ar fi numit-o vreodată nostimă. Moștenise trăsăturile mamei sale, în special ochii remarcabili, verzi și migdalați. Părul ei căprui și bogat trăda moștenirea franceză, din partea bunicii pe linie paternă. Restul provenea de la Sir Michael Saunders, nemernicul ei tată, și de la strămoșii acestuia. Membrii familiei Saunders erau în general înalți, prin urmare presa de scandal o poreclise „Uriașa" sau „Amazoana" în articolele sordide dedicate procesului de divorț prin care trecuse.

Despărțirea de John Bonnard, care fusese înnobilat recent sub numele de Lord Elphick, se încheiase cu cinci ani înainte, odată cu toate visurile despre dragoste și bărbați pe care le putuse nutri. Acum își purta cu mândrie statura și alegea anume haine ce-i puneau în evidență rotunjimile corpului elansat. Bărbații o trădaseră și o răniseră unul după celălalt, dar ea lăsase totul în urmă. În prezent, ei erau cei care îi cerșeau atenția.

Peste puțin timp urma să vină câțiva tocmai în acest scop. De asta nu-și invitase prietena în camera mai mică și mai puțin opresivă de lângă budoarul ei, aflat într-o aripă separată. Acel salonaș, aproape lipsit de *putti*, era rezervat prietenilor apropiați, și nu era sigură că vreunul dintre oaspeții pe care îi aștepta merita această distincție.

Nu se grăbea să ia o decizie în acest sens. Se ridică de pe sofaua unde stătuse tolănită într-o poziție ce ar fi șocat-o pe fosta ei guvernantă și se îndreptă spre fereastră.

Cursul de apă spre care dădea nu era Canal Grande, ci una dintre ramurile majore ale încrengăturii de artere secundare, numite *rii*, ce traversau orașul în toate sensurile. Fără a se afla departe de Canal Grande, locuia într-unul dintre cele mai liniștite cartiere ale Veneției.

Cu vântul puternic și ploaia care bătea darabana prin burlane și pe acoperișul de tablă, după-amiaza aceea era destul de agitată. Francesca se uită mai atent pe fereastră și clipi nedumerită.

– Dumnezeule, cred că văd semne de viață pe partea cealaltă.

– Serios? În Ca' Munetti?

Giulietta veni să i se alăture la geam. Prin perdelele de apă văzură cum o gondolă trăgea la porțile casei de pe celalalt mal al canalului. *Ca'*, știa acum Francesca, era prescurtarea venețiană pentru *casa*. În vechime, numai Palatul Ducal avea dreptul să poarte titlul de *palazzo*, pe când celelalte locuințe erau numite simplu *casa*. În zilele noastre însă, orice casă, mai mare sau mai mică, își aroga titlul de *palazzo*. Prin contrast, locuința de vizavi chiar merita această denumire. Ca aspect exterior, dinspre canal, semăna cu a ei. Intrarea de la nivelul apei conducea la parter, numit și *andron*; avea ferestre cu balcoane elegante la primul nivel, numit *piano nobile*, și încă un etaj, mai modest, urmat de mansarda amenajată pentru servitori. Casa Munetti era abandonată de aproape un an.

– Un singur gondolier și doi pasageri, am impresia, spuse Francesca. Blestemata asta de ploaie mă împiedică să văd mai bine.

– Nu cred că au bagaje, o completă Giulietta.

– Poate că le-au trimis înainte.

– Dar nu se vede nici o lumină în casă.

– Înseamnă că încă n-au apucat să angajeze servitori. Când se mutase, familia Munetti plecase cu tot personalul. Deși nu erau lefteri, precum cea mai mare parte a aristocrației venețiene, fie orașul devenise prea scump pentru ei, fie administrația austriacă li se păruse prea oprimantă. Ca și proprietarii palatului Neroni, preferaseră să închirieze casa unor străini.

– Ciudată perioadă pentru a vizita Veneția.

– Poate că am făcut-o noi mai atrăgătoare, sau, mai probabil, străini fiind, nici ei nu știu cum este mai bine.

În timpul verilor sufocante rămâneau în oraș numai cei care nu aveau mijloacele să plece. Întoarcerea din *villeggiatura* – vacanța de vară – petrecută la vilele din interiorul peninsulei italice nu avea loc mai devreme de ziua Sfântului Martin, adică unsprezece noiembrie, când începea oficial iarna.

Francesca părăsise vila contelui de Magny din regiunea Mira înainte de termen, în urma unei altercații cu un vizitator din Anglia, lordul Quentin. Aici, în casa ei, nu avea de dat socoteală nimănui și nu era principalul obiect de distracție al localnicilor. Oricum, nu-i plăcuse niciodată viața la țară. Prefera orașul în asemenea măsură, încât uneori i se întâmpla să-i fie dor chiar de Londra, deși nu ar fi recunoscut niciodată public că-i putea lipsi ceva din Anglia.

Un servitor intră și se apucă să aranjeze măsuța de ceai.

– Arnaldo, ai auzit ceva despre Casa Munetti? îl întrebă.

– Bagajele au ajuns ieri, doamnă. Nu prea multe. Au închiriat gondola lui Zeggio, vărul soției unui văr al bucătarului nostru. Am auzit că noul stăpân al casei ar avea legături cu familia Albani și că ar dori să se facă călugăr armean, ca prietenul dumneavoastră, lordul Byron.

Privirea uluită a Giulettei o întâlni pe cea a Francescăi, și cele două tinere izbucniră în râs.

– Byron a studiat cu călugării armeni, dar nu a făcut *niciodată* parte din ordinul acestora.

– Dar cum poți trăi cu numai doi servitori? se întrebă cu voce tare Francesca pe când urmărea deschiderea porților de la nivelul apei.

– Poate că noul ocupant este totuși venețian, spuse Giulietta. Sunt prea săraci ca să-și permită personalul necesar. Numai străinii și târfele mai au atâția bani.

Arnaldo se retrase, iar cele două continuară conversația în limba engleză.

– Așadar, noul meu vecin ar putea fi un străin sărac lipit sau un călugăr.

– În ambele cazuri, nu ne interesează.

– Sigur că nu, Doamne păzește! izbucni Francesca într-unul dintre acele hohote de râs ce o făcuseră celebră, la fel ca statura sa.

După ce divorțul o îndepărtase de membrii respectabili ai societății, fusese nevoită să învețe cum să se poarte cu bărbații. Înțelesese repede. Fanchon Noirot, îndrumătoarea ei pariziană, fusese o profesoară excelentă. Cel mai important lucru pe care îl deprinsese era cum să discute cu reprezentanții sexului puternic sau, mai corect spus, cum să asculte. Dar, atunci când râdea, era rândul bărbaților să asculte, cu toate simțurile încordate.

– Când râzi, îi spusese într-o zi lordul Byron, bărbații din jurul tău își țin respirația.

– Mai bine și-ar verifica portofelele, îi răspunsese ea.

Schimbul de replici, deși amuzant, le lăsase un gust amar, căci amândoi știau cât adevăr ascundea. Francesca Bonnard era o curtezană atât de scumpă, încât puțini și-o permiteau, iar poetul nu se număra printre norocoși.

În același timp, de cealaltă parte a canalului

Dintre toate orașele din lume, ea îl alesese tocmai pe acesta, exorbitant de scump și insuportabil de umed.

Gondola lui James pornise dinspre interior pe o ploaie măruntă și coborâse pe Canal Grande sub un șuvoi torențial ce-i obligase să închidă obloanele din lemn ale cabinei pasagerilor, *felze*. Nu auzea nici un sunet în afara răpăitului ploii ce lovea violent acoperișul cabinei și puntea ambarcațiunii.

Parcă ar fi traversat spre lumea de dincolo, cea în care credeau strămoșii lui romani. Poate că se afla în realitate pe râul Styx, printre umbrele celor morți.

Visul îi fu întrerupt brusc când auzi ecoul ramelor sub un pod și anunțul gondolierului: *„Ponte di Rialto"*.

Numele barcagiului era Zeggio. La prima vedere, părea prea tânăr ca să conducă pe cineva undeva, prea drăguț ca să facă o muncă manuală și prea nevinovat ca să fie luat în serios. Această aparență îl califica drept ghidul cel mai potrivit, după standardele asociaților lui James. În realitate, avea treizeci și doi de ani, nu era câtuși de puțin inocent și mai lucrase pentru ei în trecut. Era un agent local deosebit de apreciat, care aspira să devină echivalentul local al lui James Cordier. Bietul băiat.

Părăsiră Canal Grande și intrară pe un canal mai îngust, apoi pe altul până când, în sfârșit, ajunseră la Casa Munetti.

– Veneția, un loc frumos, dacă n-ar fi umezeala, oftă James aruncând o privire în jur.

Clădirile și gondolele nu erau decât umbre întunecate pe fondul gri al ploii.

Servitorul lui, Sedgewick, mormăi la rândul lui ceva despre oraș. Era un bărbat mic de înălțime, cu trăsături atât de banale, încât unii aveau tendința de a nu-l băga în seamă. Era prima și, uneori, ultima lor greșeală.

– Ce voiai să spui, Sedgewick?

– Că aș fi preferat să mă plouă la Londra, îi răspunse posac fosta lui ordonanță.

– Cine n-ar prefera?

Anglia era mai rece, cu siguranță, dar rămânea Anglia, nu o țară oarecare plină de străini. Deși James nu era tocmai străin. Mama lui era înrudită cu cel puțin jumătate dintre marile familii nobile din peninsulă, cu o ascendență la fel de distinsă ca aceea a tatălui său, lordul Westwood. Cu toate acestea, Veneția nu era Italia. Veneția era... Veneția.

Gondola se opri la poarta de la nivelul apei, iar James întoarse capul spre casa de vizavi, unde locuia *ea*. Francesca Bonnard, fiica cunoscutului escroc, răposatul Sir Michael Saunders, fosta soție a așa-zisului stâlp al societății Lord Elphick, iar în prezent târfa cea mai scumpă din Veneția. Unii ar considera că obținerea ultimului titlu nu mai reprezenta o realizare atât de notabilă ca în urmă cu trei secole, să spunem. Veneția nu mai era ceea ce fusese, mai ales în ultimele decenii. Cu toate acestea, domnișoara Bonnard era cunoscută drept cea mai scumpă în branșa ei din toată regiunea Veneto, dacă nu chiar din toată Italia sau, așa cum susțineau unii, chiar din Europa.

Adevărata întrebare era ce căuta regina curtezanelor la Veneția. Orașul sărăcise, majoritatea familiilor nobile se mutaseră, iar fluviul vizitatorilor se redusese la un pârâiaș. De ce nu rămăsese la Paris, unde cunoscuse prima dată gloria, cu patru sau cinci ani în urmă, și unde putea alege dintr-o mulțime de victime bogate? De ce nu preferase Viena sau, cel puțin, Roma sau Florența? Urma să afle de ce, mai devreme sau mai târziu, dacă informația se dovedea importantă.

Ar fi preferat însă mai devreme. Își făcuse anumite planuri, iar femeia se pusese de-a curmezișul.

Recuperase smaraldele de la Marta Fazi și le livrase adevăratului proprietar. În schimbul ajutorului acordat de guvernul Maiestății Sale, acesta semnase un tratat important și avusese grijă să-l răsplătească mulțumitor pe James. Ar fi trebuit să fie ultima lui misiune. Acum, ar fi trebuit să fie în drum spre casă și spre o binemeritată retragere. Dar nu se întâmplase așa. De aceea avea toate motivele să-i dorească fostei soții a lordului Elphick să-și petreacă viața de apoi, dacă exista, într-un loc din iad anume rezervat celor ca ea.

Coborâră din barcă pe cheiul acoperit cu dale de piatră și de marmură ce conducea în *androu*. Era un loc rece, mirosind a igrasie. Îl urmară pe Zeggio pe o scară interioară către *piano nobile* și pătrunseră cu toții într-un hol central vast. Acest *portego*, cum îl numeau venețienii, străbătea casa dintr-un capăt în celălalt.

Spațiul era proiectat pentru a impune admirație, fără nici o îndoială. Candelabrele magnifice care brăzdau tavanul pe mijloc și sfeșnicele la fel de încărcate fixate pe pereți la distanțe egale – toate scăldate în faimoasele nuanțe ale cristalului de Murano – ar fi pus maiestuos în evidență, odată aprinse, decorațiunile de stuc, tablourile și sculpturile.

– Toate astea pe apă, mormăi Sedgewick clătinând sceptic din cap. Ce fel de popor, mă întreb, ar construi un oraș pe piloni, într-o lagună?

– Evident, italienii. Nu degeaba au condus ei odinioară lumea, nu degeaba Veneția a fost stăpâna mărilor. Trebui să le apreciezi măcar geniul ingineresc.

– Le apreciez ambiția de a se îmbolnăvi de malarie și de tifos.

– Aici te înșeli, amice, îi răspunse Zeggio. Malaria vine numai vara, iar tifosul, primăvara. Acum ne găsim în cel mai sănătos anotimp.

– Mai rămân pneumonia, tuberculoza și o mie de alte infecții nenorocite...

– De-aia îmi place mie de tine, Sedgewick, întotdeauna ești gata să vezi partea bună a lucrurilor.

Zeggio îi conduse de-a lungul coridorului monumental până la una dintre camerele ce dădeau spre capătul canalului.

– Veți vedea, le spuse, toamna și iarna, Veneția este mai agreabilă decât interiorul peninsulei. De aceea, toți locuitorii cu dare de mână se întorc de Sfântul Martin.

Toți, cu excepția ei. Femeia se aflase până de curând la vila unui anume conte de Magny, un prieten din perioada pariziană, poate fost sau actual amant – zvonurile erau contradictorii. Problema era că la sfârșitul lunii august, după o dispută cu șeful lui, lordul Quentin, tânăra se hotărâse să-și facă bagajele și să se întoarcă la Veneția, abandonând distinsa adunare în mâna frumuseților locale. Nici asta nu ar fi fost grav, dacă încercările lui Quentin de a o convinge să-i restituie anumite scrisori aflate în posesia ei nu ar fi eșuat lamentabil, la fel ca și încercările unor agenți mai puțin experimentați de a le subtiliza. În aceste condiții, Înălțimea Sa îl chemase înapoi sub arme, înainte ca valizele sale să fi fost îmbarcate la bordul unei nave cu destinația Londra... departe de comploturi, asasini și târfe nărăvite la sânge omenesc.

Când stătuse ultima dată de vorbă cu oameni normali, respectabili, care să-i împărtășească de bunăvoie secretele lor mărunte? Când se aflase pentru ultima dată în preajma unor femei și bărbați care nu-și petreceau viețile colcăind prin colțurile imunde ale vieții? Când privise cu drag în ochii unei tinere femei cinstite, care să nu fie sora lui? Nu-și mai amintea.

Se smulse din gânduri și își îndreptă atenția către lucrurile din jur. Cu toate că nu lipseau mătasea, catifeaua și aurul, camera era ceva mai umană decât *portego*, sala pe care o străbătuseră. Era și surprinzător de cald, în această zi deosebit de rece, pentru că cineva se îngrijise să facă focul. Cu toate acestea, locul emana un aer trist, de abandon și decădere.

– Învechit și obosit, dădu verdictul Sedgewick privind critic în jur.

– Veneția este ca acea frumoasă *cortigiana*, curtezană care... Zeggio își căută cuvintele. ... a căzut în necazuri.

– A dat de belea, adică.

– A dat de belea, da, repetă fericit italianul. La fel cum am zis și eu, dar nu chiar la fel.

James se apropie de fereastră și privi spre celălalt mal al canalului. O siluetă feminină trecu prin patrulaterul luminos al ferestrei de vizavi. După un moment, umbra reveni și se opri, ca într-un

spectacol de teatru japonez. Deși ploaia ascundea totul și, prin natura meseriei, evita instinctiv lumina, James simți nevoia să se tragă un pas în spate.

–*Signora* este acasă astăzi, remarcă barcagiul. Probabil este cu prietena ei. Se apropie și el de geam. Da, iată gondola signorei Sabbadin, după cum m-am așteptat. Iau ceaiul împreună aproape în fiecare zi. Sunt nedespărțite, spuse, însoțindu-și cuvintele de un gest grăitor, cu degetele arătătoare ale mâinilor imitând zalele unui lanț. Ca niște surori. Toate prietenele o urmează pe *Madame* la Veneția, fiindcă fără ea este plicticos. În realitate, noi nu ne plictisim deloc. Avem teatrul, opera, baletul, iar în curând, după Crăciun, începe Carnavalul.

–Sedgewick, dacă ne prinde Carnavalul aici, te rog să mă împușți.

–Așa voi face, domnule, dar ar fi de preferat să trecem repede la treabă, ca să ne scutim de această tristă eventualitate.

James îl aprobă dând din cap.

–Zeggio, află, te rog, unde se va duce în seara asta. Aș vrea să mă îmbrac în ținuta potrivită.

–La Fenice, n-am nici o îndoială.

–A, da. Cel mai frumos teatru din Veneția. Ce loc mai bun pentru a se face remarcată?

–Dar și pentru că joacă *La Gazza Ladra*, de marele Rossini, îl completă tânărul aspirant în ale spionajului.

–*Coțofana hoață*, traduse James pentru fostul lui aghiotant, ale cărui multiple talente nu includeau și limbile străine.

–Îi place enorm să se ducă la operă, spuse Zeggio. Dar voi obține o confirmare ca să fim siguri. Apoi, dacă sunteți de acord, voi aranja ca cineva să vă conducă la loja ei și să vă prezinte.

–Aș vrea să facem cunoștință numai după ce-mi voi forma o imagine mai completă despre ea. Am nevoie de una sau două zile de recunoaștere.

–Cel mai important este să-ți cunoști ținta, îi explică Sedgewick lui Zeggio pe un ton profesoral. Dar, ne putem considera norocoși. Stăpânul nostru se pricepe la femei și o va citi rapid, fără îndoială.

–Ar fi și cazul, zise James. O gondolă mare, cu două rânduri de vâsle se apropie de Palazzo Neroni. Cine este?

– A, știu. Vine întotdeauna la Veneția imediat după ce se întoarce ea. Este prințul moștenitor al Gileniei. Un băiat frumos, cu părul blond și bucălat. Deși cam încet la minte, se spune că este în grațiile doamnei.

– Prințul Lurenze. Câți ani are, douăzeci, douăzeci și unu? întrebă James. Gilena era o pată neîmsemnată pe harta Europei, dar cunoașterea tuturor dinastiilor făcea parte din meseria lui.

– Cu tot respectul, domnule, dumneavoastră erați cu șase ani mai tânăr când ați fost recrutat, observă Sedgewick.

– Așa este, spuse Zeggio. *Signor* Cordier este o legendă. Aș spune, chiar un mit, dacă nu s-ar afla aici, în carne și oase.

– Între tânărul și sturlubaticul fiu al unui nobil englez și moștenitorul uneia dintre cele mai venerabile dinastii europene există o mare diferență: membrii familiilor regale sunt foarte bine protejați. Prinții din Gilena, în particular, sunt crescuți în puf. Mă mir că părinții l-au scăpat din ochi.

– I-au dat o suită importantă, și toți diplomații îl curtează. Asta este una dintre problemele pe care le are cu femeile: nu reușește să rămână niciodată singur.

– Pe de altă parte, ar putea experimenta lucruri noi în dormitor, dacă dispune de o minimă experiență în domeniu, ceea ce nu este deloc limpede, adăugă James.

– Credeți că puștiul e virgin? se hlizi Sedgewick.

– N-aș paria pe asta, dar presupun că nu a cunoscut multe femei. Nu va reprezenta o problemă, iar dacă Magny rămâne la vila lui, așa cum ar face un om cu scaun la cap, nici el nu ne va crea dificultăți.

– Dar ce facem cu doamna?

– Stai liniștit, femeile nu reprezintă un obstacol pentru stăpânul nostru, chiar nici unul, îi răspunse încrezător Sedgewick.

În același timp, la Londra

John Bonnard, baron de Elphick, era așezat la biroul lui. Deși trecut de patruzeci de ani, părul său își păstrase culoarea castanie, ochii nu-i erau încețoșați și avea încă cea mai mare parte a dinților în gură. În pofida staturii modeste și a trupului fragil, era considerat unul dintre cei mai atrăgători bărbați din Anglia de către cei care

se mulţumeau să judece după aparenţe. Se uita încruntat la o scrisoare plină de încreţituri, ca şi cum hârtia ar fi fost mototolită şi îndreptată forţat de mai multe ori. Aşa ajungeau majoritatea scrisorilor pe care i le trimitea fosta nevastă. Uneori se întreba de ce nu le aruncă direct în şemineu.

Femeia brunetă şi plăpândă din faţa lui, Johanna Ide, îi urmărea reacţiile cu aerul că nimic n-o mai putea surprinde. Cu toate acestea, nu-şi dădea frumoşii ochi peste cap. Era amanta lordului Elphick de peste douăzeci de ani şi luase parte la toate conspiraţiile urzite de acesta. Înţelegea, aşadar, că în cazul fostei neveste lucrurile nu se derulau aşa cum şi-ar fi dorit ei.

– Căţeaua dracului! izbucni bărbatul.

– Ştiu, dragule, dar gândeşte-te că în curând vei scăpa de ea.

– Ai dreptate, îi răspunse el ridicând ochii. Piesele şi-au ocupat poziţiile stabilite. Am aflat de dimineaţă că Marta Fazi a fost eliberată din închisoare. A durat mult şi a costat încă şi mai mult, dar s-a rezolvat. Ar trebui să fie în drum spre Verona, dacă n-o fi ajuns deja.

Fu rândul Johannei să se încrunte. Ştia că Marta Fazi era una dintre femeile pe care Elphick le folosea constant. Fiecare se credea unica iubită cu adevărat, iar ea încuraja acest tip de relaţii. Era vorba de afaceri, şi profitul se măsura în putere. Dacă lucrurile ar fi fost mai simple, ar fi luat de mult decizia nepractică să se căsătorească. Dar, fiind amândoi extrem de ambiţioşi – suflete pereche în toate aspectele – preferau să se cunune cu alţii. Ea era văduvă, iar el divorţat, însă unirea destinelor lor nu putea avea loc decât după ce el devenea prim-ministru şi fosta soţie era scoasă definitiv din joc... pe scurt, după ce Johanna putea fi absolut sigură că nimeni nu avea să-i afle vreodată adevăratul caracter, ceea ce le-ar fi adus amândurora mari necazuri.

– Ştiu la ce te gândeşti. Ai prefera să folosesc pe altcineva pentru recuperarea scrisorilor.

– Fazi abia ştie să citească, zise Johanna.

– Îmi va recunoaşte scrisul, doar i-am trimis suficiente bileţele de amor. Îi voi spune ce nume să caute. Mai mult, oricum nu are nevoie să ştie.

– Este şi uşor nebună.

– Nu are decât să-i facă ce vrea Fracescăi, atâta vreme cât îmi aduce scrisorile, răspunse lordul Elphick.

– Sunt perfect de acord cu tine, iubitule. Dar aș face orice ca să mă asigur că Marta a pus mâna pe scrisori înainte ca soția ta să pățească un accident fatal.

– De obicei, Marta nu omoară femei. Cred că mai curând îi va mutila chipul. Să vezi cum vor da bir cu fugiții toți pretendenții cu sânge albastru care acum se îngbesuie să-i intre în grații.

Pretendenții din familii nobile erau într-adevăr o pacoste. Cu cinci ani în urmă, Francesca Bonnard furase din biroul său, chiar de pe masa de lucru la care se afla așezat acum, un pachet de scrisori care îi dădeau în vileag activitățile de spionaj și-l puteau conduce la eșafod.

Din fericire, în momentul în care le subtilizase era cea mai detestată femeie din Marea Britanie. Dacă ar fi încercat să dezvăluie deceniile de coluziune între soțul ei și agenți francezi, nimeni n-ar fi crezut-o. Toată lumea ar fi considerat scrisorile drept falsuri grosolane, încercarea disperată și ridicolă a unei femei de a-și distruge soțul de răbdarea căruia abuzase. Ar fi putut chiar s-o acuze cu succes de calomnie și colportaj.

Femeia preferase să plece în străinătate și să se prostitueze, în timp ce ascensiunea lui în cadrul partidului își urmase cursul firesc și-i adusese chiar titlul de baron. Pe parcurs însă, își făcuse numeroși dușmani, iar unul dintre cei mai periculoși, lordul Quentin, se afla în Italia. Semn rău.

Mai mult, în loc să se adâncească în mocirlă și să crape uitată de lume într-un bordel de provincie, mâncată de boală și cu mințile tulburate, așa cum speraseră Johanna și Elphick, Francesca Bonnard se ridicase, la rândul ei, în societate. Ajunsese să-și ofere serviciile unor bărbați influenți și devenise cu adevărat o amenințare, una extrem de periculoasă.

În același timp, la Verona

– Mă înțelegi, urlă Marta Fazi la gentlemanul care îi adusese mesajul la mica fermă. Mi-am pierdut cei mai buni oameni din cauza acelui porc de roman sau ce-o fi el. Trei dintre ei sunt infirmi – inutili, adică. Alți șase au fost ridicați de gărzi și încă zac la închisoare.

– Am reușit să te scoatem pe tine. Ne-a costat o avere în peșcheșuri.

– A meritat, răspunse trufaș femeia. Lordul Elphick știe cât de valoroase sunt serviciile mele. Dar ce pot să fac dacă cei mai buni dintre oamenii mei sunt indisponibili?

– Folosește-i pe cei mai puțin buni, sugeră mesagerul.

Marta Fazi se încruntă către ceva din spatele lui, îl ocoli hotărâtă și se repezi la o mică statuetă a Fecioarei Maria pe care o întoarse cu chipul la perete.

– De ce se uită așa la mine? Știe cât am suferit. Fie ca acel bărbat crud să ardă veșnic în iad.

– Lasă-l pe bărbatul acela crud...

– Cum să-l las? Știi ce-a făcut?

– Știu că te-a făcut să-ți pierzi cumpătul și să intri într-o criză de furie care te-a dus în arestul orașului, de unde ne-a costat o avere să te scoatem.

– Smaraldele mele! Minunatele mele smaralde, pe toate mi le-a luat!

– Avem treburi mult mai importante decât...

– Acele bijuterii au fost purtate de regine! Erau ale *mele*! Își apăsă pieptul cu mâna. Știi ce a trebuit să fac ca să obțin acele pietre minunate? Ochii i umplură de durere. Femeia care tortura și ucidea de plăcere plângea după niște minerale verzui. Le-am iubit ca pe copiii mei, suspină ea. Micuții mei copii. Unde voi mai găsi bijuterii ca acelea? Când voi pune mâna pe porcul acela cu inimă de câine care mi le-a furat...

– O să-l cauți mai târziu, deocamdată...

– Cine mi-a făcut asta, spune-mi, cine este?

– Nu știm și nu avem timp acum să deschidem o anchetă. Uită de el, uită smaraldele. Nu le vei primi niciodată înapoi. S-au întors în tezaurul regal de unde proveneau.

– Nu! Smulse micuța statuie a Fecioarei de pe piedestalul ei și o izbi de perete, unde se făcu țăndări. Cum să uit? Marta Fazi nu uită niciodată! Nici măcar un inel nu mi-a lăsat, nenorocitul. Nimic! Mi-a luat totul, totul!

– *Ea* are nenumărate bijuterii, este faimoasă pentru asta.

Furtuna se calmă la fel de brusc precum începuse.

– Doamna Bonnard are safire, perle, rubine și diamante. A, să nu uit, și smaralde, spuse mesagerul profitând de momentul de liniște.

– Smaralde? făcu Marta rânjind ca un copil căruia i se promiseseră dulciuri.

– Smaralde superbe, care au aparținut împărătesei Josephine, soția lui Napoleon Bonaparte. Pune mâna pe scrisori, și nimănui nu-i va păsa dacă vei lua și niște zdrăngănele. Dă-i scrisorile Înălțimii Sale, și vei primi drept recompensă bijuteriile Coroanei.

Veneția, în aceeași noapte, la operă

Cu toate că sezonul nu începuse încă, fotoliile, lojele și strapontinele sălii La Fenice erau aproape complet ocupate. Motivul era, pe de o parte, popularitatea extraordinară a operei lui Rossini, *La Gazza Ladra*, și, pe de altă parte, faptul că Francesca Bonnard și prietenii ei ocupau cele mai scumpe locuri din cele patru niveluri de loji. Jumătate dintre spectatori se uitau în sus, spre ea, în loc să se uite la scenă, iar mulți dintre cei rămași, italieni fiind, nu se uitau nici la una, nici la cealaltă. După cum știa James foarte bine, teatrele italiene erau foarte diferite de cele din Anglia, reprezentând adevărate centre de socializare. Pentru a-i servi așa cum se cuvine pe cei care veneau din astfel de motive, scările și sălile de cocktail erau uriașe. Marile foaiere serviseră, până foarte recent, drept săli de jocuri de noroc. Acum, acestea fiind oficial interzise, iubitorii artei dramatice erau obligați să joace table. În timpul sezonului, categoriile sociale educate frecventau teatrul de patru sau cinci ori pe săptămână. Cum La Fenice era pentru ei ca o a doua casă, lojele erau și ele foarte confortabile, iar din unele scena aproape că nu se mai vedea deloc. În timpul pieselor, oamenii mâncau, beau, sporovăiau, jucau cărți și fiirtau. Servitorii se plimbau de colo-colo. Opera sau piesa de teatru asigurau, de obicei, doar fundalul sonor și lumina pentru astfel de activități. Totuși, în unele momente speciale ale spectacolului – debutul unei arii favorite, de pildă –, publicul se calma și asculta cu toată atenția.

Când James intră în loja unde-și avea curtea Francesca Bonnard, larma era în toi. Câțiva actori strigau ceva pe scenă, dar nimeni nu le acorda nici cea mai mică atenție. De același tratament se bucura și agentul secret, care se confunda cu unul dintre servitorii cu peruci și livrele care se plimbau cu tăvi pline de mâncare și băutură sau

cu haine în mâini. Îi era lesne să se dea drept servitor. Nimeni nu se uita la el. L-ar fi putut înjunghia pe prințul moștenitor al Gileniei în ceafă, sub privirea unei duzini de martori, dar nimeni nu l-ar fi putut identifica ulterior ca făptaș. Nimeni nu ar fi putut spune ce fel de perucă sau de livrea purta. Lichidase deja două făpturi nemernice exact în felul acesta, așa că nu-și făcea nici o grijă.

În cazul de față însă, Lurenze nu reprezenta o țintă, ci doar un obstacol. Având în vedere reputația doamnei, interpunerea unuia sau mai multor bărbați era de așteptat. James prefera ca obstacolul să fie tânăr și nu foarte inteligent. Contele francez de Magny, care avea avantajele experienței și vârstei, reușind să-și păstreze capul – la propriu – în timpul Revoluției Franceze, ar fi reprezentat un adversar redutabil.

Spionul își mută atenția de la băiatul cu bucle blonde la prostituata de lângă acesta. Se aflau în primul rând al lojii, cu Lurenze pe locul de onoare, în dreapta femeii. Îi arunca priviri adoratoare, pe care ea le ignora intenționat, prefăcându-se că urmărea spectacolul.

De pe locul unde se afla, James nu-i vedea decât spatele, cu o ceafă delicată și umeri micuți. Părul ei, de culoare castanie, era coafat cu migală ca să dea aparența de neglijență și arunca sclipiri în lumină. Câteva șuvițe rebele o făceau să pară puțin ciufulită, ca și cum abia ar fi scăpat din îmbrățișarea unui amant. Subtil și foarte eficace. Până și el, pe cât de experimentat era, simțea o gâdilătură plăcută în pantaloni și o moliciune mentală. La prețurile pe care le practica, era normal să se priceapă la ațâțarea bărbaților.

Continuă să o examineze. Gâtul lung și catifelat îi era împodobit cu un colier de safire și diamante, iar la urechile în formă de scoică avea cercei din același set.

Tânăra lăsă să-i alunece șalul de pe umeri în timp ce Lurenze îi șoptea ceva. James rămase cu gura căscată. Rochia era aproape complet deschisă la spate! Probabil că avea un corset potrivit, făcut la comandă. Omoplații i se vedeau perfect, cu o pată din naștere bizară pe cel din dreapta.

Se frecă la ochi și își trase limba înapoi în gură. Era într-adevăr o piesă frumoasă și la fel de îndrăzneață.

Fără îndoială, cineva se gândise că merita safirele acelea, ceea ce deja spunea multe despre tarifele pe care le practica. Nu credea că mai văzuse pietre atât de spectaculoase, deși îi trecuseră prin mâini

nenumărate bijuterii. Depășeau chiar și smaraldele pe care le recuperase de la Marta Fazi cu câteva luni înainte.

Cu o sticlă în mână, se apropie să le umple paharele. Lurenze, care era aplecat atât de tare deasupra însoțitoarei sale încât risca să-și agațe buclele în cercei, se opri și se retrase puțin. Apoi, luându-și paharul cu șampanie, se apucă să-i studieze îndeaproape spatele gol.

– De fapt, e un șarpe! exclamă prințul.

– Un șarpe? își exprimă și James uluirea, aplecându-se să vadă mai bine.

Prințul avea dreptate. Nu era un semn din naștere, ci un tatuaj elegant.

– Golanule, cum îndrăznești să te holbezi așa la domnișoara? Ființă lipsită de rușine! Bagă-ți mințile în cap și mai bine ai grijă să nu verși...

– Ah! făcu falsul servitor înclinând sticla, aparent din greșeală, și vărsând șampanie în poala Alteței Sale.

Lurenze privea uluit la pata întunecată care i se răspândea între picioare.

– *Perdono, perdono*, începu James să-și ceară scuze ipocrit. *Sono mortificato, eccellenza.*

Scoase un șervet și începu să tamponeze energic pantalonii prințului. Atenția Francescăi Bonnard rămăsese concentrată asupra scenei, dar umerii care îi tresăreau puternic o trădau. Din stânga se auzi chiar un chicotit, care nu putea proveni decât de la singura femeie care se mai afla în lojă. Fără să se uite spre sursa zgomotului, James continuă să-și facă de lucru cu șervetul.

– Ajunge! Pleacă de aici! Ottar! Unde este valetul meu? *Ottar!* strigă victima neîndemânării lui, împingându-i mâna deoparte.

Câteva sute de capete se întoarseră simultan și începură să șuiere furios făcând gestul universal cu degetul arătător în dreptul buzelor. Era pe punctul să înceapă aria Ninettei.

– *Perdonatemi, perdonatemi!* continua James să se lamenteze. *Mi dispiace, mi dispiace!*

Se îndepărtă cu spatele, într-o ploaie de scuze și de plecăciuni, imagine întrupată a rușinii și fricii servile.

Francesca Bonnard se întoarse brusc și-l privi direct în față. Ar fi trebuit să fie pregătit, să se aștepte, dar fu luat cu totul prin surprindere. Rămase ca hipnotizat în fața chipului îngeresc al femeii. Isis,

o poreclise lordul Byron, după zeița egipteană. Acum, înțelegea de ce: ochii verzi cu o formă neobișnuită, alungiți... gura lată... liniile exotice ale nasului, obrajilor și maxilarului. Impactul ansamblului era devastator, iar James încasă lovitura din plin. Valuri după valuri de emoție îl străbătură din cap până în călcâie și înapoi. Contactul vizual nu durase mai mult de o secundă, căci reușise să-și coboare ochii într-un sfârșit. Cu toate acestea, era furios pe el însuși că se lăsase dezechilibrat ca un adolescent plin de coșuri. Doar cu o privire, o simplă privire. Și calvarul nu se terminase. Curtezana îl examină pe îndelete și, într-un târziu, își întoarse capul către scenă. Dar, cu o fracțiune de secundă înainte, James apucă să-i vadă colțurile gurii lățindu-se într-un rânjet straniu, păcătos.

Capitolul 2

Pe lungi canaluri lunecă grăbit
Sau lent, pe sub Rialto, noapte, zi,
Dau roată teatrelor c-un brâu cernit
Și-așteaptă în livrele, parc-ar fi
În doliu, după câte-au suferit;
Dar nu sunt pentru chin făcute, ci
Adeseori duc haz și desfătări
Ca și-un fiacru după-nmormântări.

Lord Byron, *Beppo*

Cele două femei chicoteau ca niște școlărițe când gondola care venise să le ia își înfipse carena pe limba de nisip aluvionar ce se adunase la intrarea din spate a sălii de spectacole.

– Ai văzut ce față a făcut Lurenze când s-a întors și l-a găsit pe contele rus așezat pe locul lui? râse Giulietta. Ca un băiețel, cu pletele lui blonde și cârlionțate. Rămăsese acolo cu gura căscată. Imită figura indignată a prințului. Bietul copil, era atât de dezamăgit.

– Copil, pe bună dreptate, răspunse Francesca. E ca un cățelandru, și nu cred că am răbdare să-l dresez.

– Cei tineri au atât de multă energie, dar sunt și neîndemânatici uneori.

– Și se grăbesc prea tare. Pe de altă parte, trebuie să recunoaștem că este foarte arătos.

– Și prinț pe deasupra. Și foarte bogat. Și generos.

– Ar fi o lovitură, sunt de acord.

– Cu toate astea, eziți. Să fie contele de Magny cauza? întrebă cu aparentă candoare Giulietta.

– Nu, nu are nici o putere asupra mea.

– Mai ești supărată pe el?

– M-am săturat de mult să-i ascult pe bărbați spunându-mi ce am voie să fac și ce nu, iar el a avut îndrăzneala să-mi dea sfaturi în privința amanților mei. Avea obiecții chiar și la adresa marchizului.

– Bellaci? Cine ar putea să-i reproșeze ceva? Când mă gândesc la bijuteriile cu care te-a cadorisit, chiar mă întreb cum ai putut să-l părăsești.

– Un an și jumătate în proprietatea unui singur bărbat este mult prea mult pentru mine.

Cu cât o relație era mai îndelungată, cu atât creștea riscul să se atașeze, ceea ce nu ar fi suportat să i se mai întâmple vreodată.

– Nu ți-e dor de el, de elegantul tău marchiz?

– Întotdeauna mă bucur când scap de un bărbat, răspunse Francesca. Îi includea aici și pe cei doi pe care îi iubise cu adevărat, tatăl și soțul ei. E drept, Lurenze nu e suficient de versat, adăugă ea. Dacă un servitor ar fi vărsat vin pe Bellaci, de exemplu, marchizul ar fi făcut o remarcă spirituală, pe când prințul era stacojiu de rușine.

– Era jenat pentru că se întâmplase în fața ta. Mi-a părut rău pentru el, deși m-am amuzat copios. Cât de precis a vărsat servitorul șampania! Mă întreb dacă nu cumva a făcut-o intenționat.

– Și eu am avut aceeași impresie. Al cui servitor era, ai idee?

– Ce contează? Ai văzut ce umeri avea? *Buon Dio.* Deși noaptea era răcoroasă, după ziua înnorată și umedă, Giulietta simți nevoia să-și facă vânt cu evantaiul. Și picioarele?

– A, da. Sigur că am observat.

Remarcase trupul magnific al servitorului, umerii lui lați și gambele musculoase, bine conturate de pulpanele livrelei. Mai observase și modul în care se mișca – elegant și precis ca o pisică. „Nici un os din acel corp nu dă dovadă de stângăcie", își spuse. L-ar fi examinat chiar mai atent dacă ar fi avut ocazia, dar, din păcate, omul dispăruse fără urmă.

– Aș fi vrut să-i pot vedea mai bine chipul, dar nu e bine să facem prea multă lumină în lojă.

– Nu, în nici un caz nu avem nevoie de lumină. Nouă ne este plăcută penumbra care încurajează intimitatea, vorbele de amor și glumele fără perdea. E păcat, într-adevăr, că nu s-a întors, astfel încât să-l putem vedea mai bine. Nu știu ce părere ai tu, dar eu l-aș fi putut studia chiar cu mâinile și cu gura.

– Dacă era urât, i-ai fi putut pune șervetul pe față, râse Francesca. Urât sau chipeș, a fost nepoliticos din partea lui să ne abandoneze. Oferea o distracție bine-venită în comparație cu ceilalți.

– De ce aristocrații nu arată niciodată atât de bine? filosofă Giulietta.

– E foarte simplu, pentru că aristocrații nu-și pun niciodată mușchii la lucru cu activități solicitante fizic.

– Eu l-aș pune să facă niște activități din astea solicitante cu mine, ca să-l mențin în formă, desigur.

În mintea Francescăi apăru imaginea unor membre masculine musculoase încolăcite cu ale ei. Simți un val de fierbințeală și un firicel de transpirație pe frunte.

– Ești definiția mizericordiei, îi spuse prietenei sale răcorindu-se rapid cu evantaiul. Ai o inimă atât de mare, încât ai fi putut să te faci călugăriță, dacă n-ai fi ales cea mai veche meserie din lume.

– N-aș avea nimic împotriva călugăriei, dacă n-ar fi hainele acelea oribile. Iar rugăciunile îți deteriorează iremediabil genunchii. Nu, nu m-ar prinde rolul. Eu sunt curvă din naștere.

– Ca și mine, draga mea, zise Francesca alungându-și cu un gest nervos reveria excitantă cu servitori exagerat de virili. Gândește-te-te, dacă nu aș fi fost o curvă, nu m-aș fi regăsit în mijlocul acestor încurcături de amor delicioase, hlizindu-mă alături de cea mai bună prietenă.

După miezul nopții, teatrele se goliră și începură petrecerile. Felinarele a sute de gondole dansau pe ape, iar luminile candelabrelor sclipeau în ferestrele palatelor. Aici, unde nu se auzeau roțile trăsurilor, strigătele birjarilor și clămpănitul potcoavelor pe pavaj, oamenii se mișcau într-o tăcere misterioasă, punctată numai de voci izolate. Plutind pe deasupra apelor, ecourile unor frânturi de conversație ajungeau ca un murmur difuz la urechea ei, ca și cum s-ar fi aflat într-un salon.

Era însă mai bine decât într-un salon, pentru că nimic nu te obliga să faci conversație măruntă. Te puteai lăsa în voia curenților, iar într-o noapte senină și rece, ca aceasta, puteai admira spectacolul bolții cerești. Puteai chiar să auzi voci ce cântau în depărtare, ori acutele ieșite de sub un arcuș ce mângâia o vioară, așa cum auzea ea acum. Chiar când era plină de oameni și de viață, Veneția părea mult mai pașnică și mai liniștită decât alte orașe europene.

Apoi, dintr-odată, lucrurile se succedară atât de iute, încât Francesca nici nu apucă să țipe măcar. O formă se năpusti asupra lor din întuneric, sări la bordul gondolei și se ghemui la picioarele lui Uliva, gondolierul de la prova. Acesta reacționă rapid și, împreună cu Dumini, colegul de la pupa, se opri din vâslit și adoptă o atitudine defensivă, pregătindu-se să-l alunge fără menajamente pe intrus.

– Milă, vă rog! În numele Domnului nostru Iisus Hristos! se auzi o voce plângăreață.

Silueta se ridică în picioare, îngăduindu-le să vadă un bărbat acoperit cu o pelerină și purtând pe cap o pălărie cu boruri largi. În lumina șovăielnică a felinarului, Francesca nu-i putea desluși limpede trăsăturile chipului, dar remarcă o mustață lungă, subțire, cu vârfurile ridicate, completată de un barbișon ascuțit. Îi amintea de portretul unui nobil din secolul al șaptesprezecelea pe care îl văzuse undeva. La Londra? La Florența? La Palazzo Manfrini? Moda bărbilor și mustăților se stinsese de mult în rândul bărbaților europeni, iar acest model era deosebit de excentric.

– Vă rog din suflet, bravi luntrași, nu mă trădați, spuse el repede în italiană, cu un accent pronunțat. Vă rog, nu vreau răul mimănui. Își deschise pelerina și ridică palmele goale. Sunt neînarmat, nu am nici bombe, nici pistol, nici stilet asupra mea.

Abia în acel moment le observă pe cele două femei care se holbau la el.

– Iată o modalitate originală de a ne atrage atenția, spuse Francesca pe o voce calmă, deși inima îi bătea cu putere.

Veneția era unul dintre cele mai sigure orașe din lume, dar știa foarte bine că femeile nu erau în deplină siguranță nicăieri. Își aminti speriată de întâlnirea cu lordul Quentin de la Mira și de ceea ce se petrecuse apoi.

– A, vorbiți engleza, slavă Domnului! exclamă străinul schimbând limba imediat, dar păstrându-și accentul odios. Nu vorbesc prea bine italiana, dar engleza mea este mai puțin proastă. Îmi cer iertare de o mie de ori, *señoritas*. *Signorine*. Doamnelor, vreau să spun. Am niște mici probleme, atâta tot. Poate ați avea amabilitatea să vâsliți mai energic, să ne îndepărtăm de acest loc înainte ca ceva tragic să se întâmple, stimate gondolier, continuă el ridicând ochii spre Uliva și dând din mâini ca să imite mișcarea ramelor.

Uriașul Uliva îl privi fără ca vreun mușchi să i se clintească pe chip. În spatele cabinei ce ocupa centrul bărcii, Dumini, coechipierul său, nu aștepta decât un semnal. L-ar fi putut arunca în apă cu ușurință sau l-ar fi putut zdrobi în bătaie cu vâsla, dar, cum nimeni nu-i putea ghici rangul, din cauza accentului ridicol, manierele bărbatului sugerau apartenența la clasele superioare. Ceea ce nu însemna că era și demn de încredere. Masivul gondolier nu știa cum să reacționeze.

– Știu cât de ciudată poate părea strania mea apariție bruscă, i se adresă străinul Francescăi. Dar cauza e foarte simplă: am fost în vizită la o doamnă cu sâni frumoși, acolo, în casa aceea trăiește, explică el arătând cu degetul spre mal. Dar, din păcate, *espo* al doamnei – cum se spune în engleză?

– Soțul, îi sugeră Giulietta.

– Așa, spuse străinul. Soțul a ajuns și el acasă, dar mai devreme, fiindcă avusese o vrajbă – cum se spune când oamenii țipă unii la alții? – mi-am amintit, se disputase cu amanta lui.

– Vreți să spuneți că se certaseră? interveni din nou frumoasa blondă, aruncându-i o privire amuzată Francescăi.

– O ceartă, da. Întâi cu amanta, apoi *cu mine* – se bătu cu pumnul în piept – cum mine voia să facă ceartă. Dar eu cu ce-am greșit? Era să nu mai apuc să-mi revendic *pantaloni*. Cum se spune în engleză? Nădragii, care îmi atâruau la picioare. Arătă spre glezne. *Esposo* țipat tot timpul la mine, și chiar alergat cu un cuțit mare!

Giulietta încercă să-și mascheze un hohot de râs, iar Francesca nu-și putu reprima un zâmbet. Mai întâlniseră genul acesta de amorez. Unele dintre escapadele romantice ale lordului Byron erau la fel de comice. Îi făcu semn gondolierului că-și puteau continua drumul.

Uliva ridică dezgustat din umeri, asta era Veneția, ce putea să facă? Vasul o porni agale pe canal. Străinul înclină capul cu deferență și-i trimise o bezea.

– Ești atât de bună să ajuți la salvarea mea. Ești atât de amabilă. Este șocant ce se întâmplă. Doamna mea este măritată, nu virgină. Toate femeile măritate trebuie să aibă amanți, nu?

– O femeie virtuoasă are un singur amant, îi răspunse ferm Giulietta. Dar, uneori, soțul reacționează nebunește, ca și cum ar avea din nou douăzeci de ani. Acesta al dumitale era cu capsa pusă,

se pare, pentru că se certase cu amanta. E foarte neobișnuit ca un bărbat venețian să facă atâta caz despre *l'amoroso* al soției.

– Eu zic că este normal pentru o doamnă măritată să aibă unul, cel mult doi amanți, își dădu și Francesca cu părerea. De la douăzeci în sus mi se pare cam ciudat, recunosc. Oamenii încep să bârfească. Presupun că ești nou în oraș.

– A, da. Înclină din nou capul, salutând cu mâna la borul pălăriei ciudate. Îmi cer iertare pentru proastele maniere, produse exclusiv de circumstanțele speciale în care ne-am întâlnit. Numele meu este Don Carlo Frederico Manuelo da Guardia Aparicio. Dumneavoastră? Nu, nu-mi spuneți cine sunteți. Își apăsă mâna pe piept. Cred că am murit și că am urcat în rai, printre îngeri. Deși mama mă amenință de când mă știu că voi ajunge în partea cealaltă.

– Ne voim întâlni acolo la momentul potrivit, n-am nici o îndoială. Dar, deocamdată, să rămânem la Veneția. Eu mă numesc Francesca Bonnard, și aceasta este buna mea prietenă Giulietta Sabbadin. Cu noi nu trebuie să vă temeți de soți geloși înarmați cu cuțitoaie de măcelărie, pentru că suntem *cortegiane*.

– Vă mulțumesc pentru asigurări, dar cât de prost pot să fiu! Aș fi trebuit să-mi dau seama imediat după frumusețea și eleganța pe care le afișați, alături de ținutele scumpe și pline de bun gust, zise el sărutându-le afectat mâinile.

– În orice caz, acum sunteți în siguranță. Unde vreți să vă lăsăm?

– Nu contează pentru mine, răspunse bărbatul, apoi, cu o mișcare fluidă, se așeză pe bancheta din fața Francescăi.

Văzându-l mai de aproape, își dădu seama șocată că era mult mai înalt decât părea. Picioarele lui lungi blocau complet prima jumătate a cabinei. Umărul care i se sprijinea de ușa deschisă era masiv și... familiar cumva. Încercă din răsputeri să-și amintească unde îl mai văzuse.

Problema era că Italia avea atâția bărbați frumoși – lăsând deoparte tablourile și sculpturile magnifice. Atât fizicul bărbatului, cât și modul în care își aranjase barba și mustața îi aminteau un chip văzut în *palazzo*-ul cuiva. În orice caz, nu avea de ce să se teamă, își spuse.

Nu era decât un bărbat care își găsise refugiul în barca ei, adică un bărbat ce i se prosterna la picioare – acolo unde le era locul tuturor, dacă tot venise vorba. Cu toate acestea, inima îi bătea mai repede și simțea o căldură ciudată în partea de jos a pântecelui. „Tipul acesta

este periculos", auzi o voce ce venea din cele mai adânci straturi ale conștiinței sale.

– Sunt mulțumit să vă însoțesc oriunde mergeți, frumoaselor. Sunt un curtezan, ca și voi, dar nu vă fac concurență, pentru că pe mine mă interesează femeile, nu bărbații.

Nici măcar nu mințise foarte tare, își zise James urmărindu-le pe sub borurile largi ale pălăriei. Curvăsărise la greu pentru patrie și era pregătit s-o facă din nou. Dacă se îmbolnăvea și-și pierdea vlaga, cu atât mai rău. Nu-l aștepta nici o distincție din partea superiorilor. Alți bărbați își pierdeau diferite membre sau organe în război și nu mai făceau atâta caz. Iar el ce altceva era decât un soldat, unul excepțional de bine plătit?

Oricum ar fi stat lucrurile, un bărbat nu putea ajunge prea departe în această meserie dacă nu era capabil de improvizație. Bonnard era mult mai inteligentă și mai suspicioasă decât prietena ei. Se încordase ca un arc când el își făcuse apariția în ușa cabinei, dar afirmația lui că nu ar fi fost altceva decât o târfă masculină, paradoxal, o calmase oarecum. În prezent, îl pândea. Se întreba dacă să-l arunce peste bord sau nu. La rândul lui, stătea și aștepta.

– Dar tu ești bărbat, obiectă prietena ei cu ochi de căprioară.

– Da, slavă Domnului!

– O curtezană este *o femeie*.

– Atunci, cum mi s-ar putea spune? Engleza mea e mai bună decât italiana, dar departe de perfecțiune.

Giulietta aruncă o privire uluită spre prietena ei.

– Cum se spune când ești o prostituată masculină care costă foarte mult? insistă el.

– Soț! răspunse Francesca Bonnard izbucnind în râs.

James își ținu respirația. Auzise despre acest râs și-l respinsese ca pe un alt mit construit de bărbații care nu înțelegeau nimic despre femei. Știa – *știa* – că aceasta era specialitatea femeii din fața lui și, cu toate acestea, invitația subînțeleasă în acel hohot aspru îl luă prin surprindere. Era râsul unei amante, te invita la glumițe de alcov. Era râsul secretelor împărtășite, aproape insuportabil de intim. Era ca vocea sirenelor care îl strigau pe – cum îl chema? – Ulise. „Ca să mă lege de catarg, fără îndoială."

Își aminti zâmbetul pe care i-l lansase la teatru înainte să-și întoarcă privirea. Era zâmbetul Elenei pentru Paris sau al Cleopatrei la adresa lui Marc Antoniu. Dumnezeule, ce talentată era! Reprezenta o provocare, dar nu asta își dorise permanent, în sinea lui? Nu bombănise când i se încredințaseră misiuni sub valoarea și pregătirea sa? Nu le spusese șefilor lui că orice neofit putea fura un pachet de scrisori de la o femeie?

– Soț? se prefăcu el surprins. Nu, nu pentru căsătorie, doar așa... Făcu un gest universal înțeles ce sugera relația carnală dintre un bărbat și o femeie. Să o fac fericită pe femeia mai în vârstă, care uneori e urâtă pe dinafară, însă generoasă cu banii.

– Francesca te tachinează, spuse Giulietta. Vorbește despre soții *englezi*. Englezii sunt nebuni, înțelegi? Și ea este englezoaică, dar numai puțin nebună. Aruncă din nou o privire spre prietena ei. Avem un cuvânt pentru asta? Nu-mi dă nici unul prin cap. O mie de sinonime pentru fetele rele ca noi și nici un termen pentru un bărbat curtezan?

– Un nobil scăpătat, sugeră Bonnard.

James își reținu un zâmbet. Ironia, desigur. Arma cea mai redutabilă a târfelor. Faimoasa prostituată Harriette Wilson nu avea nimic special cu excepția sânilor uriași. Principalele ei atuuri erau personalitatea fascinantă și simțul umorului. Până aici, toate bune, își spuse. Dacă femeia se relaxase suficient încât să treacă la poante, însemna că făcuse progrese.

– Atât de adevărat, răspunse el abătut. Am nenumărați frați și surori și sunt cel mai mic dintre ei. Până aici, spusese doar adevărul. Peste câteva clipe continuă: Niciodată nu aveam bani suficienți. Așadar, am fost nevoit să-mi croiesc drum prin lume, după cum vedeți.

– Dacă vrei să-ți faci un rost la Veneția, îți dau un mic sfat prietenesc. Ține-te departe de Elena da Mosta. Are sculament. I-a dat și lordului Byron. De aceea nu vrea Francesca să-l primească în patul ei, deși s-a purtat foarte frumos cu ea.

– Mă rog, s-a purtat frumos cu orice femeie care i s-a părut atrăgătoare, pufni Bonnard. Vreau să spun, aproape orice femeie care i-a tăiat calea. Cum poți ști care dintre ele i-a dat blenoragie, asta îmi depășește înțelegerea.

– Dar a iubit-o pe Francesca enorm. I-a dedicat poeme întregi.

– Le-a dedicat poeme tuturor târfelor din oraș. Era modul lui de a comunica cu lumea, de o traduce în propriul limbaj. I-ai citit vreuna din noile creații? îl întrebă pe James ridicându-se în scaun, cu chipul diavolesc luminat plenar de lună. Nu-i așa că sunt remarcabile, diferite față de celelalte?

Din nou, deschiderea bruscă și schimbarea rapidă a subiectului îl luară prin surprindere.

„Sigur că sunt diferite", îi stătea pe limbă să răspundă.

– Dar nu, cum ai fi putut să le citești? Nu au fost publicate decât în engleză până în prezent, îl opri curtezana cu un gest grăbit, afundându-se la loc în fotoliu.

James se blestemă în gând. Fusese cât pe ce să se dea de gol. Citise cu mare plăcere noile poeme ale lordului. Erau atât de accesibile, atât de conversaționale, atât de diferite față de *Childe Harold*[1], pe care îl considera exagerat de romantic. Din păcate, nu avusese niciodată pe cineva cu care să schimbe impresii. Cu totul altfel ar fi stat lucrurile la Londra, unde ar fi putut găsi cu ușurință un grup de gentlemeni, un club literar, un salon unde oamenii să discute despre poezie, muzică, piese de teatru și cărți. Astfel de interacțiuni erau complet excluse atunci când erai obligat să călătorești dintr-un oraș în altul, dintr-o țară în alta, încercând să salvezi omenirea.

– Noroc că îmi citește și mie poemele, altfel nu aș înțelege nimic, râse și Giulietta. Vorbesc bine engleza și exersez cu Francesca în fiecare zi, dar lectura îmi dă dureri de cap. Și modul în care scriu englezii nu are nici o logică, cuvintele sunt parcă puse pe hârtie de niște oameni duși cu pluta.

– Este mult mai ușor să citești în greacă, zise James dând din cap înțelegător.

Bonnard își mutase atenția către cerul înstelat în timp ce prietena ei continua să facă conversație amabilă. James o asculta doar pe jumătate, remarcând că femeia mai versată își ridicase din nou barierele, îndepărtându-se subtil de el. O simțea la fel de palpabil ca și cum l-ar fi împins cu mâna.

Probabil că dacă l-ar fi putut arunca pe loc din gondolă ar fi făcut-o. Nu putea spune precis din ce motiv i se schimbase atât de radical

[1] Poemul narativ în patru părți *Pelerinajul lui Childe Harold*, publicat între 1812 și 1818, descrie viața unui tânăr care, dezgustat de stilul de viață dedicat plăcerilor trupului, pornește în căutarea aventurii pe tărâmuri războinice. (n.tr.)

starea de spirit, dar era limpede că între ei se instalase o neîncredere acută.

Partida avea să fie infinit mai dificilă decât își închipuise. Nu avea de-a face cu o parvenită isterică, precum Marta Fazi. În fața lui se găsea o femeie care, pe lângă inteligență și frumusețe, avea *ceva în plus*, ceva ce nu putea defini încă. Deja nu mai avea nici un dubiu că Francesca Bonnard reprezenta o provocare majoră, cum nu mai înfruntase de multă vreme. Inima începu să-i bată mai repede. Poate că, până la urmă, avea să fie amuzant.

Francesca scăpă de noul lor prieten la Café Florian. De obicei, după încheierea spectacolelor, publicul se răspândea pe la cafenele, iar Florian, plasată în piața San Marco, era una dintre cele mai populare printre venețieni și simpatizanții cauzei lor. Soldații austrieci preferau cafeneaua Quadri, de vizavi. Ca și în alte centre de afluență, la Café Florian puteai găsi amestecul obișnuit de clase sociale și grade de respectabilitate. Printre clienții serii se număra și contesa Marina Querini Benzoni. Vârsta își pusese amprenta asupra ei – avea peste șaizeci de ani –, dar nu-i tocise instinctele animalice și nici nu-i diminuase acuitatea vizuală atunci când în preajmă se aflau tineri atractivi care emanau virilitate. Cu trei ani înainte încercase să pună gheara pe lordul Byron, dar în această seară se hotărâse să-l seducă pe Don Carlo. Când se convinse că ducesa îl prinsese bine pe spaniol în mrejele ei, Francesca îi spuse mai tinerei sale prietene că era momentul să părăsească localul.

– Cât poți fi de perversă! izbucni Giulietta în râs imediat ce ieșiră în stradă.

– De ce? A declarat că vrea să facă o bătrână fericită. Ce noroc pe capul lui să găsească fără nici un efort ceea ce căuta.

– N-ar fi găsit-o dacă nu l-ai fi împins tu în mulțimea de la masa ei. Ce-ai avut cu el? Nu ți-a plăcut? Mie mi s-a părut amuzant. Îmi plac bărbații care mă fac să râd.

– Îți plac toți bărbații. Punct.

– Iar ție nu-ți plac, vrei să spui?

– Aș prefera un câine, ca să fiu sinceră. Însă nici un câine nu mi-ar suporta modul de viață cu care am decis să mă obișnuiesc, răspunse Francesca.

– Mie tot mi s-a părut simpatic Don Carlo.

– Prea multă pomadă, făcu versata curtezană arătând cu degetul spre cap. Când și-a scos pălăria, am avut impresia că avea părul sculptat și vopsit pe țeastă. Ce naiba folosește, mă întreb, slănină? Probabil că valetul lui i-o întinde pe creștet cu o mătură.

Acesta era aspectul care o scârbise încă de la început. Când bărbatul își ridicase pălăria, în interiorul cafenelei, îi remarcase imediat părul negru, gros, ce părea lipit de craniu și strălucea în lumina felinarelor. Se pare că fusese singura căreia imaginea îi întorsese stomacul pe dos, din moment ce contesa nici nu păruse să observe. Oricum, ochii ei erau ațintiți asupra unor regiuni mai joase ale corpului bărbatului.

– *Madame!*

– La naiba, murmură Francesca și se întoarse.

Bălaiul prinț de Gilenia se îndrepta spre ele zâmbind larg.

– În fine, v-am găsit! V-am căutat peste tot. Speram din tot sufletul să vă mai prind la Florian.

Se părea că trecuse rapid peste umilința încasată de la contele rus care îi ocupase locul la teatru. Chiar și în lumina palidă de lângă Campanile, clopotnița din piața San Marco, Francesca îi observa cu ușurință licărul jucăuș din privire. Uneori John Bonnard o privea la fel și îi făcea inima să se topească de iubire. Fluturele și flacăra. Vechea poveste. Vechiul clișeu. Acum, prin contrast, simțea o nevoie imperioasă să plângă. John Bonnard se purtase ca o secătură, pe când tânărul din fața ei nu avea nici o vină. Îi venea greu să-l dezamăgească, era ca și cum ar fi lovit un cățeluș dornic de joacă. Dar nu era deloc convinsă că-l dorea, iar mila nu era un motiv suficient pentru a începe o relație. Pe de altă parte, știa la fel de bine că, dacă se lăsa prea ușor, tânărul s-ar fi plictisit rapid de ea.

– Cafeneaua era arhiplină și sufocantă. Sunt cam obosită, se plânse ea.

– Ai perfectă dreptate. Chipul lui frumos exprima îngrijorare autentică. Vremea este atât de stranie aici. Într-o zi este cald și parcă înoți într-un castron de supă, iar în următoarea nu mai știi cum să te încălzești și să te ferești de ploaie. Firește că admiratorii se adună imediat oriunde se duce doamna, încât locul devine de nesuportat. În această situație, vă pot ruga să-mi acordați onoarea de a vă conduce acasă?

– Vă mulțumesc, alteță, dar nu în seara asta. Altă dată, cu cea mai mare plăcere, îi răspunse cu blândețe.

– Îmi fac griji pentru siguranța voastră. Trăim vremuri periculoase. Peste tot mustesc revolta, insurecția. N-a trecut așa de mult de la asasinarea ducelui du Berri.

– Ești atât de bun și de atent cu noi. Mă flatezi punându-mă pe aceeași treaptă cu moștenitorul tronului Franței. Îl bătu ușurel pe mână, iar chipul tânărului se aprinse ca o torță. Simți cum o apucă remușcările. Trebuie să te asigur, continuă experimentata curtezană, că n-am de ce mă teme. Gondolierii mei sunt capabili să pună pe fugă orice briganzi sau revoluționari cărora le-ar da prin cap să ne atace.

Făcu o plecăciune adâncă, imitată imediat de Giulietta, cele două oferindu-i, ca temă de reflecție, spectacolul unor decolteuri superbe. Apoi, pe când tânărul încerca în zadar să găsească ceva de spus, se îndepărtară braț la braț.

Trecură pe lângă turnul Campanile și intrară în Piazzetta San Marco, cea mai mică, pe drumul ce ducea de la Palatul Dogilor la Zecca, monetăria orașului. Zona nu era câtuși de puțin pustie, în pofida orei înaintate. Din când în când, Francesca își înclina capul, salutând în trecere diferite cunoștințe care se îndreptau către un debarcader sau altul. Pe când își croiau drum spre propria gondolă ce-i aștepta la marginea apei, deveni conștientă de tăcerea suspectă a Giuliettei, de obicei atât de vorbăreață.

– Bietul băiat! suspină prietena ei abia după ce se așezară și ambarcațiunea se înscrise lin pe canal.

– Ce-ai vrea să fac? Să mă culc cu el de milă?

– Eu așa aș face.

– Ei bine, eu nu pot. Am nevoie de un amant adevărat, de un fel de aranjament formal, nu duc lipsă de distracții de-o noapte.

– Știu. Nu e bine pentru reputație să te bagi în pat cu orice pușți sau bărbat drăguț. E prea ușor și nici nu câștigi mare lucru. Îți pierzi poziția, te transformi într-o curvă oarecare, *una puttana*.

– Bărbații sunt investiții. Trebuie să gândești pe termen lung, să alegi cu atenție și să-ți asiguri viitorul, o completă Francesca salutând cu palma înmănușată chipurile cunoscute din bărcile vecine.

– Crezi că Lurenze își va pierde interesul imediat ce se culcă cu tine? Eu nu cred, spuse Giulietta.

– Nu știu precis ce-mi doresc acum, nu e singurul candidat, te asigur, îi răspunse Francesca ridicând din umeri neangajant.

– Aveam impresia că te simți bine în compania lui, înainte de a-l vedea pe valetul neîndemânatic de la teatrul La Fenice. Cred că tipul acela ți-a dat idei.

Francesca se întoarse și o privi adânc în ochi.

– Sigur că mi-a dat idei. Ca o fantezie amuzantă. Ca amant – exclus. Doar dacă nu cumva este un hoț de bijuterii. Un *foarte bun* hoț de bijuterii, zâmbi curtezana.

Giulietta îi întoarse zâmbetul. Bijuteriile erau o excelentă formă de protecție financiară. Mai mult, te puteai făli cu ele în public, ceea ce nu puteai face cu bancnotele, dacă aveai o minimă educație. Francesca știa – iar prietena ei înțelegea foarte bine – de ce scrâșnea din dinți lordul Elphrick de fiecare dată când soția sa îi mai trimitea o scrisoare în care îl informa despre noile ei achiziții. Era o formă delicioasă de răzbunare. Pufni în râs imaginându-și figura disperată a bărbatului, iar Giulietta, care o cunoștea suficient de bine pentru a-i ghici gândurile, izbucni și ea în hohote.

Câteva ore mai târziu

Zeggio îl urmărea fascinat pe James, care își scotea cu grijă mustața și barba false în fața oglinzii.

– Întotdeauna am considerat că cele mai simple deghizări sunt cele mai eficace, începu el să-i explice. Oamenii îi clasează pe ceilalți în categorii largi: servitor, străin, prieten, dușman și așa mai departe. Ei nu reține decât ceea ce li se pare neobișnuit: o cicatrice, o mustață bizară, o pălărie flamboiantă. La Café Florian era foarte multă lumină și, firește, ar fi fost un semn de proastă creștere să rămân cu pălăria pe cap. Ce a reținut doamna Bonnard din scurta noastră întâlnire? Că aveam un păr dezgustător de gras, dar nimic despre caracteristicile mele faciale. Data viitoare când mă vede nu are nici o șansă să mă recunoască.

– Își va aminti pomada și părul lipit strâns de creștet, dar nu știe nimic despre bucle, încuviință edificat Zeggio.

Într-adevăr, podoaba capilară a agentului secret era neagră, bogată și buclată, însă nimeni n-ar fi putut ghici asta în halul în care o adusese.

– Cum facem să scăpăm de grăsimea asta, Sedgewick? Dai cu săpun sau preferi să scoți grosul mai întâi cu apă caldă?

– Aș fi preferat să purtați o perucă, domnule, răspunse morocănos asistentul lui.

– Prea ușor de pierdut într-o încăierare. Ce făceam dacă gondolierii se hotărau să mă arunce în canal și să pună întrebări mai târziu? Cred că și-a ales special cei mai solizi barcagii din toată Veneția. Acel Uliva avea palmele cât niște lopeți. Dar apa n-ar fi avut nici un efect asupra acestei coafuri.

– Probabil se așteaptă să aibă probleme, signore, interveni Zeggio. Și casa ei este foarte bine apărată. Doi portari. Unul de partea canalului și celălalt la intrarea ce dă spre stradă. Am încercat să intrăm, dar ne-a fost imposibil. Chiar dacă am reuși, nu știm ce trebuie să căutăm. Cum veți face, stăpâne?

– Nu voi face nimic.

– Nu? Ochii lui Zeggio se măriră uluiți.

– S-a crezut isteață abandonându-mă în ghearele bătrânei contese Benzoni. Aș fi putut scăpa cu ușurință și aș fi putut-o urmări pe madam Bonnard, dar la ce bun? Când vrea să scape de un bărbat, scapă și gata. Se plictisise de mine, n-aș fi obținut nimic dacă o sâcâiam cu prezența mea. Am avut mult mai mult de câștigat ascultând la ceea ce spuneau oamenii după plecarea celor două prietene.

– Prințul Lurenze s-a dus după ea. La ce i-a folosit? îl întrebă Sedgewick pe Zeggio.

James nu o urmărise, dar își pusese acoliții pe urmele femeii. Se amestecaseră cu ușurință în mulțimea de servitori și de gondolieri care se plimbau permanent prin zona San Marco.

– Am profitat de șansa pe care mi-o dăduse, continuă neabătut agentul secret. Contesa Benzoni este șarmantă, inteligentă și foarte bine informată. Am aflat mai multe despre obiectivul nostru într-o jumătate de oră decât aș fi putut scoate direct de la ea într-o săptămână. Puse cap la cap cu observațiile mele, aceste informații îmi indică ce trebuie să fac mai departe.

Ridică ochii de la oglindă și-l privi intens pe Zeggio.

„Am simțit și eu același imbold pentru aventură, aceeași ardoare a vânătorii. Unde au dispărut? Când m-am schimbat?", se întrebă James.

– Toată lumea aleargă după ea fără nici o șansă, căci știe să se ferească. Așadar, o voi face să alerge ea după mine.... până când o voi prinde, conchise el cu un rânjet machiavelic.

Capitolul 3

Singurătatea-mi place, în loc tihnit,
Și mie, da-ntr-o peștere voioasă,
(O, nu de schivnic, de sultan în lege,
Cu un harem, să am de unde-alege!)[1]

Lord Byron, *Don Juan*, Cântul întâi

Două nopți mai târziu

În nopți ca aceasta, Francesca își aprecia cu adevărat libertatea. Mersese la teatru, apoi la Café Florian și acum – după ce se despărțise de Giulietta, care avea o misiune – se ducea acasă, unde avea de gând să parcurgă câteva pagini înainte de culcare. Nu va fi obligată să facă conversație sau să-și înăbușe căscatul. Nu trebuia să fie spirituală, amuzantă, excitantă, nici măcar agreabilă. În noaptea asta nu trebuia decât să-și fie sieși plăcută.

Se uita peste bordul gondolei, cu bărbia sprijinită în palmă, privind cum dispăreau *palazzi* în urmă în timp ce aluneca tot mai aproape de casă. Era minunat uneori să nu fii obligat să vorbești, nici măcar să gândești, ci pur și simplu să savurezi momentul și peisajul: casele superbe ce dăinuiau de generații; liniștea canalului, la fel de venerabilă; pacea pe care o degaja acest oraș ciudat.

De când părăsise Anglia, nici o altă localitate nu o liniștea în așa măsură ca Veneția. Nu-i venea greu să priceapă de ce lordul Byron renăscuse cumva acolo.

Nu-i lipsea nimic, își spuse. Dispunea de siguranță financiară. Era liberă într-o măsură la care nici nu ar fi visat pe vremuri. Avea o prietenă și o confidentă de încredere.

---

[1] Byron, *Opere*, vol. III, *Poezia (Don Juan)*, trad. Aurel Covaci, Editura Univers, București, 1985, p. 37 (n.tr.)

Nu avea nevoie de nimic – cu excepția unui amant care să o satisfacă din când în când și apoi s-o lase în pace. Poate la fel de bine s-ar fi putut mulțumi cu un câine mare. Un zâmbet șăgalnic îi înflori în colțul gurii. Câinele i-ar fi oferit iubire și devotament necondiționate. Dar, din păcate, câinii nu-i puteau cumpăra diamante. Sau rubine, smaralde, safire, perle, peridote, ametiste ori alte pietre prețioase. Îi trebuia un amant, era clar. Lăsă să-i scape un chicotit poznaș.

Gondola se apropia de reședința ei, treceau prin dreptul Ca' Munetti. Arnaldo îi spusese că noul chiriaș căuta servitori, dar nu știa absolut nimic despre identitatea acestuia. Mai devreme văzuse cum soseau bărci cu bagaje și provizii. Gondolierul, Zeggio, susținea că stăpânul lui își dorea discreție cu orice preț. Ar fi venit să studieze cu călugării și se concentra exclusiv asupra muncii sale, oricare ar fi fost aceea. Misteriosul ocupant se ducea la teatru din când în când, frecventa biserica sau un *palazzo*, ca să admire operele de artă adăpostite acolo, dar nu dorea cu nici un chip să participe la *conversazioni* în saloanele Veneției, ori ce mai rămăsese din ele, și nici să meargă la petreceri ori să ia masa în oraș.

Prin urmare, era un bărbat retras, dar nu era un pustnic, trase concluzia Francesca. Tot sursele îi raportaseră că era cam de vârsta lordului Byron, dar „ceva mai chipeș decât poetul". Umbra pe care o întrezărea din când în când trecând prin dreptul ferestrelor era, fără îndoială, cea a unui bărbat înalt. Restul rămânea la cheremul imaginației sale. Se lăsă în voia fantasmelor și pierdu parțial legătura cu realitatea.

Putea auzi foșnetul vâslelor prin apă, dar se obișnuise de mult cu sunetul.

Noaptea era întunecoasă, iar gondolierii nu văzură pericolul decât când era deja prea târziu. Totul se întâmplă extrem de repede. Un sunet, și gondola se înclină periculos într-o parte. Francesca se uită în partea din față și văzu o umbră ridicându-se la bord aproape fără efort, repezindu-se la masivul Uliva și împingându-l în apele negre.

Totul se petrecuse într-o fracțiune de secundă. Încercă să țipe, dar dintre buze nu-i ieși decât un scheunat timid. Simțea o durere puternică în gât și inima îi bătea să-i spargă pieptul. Abia putea să respire normal.

Își dădu seama că ceva se petrecea și la pupa. Auzi un zgomot înfundat, apoi încă un plescăit puternic. Încercă să se ridice și să iasă din cabină, dar atacantul o împinse înapoi și se repezi peste ea. Dădu să-l lovească, însă era prea mare și prea puternic. O duhoare scârboasă, de trup nespălat, îi umplu nările până la greață.

Mâinile namilei i se încleștaseră pe gâtul delicat. I le zgârie, se zbătu și încercă să-l muște, dar era ca și cum ai fi încercat să împingi un elefant la deal. Căută disperată să-l lovească cu genunchiul sub centură, așa cum învățase, dar îl nimeri în pulpa musculoasă. Necunoscutul profită pentru a-i bloca picioarele. Mormăi o obscenitate în timp ce o sugruma tot mai tare.

James ajunsese acasă cu o jumătate de oră mai înainte. Rămăsese în cămașă și pantaloni, peste care trăsese un halat comod, de interior. În beznă deplină, cu un pahar de vin roșu vechi în mână, privea atent pe fereastră, alături de Zeggio. Acesta urmărise gondola Francescăi încă de la miezul nopții.

– Nu-mi place deloc, îi spuse lui James. Nu-mi place să creez probleme și să atrag atenția asupra noastră. Ce părere aveți, *signore*?

– Nici mie nu-mi place, te rog să mă crezi.

Nici nu termină de vorbit, și gondola apăru în marginea ferestrei. Ajunsese la câteva zeci de metri de debarcaderul de la Palazzo Neroni când o bărcuță cu un singur rând de vâsle ieși rapid din umbră. James deslușì două siluete în mica ambarcațiune, care recuperă rapid distanța ce o despărțea de gondola pântecoasă. Cei doi indivizi atacară rapid, luându-i cu totul prin surprindere pe gondolieri. Omul aflat la vâsle apucă marginea gondolei și se crăcănă pentru a menține stabilitatea bărcuței pe când complicele său urca la bord și se repezea fără ezitare la Uliva, azvârlindu-l în apă. Fără a zăbovi, se îndreptă spre partea din spate a ambarcațiunii și se debarasă de celălalt gondolier.

Apoi se năpusti asupra femeii.

Totul dură mai puțin de un minut.

Dar, în mai puțin de un minut, James își aruncase halatul de pe umeri și papucii din picioare, deschisese fereastra și se aruncase în apă.

*

Atacatorul Francescăi mormăi satisfăcut, slăbi puțin strânsoarea și începu să-și frece pelvisul de al ei. În pofida nenumăratelor rânduri de haine ce-i despărțeau, curtezana putea simți o erecție solidă în pantalonii jegoși ai bărbatului. Se resemnă și se pregăti sufletește pentru ceea ce știa că va urma. Nu avea nici o șansă să-l oprească de la fapta mârșavă pe care era pe cale s-o comită.

Era prea speriată ca să mai țipe, prea ocupată să respire și să nu-și piardă cu totul cunoștința. Omul se afla deasupra ei, greu și împuțit ca un bivol. Respirația lui puturoasă îi mângâia fierbinte chipul înroșit.

Auzea ca prin vis zgomotele din afara cabinei, dar nu reușea să le distingă. Cu o mână zgâria, fără mare efect, degetele groase ce o sugrumau, pe când cu cealaltă încerca să găsească ceva – orice – care i-ar fi putut folosi ca armă.

James atinse apa fix lângă bărcuța agresorilor. Se ridică în mâini pe copastie și își aruncă toată greutatea în interior, dezechilibrându-l pe complicele rămas la vâsle, care căzu în apă printre înjurături și blesteme.

Se săltă în gondolă și se îndreptă spre *felze*. Bruta se ridică surprinsă. Agentul secret își înfipse antebrațul mâinii drepte în gâtul lui, își prinse palmele într-o cheie prin spatele masiv al individului și strânse cu toată puterea. Violatorul era puternic și se zbătea ca un diavol, dar nu pentru mult timp. După câteva, ultime, zbateri, trupul său deveni inert.

James îl târî pe punte și-i făcu vânt în canal, urmărind atent dispariția corpului sub chila gondolei.

Se întoarse spre femeie. Era răsturnată jumătate pe fotoliu, jumătate pe jos, cu rochia ridicată deasupra portjartierului și ciorapii atârnându-i pe la genunchi. Respira greu, cu o mână la gât. Se aplecă s-o ridice, dar Francesca se dădu înapoi și se întoarse pe o parte ridicând o sticlă cu mâna liberă și aruncând-o spre el. Evită fără dificultate proiectilul, care ateriză, la rândul lui, în apele negre ale canalului.

Simți cum îl cuprinde o ușurare la fel de reală ca apa înghețată ce i se scurgea din haine. Furia neagră, ucigașă, cu care se aruncase în luptă dispăru ca prin farmec. Își lăsă pumnii relaxați pe coapse și începu să râdă nestăpânit. Scena pe care o avea în fața ochilor era

prea absurdă, iar cel mai absurd era chiar el, în cămașă și pantaloni, ud ca un câine.

– *Ma amo solo te, dolcezza mia*, îi spuse. Dar eu nu te iubesc decât pe tine, păpușă.

– *Vai al diavolo!* șuieră ea.

„Du-te dracului", în italiană, cu un simpatic accent englez. Hotărî să treacă și el la limba lui Byron.

– Aceste cuvinte sunt nepoliticoase și nemeritate, după ce mi-am stricat cei mai buni pantaloni ca să-ți scap pielea aia parfumată. Dar stai, poate că nerecunoștința ta este pe deplin justificată. Își mătură cu mâna șuvițele negre și ondulate ce i se lipiseră de obraji. Poate că am apreciat greșit situația și am întrerupt o partidă de sex fierbinte? Îți place așa, mai violent?

Francesca reuși să se ridice și să se așeze pe fotoliu, strângându-și resturile rochiei în jurul picioarelor lungi și elegante. În lumina slabă a felinarelor, chipul ei avea o paloare cadaverică și ochii păreau niște găvane.

– Sălbatic? întrebă ea pe un ton monocord. *Sălbatic?* Scutură din cap ca și cum s-ar fi trezit dintr-un coșmar. Ești englez?

Era real. Toate acestea era chiar se întâmplau. Îi era îngrozitor de frig și simțea cum i se ridică fierea în gâtlej. Urma să vomite. Cu ochii fixați asupra apariției din fața ei, Francesca trăgea cu nesaț aer în piept și încerca să-și pună mintea la lucru. Nu, nu putea fi real. Așa arătau statuile antichității grecești și romane, nu bărbații în carne și oase. Zeii și semizeii care populau mitologia erelor imemoriale arătau așa, nu muritorii de rând din zilele noastre. Dar bărbatul din fața ei respira. Cu greutate. Îi vedea pieptul puternic ridicându-se și coborând sub cămașa udă. Stofa fină nu era decât o pojghiță ce-i punea și mai bine în evidență pielea netedă, umerii impozanți, brațele și torsul musculos. La fel, pantalonii uzi se mulaseră cum nu se poate mai provocator pe o talie îngustă, continuată de picioare lungi și robuste. Picioare suspect de lungi. Oare întâlnise vreodată un bărbat, un bărbat real, atât de înalt? Sau poate că i se părea, cum stătea acolo speriată, cu el în picioare dominând-o iremediabil?

În ce privește chipul apariției salvatoare, reținea atenția trăsăturile puternice, dăltuite parcă în piatră ori turnate în bronz.

Expresia lui era atât de rece, încât părea din altă lume. Atitudinea distantă, la limita aroganței, îi era contrazisă însă de ciuful de bucle ude ce-i atârna peste frunte. Simți un val de răceală, apoi o căldură puternică, din nou frig și din nou fierbințeală. Capul continua să i se învârtă, încercând să dea sens unei lumi întoarse cu susul în jos, încercând să priceapă de unde apăruse bărbatul fascinant ce trecea cu atâta ușurință de la o limbă la alta. Acum era indubitabil italian, într-o clipită se transforma într-un gentleman britanic rece.

Își coborî privirea spre mâna ce i se întinsese. Acum atârna stângaci într-o parte. O mână lungă, puternică, care, cu numai câteva minute înainte, făcuse dintr-o brută lubrică o cârpă dezarticulată. Balansase trupul umflat al violatorului peste bord cu aceeași ușurință cu care ar fi aruncat un șobolan mort.

„Cine ești? Ce ești?"

Se forță să-și ridice ochii înapoi spre chipul bărbatului. Exprima aceeași răceală și duritate ca mai înainte. Deși izbucnise în râs și o cută i se agăța încă de un colț al gurii, fața lui nu exprima nici un strop de bucurie.

Ar fi vrut ca apariția să dispară înapoi în apă. Nu era uman. Era o sirenă în corp de bărbat, un actor din coșmarul din care lupta să se trezească. N-avea decât să revină în elementul lui nativ, n-avea decât să se dematerializeze, așa cum se întâmpla cu toate vedeniile. Pe de altă parte nu putea nega că această creatură îi salvase viața. Avea douăzeci și șapte de ani și nu fusese salvată niciodată de un bărbat. „Cine ești? Ce ești?" îi venea să strige. Din gâtlej îi ieși însă cea mai stupidă întrebare din lume:

– Ești *englez*?

James știa precis cum să joace situația în favoarea lui, deși nu se pregătise pentru acest scenariu.

– Până la un punct, îi răspunse.

Tânăra privi speriată în jur.

– Nu înțeleg, cine erau? De ce? Vocea îi era aspră și știa că dacă s-ar fi privit în oglindă, pe lumină, ar fi văzut că avea vânătăi groase pe gât.

Agentul secret simți cum îi revine furia, acea nebunie oarbă pe care o simțise mai devreme. Nebunie, cuvântul era bine ales. Avea

un temperament violent, căci era pe jumătate italian până la urmă. Dar temperamentul – emoțiile de orice fel – nu aveau ce căuta în meseria lui. Capetele înfierbântate dădeau greș. Capetele înfierbântate își expuneau camarazii. Capetele înfierbântate sfârșeau fără degete sau fără alte membre. Erau aruncate în puțuri pline cu șobolani, îngropate de vii sau uitate sub soarele nemilos al deșertului. Capetele înfierbântate mureau într-o mie de feluri, rareori repede și fără suferință.

„Calmează-te, gândește!" își ordonă. Era limpede că femeia nu știa că viața îi era în pericol. Mai grav, nici el nu știa. Superiorii lui nu-i dăduseră nici un indiciu. Nici ea, nici el nu înțelegeau ce se întâmplă. Însă n-ar fi fost nici prima și nici ultima dată când era doar un pion neînsemnat într-o afacere dubioasă. Întotdeauna îi promiteau că avea să fie simplu – „la scrisorile, ce mare lucru?" – și întotdeauna misiunea se transforma într-o *mare di merda*, o mare de excremente.

Scană rapid împrejurimile cu privirea.

– Nu-i văd nicăieri pe ucigași, violatori sau tâlhari, ce-or fi fost ei. Barca a dispărut și ea. Cu puțin noroc, s-au înecat.

Nu-i mărturisi că nu era noroc, ci ghinion. Nu-i spuse că ar fi trebuit să fie mai atent. Ar fi trebuit să folosească altă metodă pentru a-l imobiliza pe bărbatul care o călărea. Ar fi trebuit să-l țină în viață, să-l interogheze. Lui James i-ar fi plăcut enorm interogatoriul. Dar porcul ce râgâia de satisfacție în timp ce o tortura, o sugruma și își freca pelvisul imund de ea murise.

James îl atacase ca un bivol turbat. Complicele lui fie se înecase, fie înotase până la țărm și își luase tălpășița. Treabă de amator. Ce fel de exemplu îi dădea lui Zeggio, să se repeadă așa, nepregătit, ca un fel de Sir Mămăliguță-cu-Brânză care salva fecioare nevinovate din bârlogul dragonului. Reproșurile era însă tardive și inutile.

Se încordă când văzu ieșind din apă, lângă barcă, două capete bărbătești. Îl recunoscu rapid pe Uliva.

– A, uite-i și pe prietenii tăi. Mă așteptam să apară la un moment dat.

Toată tărășenia durase un minut, cel mult două, de la început până la capăt. Îi măsurase din priviri pe gondolieri în ajun și remarcase că erau niște namile de temut. Probabil că atacatorii habar nu aveau. Orice ar fi știut sau nu ticăloșii, James nu-i putea lăsa

pe gondolieri s-o salveze. Era un risc prea mare, căci, așa cum știa foarte bine, puteai omorî pe cineva într-o clipită.

– Duceți-o pe doamnă în casă și dați-i să bea ceva tare, le ordonă celor doi în italiană.

Se îndreptă spre marginea ambarcațiunii, care deviase puțin de la traseu. Plutea însă pe un *rio*, unul dintre canalele mici, nu pe Canal Grande. Era deja ud leoarcă și își făcu socoteala că încă o partidă de înot până acasă, în apa rece, îl va ajuta să-și pună ordine în cap.

Trebuia să plece. Nu era deloc mândru de ceea ce făcuse. Se pregăti să sară.

– Unde te duci? strigă femeia. Unde este barca ta? Doar nu ai de gând să înoți. Stai! Nici măcar nu știu cum te cheamă.

Se întoarse și-i privi chipul livid, ochii măriți de spaimă. Își aminti cum îi întorsese spatele cu aroganță când îl abandonase la Florian în ghearele bătrânei nimfomane. Își aminti de râsul ei ce promitea păcatul și de zâmbetul ei diavolesc. Simți o durere în suflet, ca și cum ar fi pierdut ceva, deși nu avea nimic de pierdut. Cu toate acestea, se îndreptă spre ea cu un aer resemnat.

– Eu sunt vecinul de vizavi.

O oră mai târziu

Francesca observă că vecinul era mult mai înalt decât își dăduse seama spionându-l pe fereastră. Tot acum își dădea seama și că era foarte bine făcut. Momentan, trupul lui zvelt și musculos nu se mai vedea la fel de bine, dar imaginea îi rămăsese întipărită în minte pentru totdeauna și o făcea să aibă din nou bufeuri de căldură, urmate de transpirații reci. Spălat, uscat și îmbrăcat, individul se plimba destins prin salonașul ei rezervat de obicei prietenilor apropiați.

Purta o colecție stranie de articole de îmbrăcăminte împrumutate de la servitori. Cămașa și haina aveau mânecile prea scurte, iar pantalonii erau prea largi. Pantofii erau potriviți ca mărime, dar se vedea că îi erau incomozi din cauza formei prea înguste. Cu toate acestea, purta talmeș-balmeșul de haine cu aceeași siguranță relaxată cu care o privise în barcă, pe jumătate dezbrăcat și ud leoarcă.

Francesca s-ar fi putut schimba într-un halat de casă, peste unul dintre neglijeurile ei provocatoare. S-ar fi putut face comodă într-un *déshabillé*. Era o târfă la urma urmelor, nu avea de ce să se jeneze sau să joace pe naiva. Cu toate acestea, după o baie pe parcursul căreia se frecase energic pentru a scăpa de mirosul, atingerea și amintirea animalului scârbos care o atacase, o pusese pe camerista ei, Thérèse, s-o îmbrace într-o rochie pe care ar fi putut s-o poarte când servea ceaiul musafirilor.

În noaptea, sau, mai bine spus dimineața asta, ceaiul era însă ridicol de inadecvat.

Arnaldo le aduse coniac. Salvatorul ei sorbi cu plăcere din pahar în timp ce examina salonașul decorat confortabil și cu hun gust aflat chiar lângă budoarul stăpânei casei. Francesca se așeză pe pernele sofalei.

– Vecinul de vizavi, spuse ea luând o sorbitură din pahar și observând cât de tare îi tremurau încă mâinile. Nu este tocmai cea mai incitantă prezentare din câte am auzit.

Era tot ce putuse obține. Bărbatul o grăbise în casă fără a-i da nici o șansă să pună întrebări, dând tot timpul ordine personalului de parcă el ar fi fost cel care le plătea salariile. Oricine ar fi fost, era limpede că avea de-a face cu un aristocrat.

– Am auzit niște zvonuri cum că ați face parte din familia Albani, rupse ea tăcerea apăsătoare. Una dintre cele mai onorabile din oraș. Au dat unul sau doi papi, dacă nu mă înșală memoria. Pe de altă parte, spuneți că sunteți englez.

Cu paharul în mână, se îndreptă spre unul dintre marile ei portrete agățat pe peretele din partea cu *portego* a casei. Era unul dintre cele comandate de *marchese* în timpul relației lor. Nu i-l trimisese decât pe acesta, cel mai mare și mai recent, după ce se despărțiseră.

– Tatăl meu este lordul Westwood, îi răspunse distinsul oaspete în timp ce îi admira portretul. Mama mea, cea de-a doua lui soție, este Veronica Albani. Din când în când vin la Veneția. V-ar face plăcere să-i cunoașteți?

– Nu prea sunt invitată la reuniunile înaltei societăți cu sânge albastru, îi răspunse ea în timp ce încerca să-l plaseze pe lordul Westwood.

Mai demult fusese obligată să învețe pe de rost almanahul genealogic al lui Debrett și cunoștea perfect complicatele legături familiale

ce uneau aristocrația Marii Britanii. Fusese totuși amfitrioana politică a lui John Bonnard. Își amintea fără nici un efort numele tuturor celor care se prefăcuseră că n-o mai cunosc după divorț – adică, toată lumea. Cu toate acestea, pentru moment, numele lordului Westwood nu-i spunea nimic. Nu avea nici cea mai mică idee care îi era locul în ierarhia nobiliară: duce, marchiz, conte, viconte, baron?

James își mută atenția de la tablou, privind-o cu un aer sobru, de critic de artă.

– O asemănare excelentă.

Privirea lui inchizitorială o făcu să se simtă emoționată ca o școlăriță, ceea ce era ridicol. „Ești o curvă notorie", își spuse. „O demimondenă. O damă de companie. Poartă-te ca atare."

– Nimeni nu pare să știe cum vă numiți, continuă ea discuția. Sunteți foarte misterios. Mă întreb ce scrie în pașaportul dumneavoastră și de ce nimeni nu cunoaște un lucru atât de mărunt.

– Nu e nici un mister, zise James dând din umeri. Am ajuns la Veneția de numai câteva zile, iar curioșii nu și-au dat silința suficient ca să capete răspunsuri. Așa cum spuneți, este un lucru foarte ușor de aflat. Nu trebuie decât să-l întrebați pe guvernatorul austriac, contele Goetz, ori pe soția lui, sau pe domnul Hoppner, consulul general britanic. Făcu o pauză. Numele meu este James Cordier.

– Eu sunt Francesca Bonnard, se prezentă la rândul ei.

În sfârșit, începură să-i revină amintirile. Cordier era numele de familie al contelui Westwood.

– Măcar atâta lucru știu și eu. Sunteți faimoasă, se pare.

– Infamă, poate vreți să spuneți.

– Chiar așa?

Ochii i se dilatară ca și cum ar fi fost cu adevărat surprins, și Francesca fu zguduită când descoperi că aceștia nu erau căprui-închis ori negri, ci albaștri.

Se așeză în fotoliul de lângă ea și se aplecă în față privind-o intens. Era obișnuită cu ocheadele bărbaților, dar nu era obișnuită să fie studiată de parcă ar fi fost un text misterios în limba armeană. Se simți brusc rigidă și jenată. Era conștientă că obrajii începeau să-i ardă. Se înroșise, pentru numele Domnului! *Tocmai ea* se înroșise! Era deconcertată, nimic mai mult, își spuse. Bărbatul nu era ca aceia

cu care se obișnuise. Se spunea despre el că ar fi fost un savant. Era retras. De ce n-ar fi fost și excentric, la urma urmelor?

– Poate că nu ieșiți prea des în societate, zise ea.

– Vă referiți la societatea engleză? Nu, într-adevăr. Petrec prea puțin timp în Anglia.

– Eu sunt divorțată. Am fost căsătorită cu lordul Elphick. Divorțul nostru a iscat un scandal monstru.

– Credeți că încă vă mai detestă? Ar fi în stare să angajeze ucigași și să-i trimită să vă facă de petrecanie?

Își aminti de vizita lui Quentin și de interesul lui neașteptat pentru vechile scrisori ale lordului Elphick, dar respinse rapid această pistă. Dacă lordul ar fi ucis-o acum, ar fi intrat el însuși în niște încurcături din care nu i-ar fi fost ușor să iasă. Lăsase în urmă de multă vreme statutul de soție-târfă detestabilă. Aici, pe Continent, se transformase într-o femeie liberă și elegantă, înconjurată de o mulțime de prieteni puternici. Dispariția ei violentă ar fi provocat un scandal cu largi implicații internaționale și ar fi fost investigată cu scrupulozitate. Ca să nu mai spunem că Elphick nu avea de unde să știe ce făcuse sau ce dispoziții lăsase în legătură cu scrisorile, în eventualitatea unui deces suspect. Nu, asasinarea ei ar fi fost prea periculoasă pentru fostul ei soț.

– Mă îndoiesc foarte tare. Îi sunt mai utilă vie decât moartă. Pare cu atât mai nobil și mai virtuos prin contrast cu fosta lui soție, ajunsă prostituată în Italia. Poate să pozeze într-un bărbat curajos și greu încercat. Nu, categoric, dispariția mea i-ar ruina toată distracția.

– Odată cu distracția dumneavoastră, dacă pot spune așa...

Surprinzător, femeia izbucni în râs. N-ar fi crezut că putea râde din nou cu poftă, atât de repede după ce scăpase la mustață de la un viol urmat de o moarte sinistră. O interpretă ca pe o dovadă a propriei rezistențe superioare. Deveni, dintr-odată, extrem de conștientă de o anumită încordare a bărbatului, care părea să înghețe până și aerul din încăpere, dar senzația își luă zborul înainte de a putea să-i acorde mai multă atenție.

– Una dintre cele mai simple explicații ar fi aceea că erau tâlhari. Dar ce fel de tâlhari ar fi acționat așa? Le-ar fi fost mult mai ușor să vă lovească până vă pierdeați cunoștința, să vă smulgă rapid bijuteriile și să vă ia banii, însă au preferat să vă producă cea mai mare suferință posibilă în puținul timp pe care îl aveau la dispoziție. Am văzut

ce se petrecea de la balconul casei mele și mi-a fost limpede de la început că atacul fusese atent pregătit. Infracțiunile violente se întâlnesc rar la Veneția, așadar avem toate motivele să credem că dumneavoastră ați fost ținta. Motivația, pe de altă parte...

James ridică din umeri în cel mai ne-englezesc mod cu putință, atrăgându-i din nou atenția asupra spatelui său lat.

– Vorbiți ca un avocat. Mi se pare că știți foarte multe despre criminali.

– Iar dumneavoastră vorbiți ca o persoană care detestă avocații, replică el pe același ton. Am impresia că știți foarte multe despre ei.

– Sunt o femeie divorțată. Tatăl meu a fost Sir Michael Saunders, omul care, neajutat de nimeni, aproape că a pus în genunchi economia Marii Britanii în urmă cu câțiva ani. Da, domnule Cordier, îi cunosc foarte bine pe avocați și nu-mi plac. Ceea ce nu înseamnă că i-aș urî. Pentru o femeie în poziția mea, s-ar putea spune că ei reprezintă un rău necesar.

– A, da. Poziția dumneavoastră de tânără divorțată.

– *Divorziata e putana*, precizează ea cu o notă de mândrie în glas. O târfă divorțată.

Bărbatul sări din scaun ca și cum un ucenic al Satanei îl împunsese cu furca sa incandescentă în părțile moi.

– Dumnezeule! Îmi cer mii de scuze. Poate aveați treabă și eu vă rețin?

Gestul lui sparse gheața, în sfârșit. Se holba la James cu ochii ei mari și verzi, încă speriată și atât de vulnerabilă. El știa foarte bine că acesta nu era decât efectul secundar al șocului intens trăit mai devreme, dar atitudinea ei îl irita profund. Cu numai câteva clipe înainte se prezentase atât de arogantă, atât de încrezătoare...

Ca prin farmec însă, expresia de căprioară rănită se disipă și Francesca izbucni într-un râs sănătos, făcându-i inima s-o ia razna. Nu se putu abține și începu să zâmbească, aproape fără voia lui.

Era bună, chiar foarte bună, se văzu el nevoit să admită și în suflet, nu numai la nivel cerebral. Acum înțelegea mai bine de ce serviciile ei erau atât de scumpe și de ce bărbații cu dare de mână se îmbulzeau să plătească. O frumusețe rară ce se îmbina perfect cu un spirit exuberant. Își făcu socoteala că, probabil, era delicioasă în așternut.

Bellaci, cunoscut pentru capriciile sale, avusese toate motivele s-o păstreze atâta.

– Cum adică, să mă reţineţi de la treabă? îl întrebă, iar râsul i se transformă într-un chicotit şi lucirea perversă răutăcioasă îi reapăru în ochii de smarald. Asta este chiar tare, să vedeţi ce-o să se amuze Giulietta când o să-i povestesc. Nu, domnule Cordier. Eu nu sunt dintre acelea care cutreieră străzile în căutarea bărbaţilor. În plus, poate aţi remarcat că la Veneţia nu prea avem trotuare. Eu fac parte din categoria prostituatelor deosebit de lacome care lucrează acasă la ele. Şi mi-am făcut planul să petrec această noapte în pat cu... *o carte*.

– Toate acestea sunt foarte ciudate pentru italianul din mine. Mi-e greu să-mi imaginez că o doamnă ca dumneavoastră ar putea petrece noaptea singură. La fel de greu îmi este să înţeleg ce anume l-ar putea determina pe un bărbat să vă declare divorţ. Presupun că prefera bărbaţii sau oile? Respinse ideea cu o fluturare nonşalantă a mâinii. În fine, nu e treaba mea şi nu doresc să vă mai reţin de la lectură. Până la urmă, poate că o carte este preferabilă unui amant.

– Uneori, da, îi răspunse ea cu un surâs şăgalnic.

Nu era decât preludiul zâmbetului ucigaş ce trimitea o descărcare electrică de anticipare în sistemul nervos al bărbaţilor, din creştetul capului până la aparatul reproducător. Micul surâs era prefaţa drăcească a ceea ce ar fi putut urma. Putea să reprezinte o invitaţie sau o simplă aţâţare a simţurilor. Orice ar fi însemnat, funcţiona fără greş întotdeauna.

Temperatura şi pulsul agentului crescură, în timp ce creierul i se angajase în negocieri diplomatice disperate cu mădularul. „Ia-o uşor, băiete, nu e prima târfă care îţi face ochi dulci", îşi ordonă mental. Avea prea multă experienţă ca să se lase dominat atât de uşor de patimă. Nu-i putea permite să capete un ascendent asupra lui. Se botărî rapid că va urma strategia bărbatului inaccesibil.

– Mi-a intentat divorţ pentru adulter, îi declară ea nonşalant.

– Sunt şocat. M-aş fi aşteptat la reproşuri mai serioase: că i-aţi pus arsenic în cafea, că i-aţi apretat chiloţii sau că l-aţi bătut la golf.

– Mi-e teamă că nu. Ideea cu arsenicul mi-a venit când era deja prea târziu.

– Pentru arsenic nu e niciodată prea târziu, remarcă el. Problema este că durează mult, în cazul în care nu vrei să-l faci să sufere amarnic. Sau să-i asiguri o moarte lentă și dureroasă. Pentru rezultate rapide, eu recomand acidul prusic.

– Pare că vă pricepeți bine la astfel de lucruri.

Își aminti că femeia îl văzuse omorând deja un om. Conștiința profesională nu-i dădea pace. Se blestema pentru modul necugetat în care acționase. N-ar fi putut spune nici măcar dacă porcul mai respira sau nu când îl aruncase în canal. Un om inconștient se scufundă la fel ca un mort. Era genul de femeie care să fie surprinsă de puterea unui bărbat cu mâinile goale. Clar, nu era destul de dură. Spre deosebire de Marta Fazzi, de pildă.

– Mă pricep la multe. În tinerețe, am frecventat un anturaj dintre cele mai periculoase. Era purul adevăr. Întotdeauna prefera să spună adevărul, pe cât posibil, pentru că era mai simplu. Familia m-a trimis în armată, urmă el, loc unde tendințele violente și criminale pot fi lesne exploatate.

– Violența, da, dar otrava? Am crezut întotdeauna că este o armă femeiască.

– Familia mea are o lungă tradiție în domeniu. Mamei îi curgea prin vene sânge de Borgia și de Medici.

Se aplecă să pună paharul pe măsuța joasă din dreptul ei când la nări îi ajunse un parfum aproape insesizabil. Iasomie?

Se îndreptă brusc de spate, rezistând tentației de a verifica dacă mirosul provenea de la părul sau de la pielea interlocutoarei sale.

– Cât despre dumneavoastră, continuă el, văd că proveniți dintr-o spiță de femei extrem de curioase. M-aș bucura să vă satisfac... curiozitățile, dar sunt obligat să raportez incidentul guvernatorului austriac, ceea ce ar fi trebuit să fac imediat. Austriecii ăștia iau regulile foarte în serios. Apoi, mâine călugării mă așteaptă la ora zece fix. Vă voi trimite monografia mea despre metodele populare de asasinare din secolul al șaisprezecelea. Surorile mele spun că este o lectură excelentă înainte de culcare.

– De ce nu mi-ați aduce-o chiar dumneavoastră? Ați putea să-mi citiți din ea.

Completarea „în pat" rămase nerostită. Nici nu trebuia.

Zâmbetul de pe buzele ei și privirea verde ce-i dezmierda trupul bine făcut îl făcură aproape să cedeze. Ar fi vrut să se scufunde în ea, deși era convins că n-ar mai fi găsit drumul înapoi la lumină.

„Legați-mă de catarg, ca pe Ulise", își spuse.

– *Devo andare. Buona notte, signora.* Trebuie să plec. Noapte bună, doamnă.

– *Buon giorno.* Bună ziua, aproape că s-a luminat afară, îi răspunse ea amuzată.

– *A rivederci.* La revedere.

Plecă fără nici un comentariu suplimentar, temându-se că ar fi putut să se lase convins să vadă răsăritul împreună. Transpira prin toți porii.

Capitolul 4

Păcat e, dar afurisitul soare
Nu vrea să-ți lase-n pace biata carne,
Căci arde, coace cu înverșunare,
Și-aprinde vii dorințe, și pune coarne.
În van post negru, rugi și închinare,
Căci foc pârdalnic stă în trup să-ți toarne,
Și fac ce oamenii numesc păcat,
Iar zeii, adulter (că nu-i în pat!)[1]

Lord Byron, *Don Juan*, Cântul întâi

În după-amiaza următoare

Monografia domnului Cordier îi fusese livrată pe când se găsea încă în pat, deși nu dormea. Își petrecuse cea mai mare parte a nopții – ceea ce mai rămăsese din ea – plănuind cum să-l ucidă, ceea ce o făcuse să uite de cei care încercaseră *s*-o asasineze pe *ea*. Îi scrisese un scurt mesaj contelui de Magny, explicându-i succint ce se petrecuse și că scăpase teafără. Îl trimisese pe Arnaldo cu mesajul și revenise la lectură.

În prezent, rămasă în halatul de casă, își găsi o poziție confortabilă pe una dintre canapelele salonașului ei privat și începu să citească:

În realitate, al doilea soț al Lucreției Borgia fusese strangulat pentru că, fără voia lui, devenise un pericol politic pentru fratele ei, Cesare Borgia. Crima se petrecuse chiar în apartamentele cuplului. Lucreția făcuse tot posibilul pentru a-și salva soțul de numai

[1] Byron, *op. cit.*, p. 31 (n.tr.)

douăzeci de ani, în zadar. A rămas multă vreme neconsolată, iar tatăl ei, sătul s-o tot audă văicărindu-se, a trimis-o la Roma.

– Așadar, asta era problema mea, nu aveam un frate, murmură Francesca.

– *Signora*, a venit *Signora* Sab...

– A, dă-te la o parte din drum, strigă Giulietta împingându-l pe Arnaldo. Se repezi la prietena ei, îngenunche pe taburetul pentru picioare și îi luă mâinile într-ale ei. Vuiește toată Veneția. Cineva a încercat să te ucidă? Nu-mi vine să cred.

– Crezi, nu crezi, chiar asta s-a întâmplat, îi răspunse Francesca lăsând să-i cadă cartea din mână. Orice altceva ai auzi nu sunt decât minciuni.

Îi descrise cu detalii nemiloase prin ce trecuse din momentul în care atacatorii săriseră în gondolă până la plecarea domnului Cordier. Pe la mijlocul poveștii, chipul Giuliettei deveni palid, dar relatarea încercărilor inutile de seducere a salvatorului ei îi readuseră culoarea în obraji.

– Trebuie să-l omor, declară Francesca. Voi folosi otrava, că e prea puternic ca să-l strâng de gât.

– Puternic, frumos, și nu vrea să se culce cu tine? Înțeleg perfect de ce-ți vine să-l omori, râse Giulietta.

James îi fusese descris în termeni care-ți lăsau gura apă: părul negru și cârlionțat, ochii șocant de albaștri, fizicul atletic, aura de masculinitate potentă pe care o emana.

– Voi trece peste acest moment și-l voi lăsa uitării. O criză trecătoare, perfect justificată în condițiile date.

– Un bărbat frumos apare și-ți salvează viața. Ești în stare de șoc. E normal să vrei lângă tine în pat un tip musculos, capabil să te apere.

– Să mă apere și să mă ajute să uit prin ce am trecut, o completă Francesca. Ce e mai potrivit decât sexul pentru a te ajuta să treci peste un moment neplăcut? Dacă n-ar fi dat bir cu fugiții, aș fi putut dormi și eu cum trebuie apoi.

– Te înțeleg, drăguță, o asigură prietena ei. După ce treci printr-un pericol major sau după o înmormântare, nimic nu-ți demonstrează mai plenar că ești în viață decât joaca de-a monstrul cu două

spinări. Nu pot înțelege totuși de ce te-a refuzat. E clar, îi plac mai mult bărbații. Ce părere ai?

– Nu cred.

Francesca privi spre măsuța plasată, ca întotdeauna, la îndemână. Astăzi, pe ea se aflau un decantor de vin și două pahare, căci se gândise că prietena ei avea să ajungă mai devreme ca de obicei. Zvonurile circulau prin Veneția cu viteza gondolelor. În mintea ei apăru imaginea degetelor lui atent manichiurate pe când așeza paharul la loc pe măsuță. Amintindu-și de ușurința și viteza cu care îl eliminase pe masivul atacator, simți un freamăt rece – de frică sau de dorință, n-ar fi putut spune. Apoi, își aminti cum se aplecase deasupra ei, iar freamătul rece se transformă într-un fior de nerăbdare. Însă bărbatul se redresase rapid și plecase.

– Oricum, nu contează, căci nu va primi o a doua șansă, urmă ea pe un ton detașat. Fiul cel mic al unui nobil englez? Nu ar avea cum să meargă, căci nu și-ar putea permite să-mi asigure stilul luxos cu care m-am obișnuit, iar eu nu-mi voi coborî standardele.

Unul dintre aceste standarde consta în dureri de stomac pentru lordul Elphick ori de câte ori afla cu cine se mai culcase fosta lui nevastă, în loc să se bucure de căderea ei în mizerie, pe care o aștepta în zadar. Avea să aștepte până-și dădea ultima suflare, în chinuri groaznice, după cum spera Francesca.

– I-am făcut ochi dulci domnului Cordier doar pentru că eram foarte obosită. Ezită înainte să continue: Îi eram și extrem de recunoscătoare, firește. Știi că este prima dată când un bărbat sare în ajutorul meu? Nici unul dintre cei pe care i-am cunoscut, nici înainte și nici după căsătorie, nu a mișcat măcar un deget când soțul meu s-a comportat atât de josnic. Tatăl meu fugise deja, lăsându-mă pradă lupilor. Imaginează-ți ce am simțit când un străin și-a pus viața în primejdie pentru mine!

Giulietta se încruntă neîncrezătoare. Se ridică de pe scăunaș, merse la măsuță și umplu două pahare cu vin din decantor. Îi dădu unul Francescăi și-l înălță pe al ei.

– Ești în viață, asta este tot ce contează. Să bem în sănătatea vecinului tău.

– Pentru asta îi rămân recunoscătoare, orice s-ar întâmpla, zise Francesca ridicându-și la rândul său paharul.

Ciocniră și băură.

– Acum, îți propun să-l lăsăm deoparte pe acest individ provocator care te salvează și apoi, în mod cu totul stupid, nu profită ca să se bage în așternutul tău, spuse Giulietta.

– Să-l lăsăm în plata Domnului, zici? Da, pentru că ție nu-ți vine greu să-l uiți. Tu nici măcar nu-l cunoști personal, dar eu am fost obligată să-l văd *ud* și aproape în pielea goală!

– Nici o grijă, într-o bună zi vom face cunoștință. Abia atunci voi înțelege cum a reușit să te facă să-ți încalci propriile reguli. Momentan, nu contează decât pentru că ți-a salvat viața. Dar pentru mine adevărata întrebare este: cine te vrea moartă?

În aceeași noapte, la sala de spectacole La Fenice

La Gazza Ladra. Din nou. Lurenze. Din nou. Dar nu pe locul de onoare, remarcă James în timp ce-l urma pe guvernatorul austriac, contele Goetz, în loja doamnei Bonnard. Pe fotoliul favoritului, la dreapta Francescăi, se afla de data asta un ofițer rus cu părul roșcat, iar în stânga era mignona ei prietenă, Giulietta. Cele două femei își țineau capetele apropiate și șușoteau în spatele evantaielor.

Ofițerul, care nu era cu totul străin de practicile femeilor, se întreținea cu un consul rus, aflat alături. În schimb Lurenze, care avea mai puțină experiență cu această specie, o privea cu lăcomia unui dulău care speră să cadă purcelușul de lapte de pe masă. Exact ca un câine, nu se lăsa deturnat cu ușurință.

Consulul Goetz, căruia protocolul îi ceea să-l prezinte pe James, încerca să obțină măcar pentru o clipă atenția prințului, care nu-și putu ascunde neplăcerea cauzată de întrerupere. Catadicsi totuși să-i arunce o privire în timpul prezentărilor și lăsă să-i scape un mic oftat. Lui James nu-i fu greu să înțeleagă ce anume îl deranja – apariția unui nou rival.

Complicația nu era însă suficient de gravă pentru ca Înălțimea Sa să-și caute alte victime. Îl uită imediat ce-l văzu, iar atenția lui se întoarse la doamna Bonnard.

Femeile, pe de altă pare, erau pe deplin conștiente de venirea lui. James nu avea nici o îndoială. Cu toate că nu-și întorseseră capetele, observă micile modificări ale limbajului trupului, o anumită

încordare a umerilor ce-i demonstra că erau foarte atente la ceea ce se întâmpla în spatele lor.

Ignorând încercările șușotite ale aghiotantului său de a-l pune la curent cu locul domnului Cordier în aristocrația britanică, Lurenze i se adresă ființei iubite:

– Madame, aici este atât de aglomerat. Poate că ar fi bine să luăm puțin aer.

– Vă mulțumesc, stimate domn, îi răspunse ea întorcându-se doar pe sfert și prefăcându-se că nu-l vedea pe James. Nu mi se pare deloc aglomerat.

– Numai pentru că vă aflați la margine, după cum observ cu îngrijorare. Domnule conte Goetz, poate ar fi cazul să-i explicați doamnei care sunt pericolele în cazul în care se expune astfel. După ceea ce ați pățit noaptea trecută, poate că puțină discreție s-ar impune, măcar pentru câteva zile.

– Vreau să fiu văzută, îi răspunse ea adresându-i un zâmbet leneș rusului din dreapta. Să vadă toată lumea că nu mi-e frică, nu fug și nu mă ascund.

– Perfect de acord. Ar fi o crimă să se ascundă, se băgă James în discuție, încercând să nu pară iritat.

Pentru numele Domnului, așa obișnuia să le zâmbească tuturor bărbaților cu care se întâlnea?

Cele două capete feminine se întoarseră simultan și grațios către el.

– A, domnule Cordier, îi răspunse rece doamna Bonnard, v-ați abandonat studiile înalte pentru a vă alătura nouă? Ne flatați.

– I-am spus că trebuia s-o facă. Dacă n-ar fi fost el...

– Să nu înviem amintiri dureroase. Vreți să fiți amabilă și să mă prezentați prietenei dumneavoastră?

– Cu mare plăcere. Giulietta murea de curiozitate să-mi cunoască îndrăznețul vecin.

– Moartea nu este neapărat necesară, zise James aplecându-se asupra mâinii tinerei.

– Așa spune acum, dar știi prin ce calvar am trecut eu pentru a-i capta atenția.

În urma acestui schimb de replici, contele Goetz reușise cumva să-l prezinte tuturor.

–Acesta este omul zilei? exclamă ofițerul rus, care era, de fapt, contele Vimstikov. Domnule Cordier, aș dori să vă strâng mâna. Aveți întreaga mea recunoștință. Cred că vorbesc în numele tuturor celor prezenți – poate în numele întregii Veneții – când vă adresez cele mai calde mulțumiri.

James era suficient de versat pentru a-și ascunde surpriza. Mai primise mulțumiri în trecut, chiar frecvent, dar mai ales sub formă de bani sau obiecte de valoare. Nu era deloc obișnuit cu expresia recunoștinței publice.

Este adevărat că raportase conștiincios tentativa de crimă atât consulului austriac, cât și celui britanic, domnul Hoppner. Deși meseria lui presupunea discreția, genul acesta de afacere, cu o victimă celebră și doi martori, nu ar fi avut cum să rămână un secret în Veneția. Mai mult, dacă reieșea că fusese vorba de o infracțiune oarecare, fără legătură cu misiunea lui, poliția guvernatorului austriac era cea mai în măsură să rezolve cazul. Cum toată lumea pleca de la premisa că fusese un atac ordinar, deși inexplicabil, recunoștința oamenilor părea rezonabilă și firească.

Spera din tot sufletul că aceasta era explicația corectă, ceea ce i-ar fi simplificat mult sarcina. În sufletul lui însă, simțea instinctiv că lucrurile erau mai complicate. Personal, atacul nu i se părea deloc banal. Chiar mai rău, îl luase cu totul pe neașteptate. Nu primise nici cel mai mic avertisment că viața obiectivului ar fi fost în pericol, doar se întâmplase să fie în locul potrivit, la momentul potrivit.

Dacă n-ar fi fost acolo... Respinse acest gând sumbru și se concentră asupra prințului Lurenze, care își regăsise dintr-odată glasul și își exprima recunoștința pentru salvarea splendidei curtezane.

–Lăudabil, fără îndoială, dar acest tip de eroism nu ar trebui să fie necesar. Orice femeie care circulă singură la astfel de ore târzii din noapte se expune unor pericole uriașe.

Contele Goetz sări în apărarea serviciilor de poliție ale orașului, trăgând concluzia că fusese o aberație și că făptașii aveau să fie identificați în cel mai scurt timp, în baza investigației demarate imediat după primirea plângerii. Se apropie de prinț pentru a-i explica detaliile și a-l convinge mai bine. Consulul rus li se alătură. Interesul național îl determină, cel puțin aparent, și pe contele Vimstikov să renunțe la locul de onoare, pe care i-l cedă ceremonios lui James,

și să se apropie de grupul reunit în jurul prințului, blocându-i acestuia vederea spre aleasa inimii, spre iritarea sa vizibilă.

James se pregăti să ia loc pe scaunul lăsat liber.

– Nu acolo, se repezi Francesca. Mai bine veniți la mijloc, între noi. Giulietta vrea să vă simtă mușchii.

– Așa am putea clarifica dacă munca fizică dezvoltă masa musculară sau nu, râse Giulietta. Avem o dispută pe această temă.

– Mă sacrific pe altarul științei, glumi agentul secret.

Setul de scaune fiind tras foarte aproape de marginea lojii, spațiul rămas era foarte îngust, făcând dificile mișcările. Era pe deplin conștient de foșnetul mătăsurilor doamnei Bonnard în timp ce aceasta își căuta o poziție comodă, la dreapta lui. Nasul lui fin îi prinse din nou dâra parfumului, o invitație permanentă la descoperirea sursei. Pielea? Părul? Nu avea voie să dea curs impulsului de a-i amuși na ceafa. Se concentră asupra perlelor pe care le purta, de mărimea unor ouă de prepeliță, întrebându-se câți bărbați din lume, nu din Veneția sau din această lojă, și-ar fi permis să i le ofere cadou.

Calculele complexe ale patrimoniului cumulat al bărbaților din apropiere îi fură întrerupte de îndemnurile insistente la liniște. Pe scenă, primarul diabolic era pe cale s-o răpească pe sărmana Ninetta, una dintre părțile foarte reușite ale operei.

Singura persoană din loja Francescăi care urmărea cu adevărat spectacolul era domnul Cordier. Ceilalți încercau să-și omoare plictiseala, păstrând tăcerea numai pentru a nu fi linșați de italienii din sală. Activitatea lor uzuală urma să se reia după momentul în care mulțimea dădea verdictul prin aplauze, fluierături, urlete, huiduieli, legume și fructe aruncate în capul actorilor.

Vecinul ei rămăsese concentrat asupra operei mult după ce restul lumii își pierduse interesul, ceea ce-i permise experimentatei curtezane să ia pulsul prezenței lui puternice și să-i simtă mirosul viril.

Era, fără doar și poate, cel mai reușit exemplar masculin din sală. Neîndoielnic o știau și ceilalți, se gândi ea.

„Bărbații sunt precum lupii sau câinii", îi explicase mentorul ei, *madame* Noirot. „Unii conduc și alții ascultă. Vei vedea cum, atunci când apare unul nou în peisaj, ceilalți fie se retrag, fie îl atacă pentru a-și păstra poziția. Bărbatul care îți trebuie ție este cel mai puternic, cel în fața căruia ceilalți dau înapoi."

În acea clipă, masculul dominant din sală se afla lângă ea și nici n-o băga în seamă. O ignora.

Acest tip de tratament o indigna peste măsură, dar nu era totul. La fel de revoltător i se părea faptul că bărbatul se bucura plenar de spectacol, așa cum și-ar fi dorit și ea, dacă nu ar fi știut că o astfel de atitudine era considerată inadecvată de înalta societate.

Nu-i păsa câtuși de puțin dacă părea inadecvat sau nu, pentru că avea toate avantajele de partea lui: a) era bărbat și aparținea aristocrației, așadar putea face orice dorea; b) era un savant, iar acestora li se trecea cu vederea comportamentul excentric; c) cel mai important, se afla la vârful lanțului trofic din jungla bărbaților, așa că nu era obligat să urmeze regulile celorlalți.

Pe de altă parte, un fiu mai mic nu putea fi deasupra ei, își spuse, chiar dacă prezența lui îi transforma pe toți ceilalți bărbați în niște pigmei nesemnificativi. Nu era deasupra ei, în ciuda umerilor lați, a masculinității agresive și a zulufilor sălbatici ce-i invitau degetele să-i tragă și să-i mângâie. Nu era deasupra ei, deși îi salvase onoarea și viața. Ar fi putut-o poseda pe loc, dar îi refuzase generozitatea. Nu-i dăduse nici unui bărbat o a doua șansă vreodată.

Se ridică. Evident, toți cei din lojă se ridicară politicoși, pe când el, cu totul absent, continua să urmărească întâmplările de pe scenă. Rezistă pornirii copilărești de a-l molesta cu evantaiul – sau cu un scaun – și se îndreptă către Lurenze. La apropierea ei, ceilalți bărbați se dădură la o parte, și chipul frumos al tânărului prinț se luminâ ca soarele în miezul zilei. Îi oferi cel mai frumos zâmbet de care era în stare.

James o găsea amuzantă pe Giulietta. În mod normal – dacă ar fi făcut parte din grupul de bărbați ce roiau ca muștele în jurul celor două – ar fi ales-o fără ezitare, în virtutea naturii ei cumsecade, prin contrast cu toanele și misterele Francescăi. Din păcate, nu i se permitea să ducă o viață obișnuită. Dacă ar fi avut una, aceea nu s-ar fi putut petrece decât la Londra. Ar fi ales o fată veselă și simplă, care i-ar fi adus bucurie și n-ar fi încercat să-l manipuleze. I-ar fi reamintit în fiecare zi că viața nu însemna doar minciună, trădare, lăcomie și moarte. I-ar fi demonstrat că nu toți oamenii își petreceau cea mai mare parte a timpului înotând într-o *mare di merda*, așa cum devenea tot mai mult misiunea ce-i fusese încredințată.

Ca de obicei, încerca să nu se scufunde în acea mare de excremente, deci nu putea să-și concentreze farmecele asupra Giuliettei, în perspectiva unei încleștări corp la corp printre cearșafuri. Era obligat să se joace de-a șoarecele și pisica cu prietena ei provocatoare, care acum se îndeletnicea cu ridicarea speranțelor și a unor părți anatomice ale lui Lurenze.

– Îi rezişti, dar știu că o dorești, îi șușoti tânăra pe după evantai.

– Ce bărbat ar putea să n-o dorească, zise el ridicând din umeri. Mă întreb cum o suporți în preajma ta.

– În general, avem gusturi diferite la bărbați. De exemplu, mie îmi place mai mult de Lurenze decât ei.

– Este ceea ce s-ar putea numi o frumusețe clasică, după cum se spune.

„Se mai spune și că are creierul la fel de mare ca al unei veverițe, dar este cel mai drăguț creier de veveriță din oraș."

– Mi se pare atât de inocent, un copil nevinovat. E un lucru rar în lumea noastră.

– Nu va dura mult, te asigur.

– Știu, suspină Giulietta.

– Înțeleg că ți se pare incorect să intri pe teritoriul de vânătoare al prietenei dumitale, chiar dacă acesta e atât de vast. Aș fi crezut că e plină lumea de bărbați, deci nu se supără dacă mai pierde unul, doi sau zece din când în când.

– Nu s-ar supăra, dar el nu are ochi decât pentru ea. Viața lui este prea îmbelșugată, prea ușoară, deci este atras de pericol, de ceea ce pare exotic, înțelegi? Cât despre mine, ce-i pot oferi cu acest chip copilăros cu care m-a blestemat natura?

– Sunt convins că nu este întotdeauna un blestem. Sunt bărbați care se dau în vânt după genul dumitale.

„Eu, de exemplu."

– Da, dar nu el. Ce copil prostuț! Nu-și dă seama cât de bine ne-am amuza, câte lucruri ar putea învăța de la mine. Pe când ea, ea îi frânge inima. Într-o bună zi trebuia să i se întâmple, măcar Francesca nu va fi crudă cu el. Cu toate acestea, nu mă pot abține să nu visez.

– Sper că nu visezi la eliminarea concurenței?

– S-o elimin pe Francesca? Îl privi cu ochii măriți de uimire. Crezi că aș fi capabilă să trimit acele brute ca să-mi asasineze prietena pentru un *bărbat?*

Era uluitor cu cât dispreț pronunțase ultimul cuvânt.

– Am înțeles, râse James, bărbații sunt prea josnici ca să merite să ucizi pentru ei.

– Nu trebuie să mă subestimezi, totuși. Sufletul meu este italian. Dacă aș afla cine a încercat s-o ucidă, bărbat sau femeie, răzbunarea mea ar fi cruntă. Aș face-o cu același zâmbet îngeresc pe chip, iar autoritățile austriece nu m-ar putea condamna în vecii vecilor.

– Din păcate, doamna Bonnard n-are nici cea mai mică idee despre cine i-ar vrea răul. E convinsă că n-a fost mâna fostului ei soț.

– Nici mie nu-mi vine să cred că ar putea fi el. Vezi dumneata, ei au un joc al lor de multă vreme, iar asasinarea Francescăi ar însemna ca Elphick să admită că a pierdut.

– Un joc?

– E o chestiune privată, exclusiv între cei doi.

– Însă dumneata știi despre ce este vorba.

– Dacă te interesează cu adevărat, întreab-o pe *ea*.

Francesca aruncă o privire furișă spre partea din față a lojii, unde domnul Cordier și Giulietta erau afundați în conversație, capetele apropiate fiindu-le acoperite de evantai. Simți o împunsătură ascuțită, ceva asemănător unei emoții pe care n-o mai cunoscuse de multă vreme. Era doar o părere, nu putea fi geloasă, încercă să se convingă. Era foarte bine că se întreținea cu prietena ei. Se întoarse către prinț.

– Poate că aveți dreptate și sunt puțin nebună.

– Este imposibil, îi răspunse el galant.

Își aranjă postura pentru a-i arăta mai bine decolteul spectaculos.

– Nimănui nu-i place să fie considerat laș. Am preferat întotdeauna să înfrunt orice pericol cu pieptul înainte. Cu toate acestea, este prima dată când mi se întâmplă așa ceva. Poate că nu mai gândesc logic. Poate că situația este mai gravă decât îmi dau eu seama, pentru că poliția austriacă are o eficiență redutabilă.

– Redutabilă, așa este, spuse Lurenze coborând vocea. Parcă mărșăluiesc tot timpul, atât sunt de țepeni. Și au atât de multe reguli. Totul trebuie făcut ca la carte. Eu le spun glume, ei nu râd niciodată. Seamănă prea mult cu tatăl meu.

– Sunt convinsă că-i vor prinde rapid pe vinovați. Veneția este totuși un oraș destul de mic, unde nimeni nu poate păstra secrete

și nimeni nu se poate ascunde la nesfârșit. Laguna Veneției este și ea intens patrulată. Cu toate acestea, încă n-au făcut nici cel mai mic progres. N-au găsit nici măcar cadavrele celor doi nenorociți, adăugă Francesca în timp ce în mintea ei reapărea imaginea violatorului cu gâtul prins în menghina brațului de oțel al domnului Cordier. Până când se rezolvă cazul, ar fi mai bine să evit necazurile. Poate că ar fi mai bine să nu mai ies fără escortă – cel puțin temporar.

– Doamnă Bonnard, mi-ați luat vorbele din gură. Dacă... Nu-și termină ideea și zâmbetul mulțumit îi pieri de pe față, pe când ochii lui o luau în sus.

În aceeași clipă, tânăra curtezană deveni conștientă de o prezență masivă în spatele ei, deși nu putea ști despre cine era vorba fără să întoarcă capul, tentație pe care și-o refuză cu tărie. Simțea însă vibrația charismei bărbatului străbătându-i tot trupul.

– Doamnă Bonnard, aș dori să vă spun o vorbă. Vocea de bas din spatele ei purta toate trăsăturile de neconfundat și imposibil de imitat ale clasei engleze privilegiate.

– Doar un cuvânt, domnule Cordier, îi răspunse ea întorcându-se doar puțin. Vă ascult.

Își apropie gura de urechea ei.

– *Andiamo.*

La acest sunet, atât de tipic italian, atât de intim, pe pielea ei începură să danseze mici descărcări electrice. Își ascunse freamătul irațional, spunându-și că nu era prima dată când auzea invitația unui bărbat și că vorbele „Hai să mergem" nu conțineau absolut nimic romantic.

Se întoarse complet pentru a-l pune la locul lui, lucru deloc simplu când ochii aceia de un albastru profund – câtuși de puțin timizi ori rușinați – îi înfruntară privirea, iar ea se văzu obligată să dea capul spre spate.

– Ați spus doar un cuvânt.

Își îndreptă spinarea fără grabă. Zâmbea puțin, ca și cum ar fi degustat o glumă numai de ei știută.

Francesca întoarse privirea puțin, suficient pentru a vedea cum iritarea prințului Lurenze se transformase în cerbicie. Aparținea uneia dintre cele mai puternice familii din Italia și, oricât de naiv ar fi fost, se presupunea că știe cum să pună la punct un mitocan.

– Opera nu s-a încheiat încă, domnule Cordier. Nu sunt pregătită de plecare, îi răspunsese ea limpede, refuzând să adopte tonul de false confidențe pe care i se adresase bărbatul.

Nu aveau nici un secret care să-i apropie și nici nu vor avea vreodată.

– Doamna nu este gata de plecare, se auzi și vocea prințului.

– Folosiți-vă capul, doamnă, continuă James ignorându-l pe tânărul cu sânge albastru. În înghesuiala de la ieșire, orice răufăcător ar putea să vă atace și să dispară cu ușurință în mulțime. Puteți revedea oricând spectacolul, dacă doriți cu orice preț să aflați cum se încheie, sau v-aș putea povesti eu finalul.

Nu-i spuse că știa foarte bine cum se termina opera, întrucât nici nu-și mai amintea de câte ori o văzuse.

– Nu sunt lașă și nu voi da înapoi. Refuz să-mi las viața condusă de o bandă de criminali.

– Este limpede că doamna nu dorește să plece acum. Când va dori s-o facă, o voi escorta personal oriunde va dori. Contele Goetz s-a oferit să-i pună la dispoziție câțiva soldați pentru pază.

Cordier catadicsi în sfârșit să-și coboare privirea spre el.

– Propunerea dumneavoastră este deosebit de generoasă, alteță. Dar, chiar dacă nu ar fi sub demnitatea voastră să faceți pe câinele de pază, sunt sigur că nu ați dori câtuși de puțin să-i puneți integritatea fizică în pericol fără voia dumneavoastră.

– Cum adică, îi pun integritatea fizică în pericol? Ce vreți să spuneți?

Lurenze se încordă ca și cum ar fi fost pălmuit.

– Este posibil ca atacul să fie opera unor revoluționari, a unor elemente insurecționale. Așa cum excelența voastră cunoaște, fără îndoială, astfel de indivizi își aleg ținte dintre personalitățile de prim rang. Sunteți moștenitorul tronului Gileniei, pe când eu nu prezint nici o importanță.

– Aici suntem de acord. Nu prezentați nici o importanță, pentru nimeni, spuse Francesca. Cu toate acestea...

– Excelent. Mă bucur că am ajuns cu toții la o înțelegere.

Deschise gura să-i răspundă, dar simți cum mâna lui mare, puternică, o înșfăcase de antebraț și exercita o presiune slabă, dar constantă. Se uită la mâna lui, apoi ridică ochii din nou. Într-o lume normală, privirea pe care i-o aruncase ar fi făcut pe oricine

să izbucnească în flăcări de rușine și să dispară într-un nor de fum, lăsând în urmă doar o grămăjoară de cenușă.

El nici măcar n-o privi. Dădu din cap cu înțelegere spre Lurenze și îi spuse ceva în rusă contelui Vimstikov. În timpul acesta, mâna lui continua să exercite aceeași presiune aproape dureroasă. Spre furia ei, era suficient ca s-o ridice din scaun și s-o îndrepte spre ieșire.

– Cordier, îi șuieră printre dinți, dacă nu-mi dai drumul imediat, te voi lovi acolo unde doare și o voi face cu atâta putere, încât nu vei uita niciodată.

– Întotdeauna ești atât de lentă? Nu este evident că încerc să-l ajut pe micul tău prieten?

Capitolul 5

Apuse soarele; pe bolta vastă
Se-aprinse luna, diavoliță veche;
Greșesc acei ce spun că ar fi CASTĂ,
Căci luna nu se culcă pe-o ureche
Nici la solstițiu, că doar n-o fi proastă
Să nu mai toarne-n sânge-un pic de streche;
Trei ceasuri de-arde, gata, trage-o festă
Și-n van apoi s-arate vrea modestă.[1]

Lord Byron, *Don Juan*, Cântul întâi

Adevărul pe care James nu dorea să-l audă era acela că nu mai raționa clar.

La un moment dat o asculta pe Giulietta, încercând să afle cât mai multe despre prietena ei. În spatele lor, dincolo de limita viziunii sale periferice, se aflau însă prietena respectivă și Lurenze. Nu putea prinde mai mult de un cuvânt din zece din conversația lor, dar nu avea nevoie de mai mult pentru a înțelege ce se petrece.

Era conștient că Bonnard se apleca tot mai mult peste prinț pentru a-i permite să se scufunde cu privirea în decolteul ei și auzea cum tonul femeii devenea tot mai profund și mai seducător.

În secunda următoare îi îndruga niște scuze stângace Giuliettei, se ridica de pe scaun și se îndrepta spre cei doi, care stăteau cu capetele aproape lipite, ca niște îndrăgostiți ce-și împărtășeau secrete.

O văzu pe femeie cum își aplica artele vrăjitorești asupra tânărului prinț și deliciul ce-l cuprinsese pe acesta, ca pe un cățeluș când era mângâiat pe burtică. James se trezi că mai avea puțin și o sălta de aripă ca s-o scoată afară din sală.

---

[1] Byron, *op. cit.*, p. 43 (n.tr.)

Din fericire, minciuna era a doua lui natură. Avusese o conștiință la un moment dat, demult, dar nu-și mai amintea la ce-i folosise. Minciuna funcționase, asta era ceea ce conta.

Simțea furia ei în aer în timp ce o conducea spre ieșirea din teatru, dar curtezana nu făcuse scandal și nu încercase să se apere prea viguros. Se întâlniseră cu câteva cunoștințe pe traseu și Francesca le salutase ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, fără nici o șovăire. Ca multe femei din branșă, era o excelentă actriță. Ar fi dat orice să-i împlânte un pumnal în inimă, dar făcea eforturi să nu-și dezvăluie aceste porniri, lăsând impresia că ieșea pașnic la braț cu el.

Păși în noapte și James fu oarecum ușurat, dacă nu surprins, să vadă că gondola personală o aștepta. Barcagiii ei erau băieții pe care te puteai baza, îi confirmase Zeggio. Strămoșii lor serviseră de generații întregi marile familii venețiene, apărându-le de trădarea politică sau personală.

– Folosește altă rută decât cea obișnuită, îi spuse lui Uliva, care acceptă dând din cap fără comentarii.

Își croiră drum pe Rio delle Veste, pe lângă șirurile de ambarcațiuni ancorate la poarta din spate a teatrului La Fenice. Doamna Bonnard se așezase la locul ei într-o postură ce-i amintea de momentul când făcuse pe Don Carlos, cu umărul sprijinit de marginea ferestrei deschise și obrazul sprijinit în pumn.

Se uita afară și făcea tot posibilul să-l ignore, ceea ce și-ar fi dorit și el, fără să fie în stare. Închisese ușa cabinei fără să-și dea seama, iar acum se găsea captiv în acel spațiu care, cu tot cu ferestrele deschise, era mult prea mic, mult prea intim.

Gondola naviga lin pe ape, dar, inevitabil, câte un val îi făcea să li se atingă șoldurile, ori umărul ei de cotul lui. Marginea rochiei de mătase pe care o purta femeia i se freca de pantaloni, iar brize ce trecea prin micuța cabină îi aducea în nări parfumul ei suav.

Avea nevoie de o diversiune. O ceartă ar fi fost exact ce-i lipsea, dar nu dorea să fie el cel care rupea tăcerea. Privind brățările cu perle și diamante ce-i atârnau de încheieturi, încercă din nou să calculeze mintal cam cât ar fi putut costa.

– Zi așa, o ajutai pe Giulietta. Ce amabil din partea dumitale, spuse ea când depășiră ultimele bărci ale spectatorilor care plecau de la operă.

Pe nesimțite, adresarea protocolară făcuse loc celei prietenești.

– M-am gândit că nu aveai nevoie decât de un mic apropou. Îmi venea greu să cred că îți doreai într-adevăr să-l păstrezi pe micul prinț pentru tine. Știu că, de fapt, nu-l vrei.

– Nu există greșeală mai mare decât să-i lași pe bărbați să creadă că sunt doriți. Lasă-i doar să bănuiască.

Privirea plină de furie pe care i-o aruncă era la fel de elocventă ca o firmă de bodegă. Își propuse s-o ignore, dar îi venea greu.

– Dacă te referi la mine, să știi că am bănuieli foarte întemeiate.

– Trăiești cu falsa impresie că nu mai pot trăi fără compania ta. Permite-mi să-ți alin anxietățile. Noaptea trecută eram șocată de cele întâmplate, iar rațiunea mi-a fost întunecată de recunoștință. Nu mai este cazul acum. Ți-ai pierdut prima și singura șansă pe care o aveai cu mine.

– Nu de aceea te-am scos din teatru.

– Să fim serioși, nici pentru Giulietta. Este cel mai subțire pretext din câte am auzit, chiar mai slab decât cel pe care i l-ai servit lui Lurenze.

Nu avea nici un fel de motiv să se simtă rușinat, își spuse James. Toată viața lui era construită pe false pretexte. Dar, pe cât de ușor îi venea să mintă pe toată lumea, pe atât de greu îi era să se mintă pe el însuși.

Nu putea pretinde că nu știa adevăratul motiv pentru care simțise nevoia să o scoată din sală. Trebuia să admită că femeia îl pusese pe jar. Parcă era nebun. De fapt, lucrurile stăteau chiar mai rău: el, un profesionist al manipulării, se lăsase adus înapoi în pielea băiețașului impetuos care fusese cu mult timp înainte.

În acest timp, ea rămânea de gheață, cu bărbia catifelată sprijinită în aceeași poziție, cu privirea bântuind alene între peisajul exterior și persoana lui.

– Ce să spun despre tine, care te jucai cu Lurenze, încercând să mă determini să fac exact ceea ce am făcut.

– Și a funcționat, nu-i așa? Bărbații sunt atât de simpli, le place atât de mult competiția, râse Francesca, spre surprinderea lui.

– Este adevărat, zâmbi și el. Ne-am bate pe orice, chiar și pe lucrurile pe care nu ni le dorim cu adevărat.

– Dacă încerci să mă faci să-mi înghit vanitatea, să știi că n-o să reușești. Amintește-ți, rogu-te, că sunt o femeie divorțată, Cordier. Am fost insultată și calomniată de experți în materie.

Bărbatul simți o strângere de inimă. Nu, nu putea fi conștiința. Scăpase de ea cu zece ani în urmă, în Franța. Era... iritare.

– Amintește-ți, rogu-te, că nu ai de-a face cu un vlăstar regal răsfățat de douăzeci și unu de ani, doamnă Bonnard, ci cu un bărbat de treizeci și unu de ani, care a văzut și a trăit destule la viața lui. Nu ești prima femeie care încearcă să mă seducă.

– Nici nu am început să încerc. Când o voi face, dacă o voi face, vei simți.

– Noaptea trecută ai încercat cât ai putut de bine.

– Crezi că am făcut un efort deosebit? Sprâncenele bine conturate i se ridicată întrebător. Nu ți-am oferit decât o jumătate de invitație. De fapt, un sfert. Doar un diez peste nu. Dacă mi-aș pune mintea cu tine, n-ai avea nici cea mai mică șansă să-mi reziști.

James își aminti de râsul ca de sirenă. O clipă avu impresia că avansa pe nisipuri mișcătoare, dar își reveni.

– Ai o impresie prea bună despre tine însăți. Perlele pe care le porți, deși valorează cât răscumpărarea unui rege, nu sunt o dovadă că ești irezistibilă, ci că pe lume există mulți bărbați proști.

Unii bărbați erau mai slabi, într-adevăr. Se așeză mai comod și își lăsă privirea să alunece peste bijuteriile pe care le purta Francesca, de la cerceii cu perle în formă de pară la cele două coliere care îi încercuiau gâtul.

De cel mai scurt, aflat deasupra, atârnau perle de aceeași formă, dar de dimensiuni diferite, dispuse în ordine crescătoare, cu cele mai mari în centru. Acestea îi indicau despărțitura sânilor, care se ridicau și coborau într-un ritm ce-i sugera că vorbele lui își atinseseră, fie și parțial, ținta.

Rochia de culoarea spumei de mare era asortată cu bijuteriile, amintind de originea acvatică a unora dintre acestea. Brățările cu perle și diamante de la încheieturile subțiri străluceau pe mănușile de culoarea untului topit.

Spectacolul acesta de opulență constituia o tortură pentru un bărbat în care se ascundea un hoț. Era frustrant că nu putea să i le fure și s-o lase în plata Domnului.

– Nu crezi că te voi aduce în genunchi, se auzi vocea ei arogantă și provocatoare. Vrei să punem pariu?

James deveni brusc atent. Tensiunea din cabină crescu de peste zece ori.

– Nu pariez niciodată contra femeilor. E nesportiv.

– Auzi adesea această scuză de la bărbați care nu suportă să fie înfrânți de o femeie.

– Eu nu pot fi înfrânt.

– Ba da, ai pierde. Să vedem, care ar putea fi miza? Francesca închise ochii puțin, prefăcându-se că se concentrează. Știu. La magazinul Faranzi am văzut o parură cu peridote care mi-a plăcut.

– Peridot? Atât de ieftin? Nu-ți valorizezi prea mult talentele.

– Am calculat după media veniturilor tale, îi replică ea. Vei vedea că aceste pietre sunt dureros de scumpe. Va trebui să iei un împrumut ca să le cumperi, dar suma nu ar depăși solvabilitatea unuia dintre fiii mai tineri ai lordului Westwood.

– Înțeleg. Nu vrei doar un pariu valoros, ci unul care să fie dureros și umilitor în același timp.

– Așa este. Pariem?

– Dar dacă pierzi?

– Nu voi pierde. Dacă orgoliul tău masculin te îndeamnă să crezi că vei câștiga, n-ai decât să stabilești tu prețul.

„Scrisorile", se gândi James. „Motivul pentru care sunt obligat să am de-a face cu tine. Nu vreau decât nenorocitele alea de scrisori, lua-te-ar naiba să te ia." Chiar dacă așa ar fi stat lucrurile, chiar dacă nu voia nimic altceva de la ea decât scrisorile, ar fi fost o mare greșeală să mizeze pe ele.

– Peridotele, îi răspunse.

Nu păru prea surprinsă. Își luă mâna de la obraz și înclină capul într-o parte, studiindu-l atent.

– Vor fi un cadou pentru logodnica mea, adăugă el.

– Ești logodit? se miră ea.

Era o minciună facilă. Era mult prea furios pe el însuși pentru a continua.

– Nu încă, îi răspunse. Dar, cu siguranță, vor reprezenta un simbol frumos pentru viitoarea mea logodnică. Vor semnifica puterea de a-mi apăra principiile și onoarea în fața tentației aproape irezistibile.

Ochii ei verzi se îngustară.

– Nu există *aproape*.

– Vom vedea. Tu alegi locul și ziua.

– Acum, hotărî ea. Mai avem destul timp până ajungem acasă și, oricum, n-ar trebui să dureze prea mult timp.

Încrederea, mai bine zis, insolența ei, era dincolo de rațional și extrem de enervantă. Ar fi trebuit să-și țină gura. Ar fi trebuit să tragă de timp, să se gândească atent la pasul următor. Era însă prea supărat – pe ea, pe el însuși.

– Hai să văd ce poți, îi spuse.

Francesca nu-și amintea să fi fost vreodată atât de furioasă. Își bătuse joc de ea noaptea trecută și acum o considera disponibilă, credea că o putea culege ca pe o poamă coaptă ce stă să cadă. Pentru el, nu era nimic mai mult decât o curvă oarecare.

„Asta ești, asta ai ales să fii", îi șopti vocea rațiunii.

Era purul adevăr. Cu toate acestea, perlele pe care i le dăruiseră bărbații nesăbuiți reprezentau un semn de respect, un simbol al puterii sale. Încă de când părăsise Anglia – insula aceea frigidă, plină de puritani provinciali ipocriți, nici un bărbat nu o tratase cu dispreț... cu excepția acestuia. Un englez, desigur. Pe jumătate englez, ca să fie mai precisă, dar o jumătate era suficient. Trebuia să-i dea urgent o lecție.

Fără grabă, trase obloanele, apoi se întinse către el, lăsându-și pieptul să se frece de al lui, ca să le închidă și pe cele de la fereastra de vizavi. Simți cum respirația bărbatului se accelerează.

– Gata. Nimeni nu ne vede, murmură ea punându-și cuminte mâinile în poală.

– Oricum nu ar avea ce să vadă, răspunse el pe un ton glacial.

– Vom vedea.

Își coborî ochii la mâini și continuă să le privească un lung moment, făcându-l să aștepte. Cum se afla la stânga ei, începu cu mănușa stângă. O trase spre încheietură până ajunse la brățări. Trase de degetul arătător, de cel mijlociu, de cel mare și așa mai departe, deget cu deget. O făcu încet, ca și cum mintea ei ar fi fost în altă parte. Apoi, o trase încet pe sub brățări și o lăsă să-i cadă în poală.

Nici nu se uita la el, pentru că nu avea de ce. Știa că nu-și putea desprinde privirea de la mâinile ei. Știa că respira mai repede și mai greu și că se străduia să ascundă asta.

Începu să lucreze la mănușa cealaltă, în același mod lent, relaxat, ca și cum ar fi fost singură în budoarul ei și s-ar fi dezbrăcat după o zi obositoare. Scoase și a doua mănușă. Își aranjă brățările, mângâind pietrele prețioase cu buricele degetelor. Ridică mâna.

James se încordă. Nu-l atinse însă pe el, ci își ridică mâna la urechea dreaptă, făcând o cărare cu arătătorul prin spatele acesteia, zăbovind în locul de sub ureche unde îi plăcea să fie sărutată.

Îl simți că se foia pe scaun, dar continuă să-l ignore. Se prefăcea că era singură și că se bucura egoistă de trupul ei. Își ridică degetele la cercei, mângâind perlele în formă de pară, savurându-le textura. Erau cele mai senzuale pietre.

Lăsă mâna să-i coboare pe colierul de deasupra și se bucură de atingerea fină a pietrelor prețioase. Le mângâie înainte și înapoi, până ajunse la perla imensă din centru. Coborî mai mult, la celălalt colier. Și continuă.

De această dată își lăsă mâna să alunece prin mătasea fină a corsajului, făcând să foșnească materialul. Își cuprinse încet sânul în mână.

De lângă ea se auzi un sunet, ca și cum bărbatul își dregea glasul.

Nu se uită la el. Își privea mâna ca și cum aceasta ar fi avut o voință a ei. Era ca atunci când, singură acasă, se mai mângâia într-un anume mod, din când în când, mai ales când se plictisea. Își trecu degetul peste marginea corsajului, marcând limita decolteului. Apoi, pe nesimțite, trase de stofă și dezgoli încă un centimetru de piele.

De data aceasta, din stânga auzi o expirație grea.

– *Diavolo!* mormăi bărbatul.

Brațele lui puternice o înșfăcară de mijloc. O trase violent în poala lui, o apucă de ceafă și își apropie fața de a ei. Se întâmplase atât de repede, mult mai repede decât se așteptase. Nu era pregătită, nu era gata.

– Nu sunt gata...

Gura lui nu-i permise să continue. Era o gură caldă și încăpățânată, foarte, foarte furioasă.

Își înfipse unghiile în pieptul lui și-l împinse. „Nu sunt gata încă."

– Nu sunt...

Dar uită restul, pentru că gura lui era atât de caldă și de sigură și... Dintr-odată, mâinile i se înmuiară, mintea i se înceţoşă şi totul deveni fierbinte şi confuz. Îl putea mirosi, mirosea a bărbat. Un amestec de săpun de ras şi amidon şi lenjerie proaspăt spălată. Aerul umed al Veneţiei i se impregnase în lâna pardesiului şi toate se amestecau cu mirosul pielii lui.

Îl putea simţi: trupul acela mare şi cald, sub hainele civilizate. Putea simţi tensiunea din pulpele lui puternice. Era conştientă de fierbinţeala pe care o simţea la şezut, de excitaţia lui. Un resort i se declanşă în partea de jos a pântecelui şi căldura începu să o penetreze progresiv pe acolo, ca un şarpe.

Mâinile ei îl apucară de umeri, apoi urcară în căutarea zulufilor negri. Îl ţinu aşa şi îi răspunse la sărut, cu aceeaşi furie şi încăpăţânare. Era furioasă şi plină de patimă, dar şi fierbinte, tremurând de dorinţă.

Bărbatul voia să-i bage limba în gură, şi ea cedă. Gustul lui era întunecat şi vicios, exact cum şi-l imaginase. Avea gustul tuturor păcatelor contra cărora fusese avertizată şi pe care le comisese în mod repetat, gustul tuturor regulilor pe care le încălcase.

Auzea un zgomot îndepărtat, ca un bubuit şi îşi dădu seama că acesta venea din interior, de la inima lui sau a ei, nu-i păsa. Îi păsa în schimb de mâinile lui cu degete lungi, apucătoare, care i se plimbau pe spinarea arcuită, alunecând peste perle şi peste pielea ei, în sus, către locul unde i le invitase cu câteva secunde mai devreme.

Îi dădu jos corsetul şi o apucă de sâni, după care se desprinse din sărut şi-şi înclină capul. Ea se trase puţin în spate, ca să-i facă loc. O sărută apăsat pe un sân dezgolit, apoi pe celălalt.

În cele din urmă, îi ridică fruntea şi o privi, ochii lui negri lucind diabolic în lumina palidă a felinarului.

– Eşti o fată foarte, foarte rea, îi spuse cu voce răguşită.

O ridică şi o puse la loc pe banchetă cu gesturi brutale.

Dorinţa fierbinte i se transformă în furie oarbă. Îi venea să se ridice şi să-l strângă de gât... Îşi stăpâni cu greu aceste porniri, o urmă de raţiune spunându-i că era mai puternic decât ea şi că o încercare de acest fel ar fi făcut-o să pară şi mai ridicolă decât era deja.

Deveni din nou conştientă de răpăiturile înfundate ce-i ajungeau la urechi. Inima îi bătea puternic, a dorinţă înşelată, a furie, dar

mai era ceva. Începuse ploaia. Stropii grei loveau acoperișul subțire al cabinei.

Bărbatul împinse obloanele și se uită afară.

–Am ajuns acasă. Ai pierdut, *cara*.

Acasă, deja? Deschise fereastra din dreptul ei. Erau acasă la ea. Clipi neîncrezătoare. Îl privi, dar el nu se întoarse, continuând să se uite afară.

–*Maledizione!* îl auzi blestemând.

Se aplecă lângă el ca să vadă despre ce era vorba. O gondolă mare, ostentativă aștepta la poarta dinspre canal cu felinarele de poziție aprinse.

În gondola de lux îl putea vedea pe prințul Lurenze, alături de contele Goetz. Cordier se întoarse către ea și, cu gesturi stângace, începu să-i aranjeze corsajul.

Îl plesni nervoasă peste degete și își acoperi rapid sânii, apoi își netezi ținuta și își compuse o atitudine demnă.

Când gondola atinse cheiul, era pregătită. Îl lăsă pe Cordier s-o ajute să coboare, dar nu avea ochi decât pentru Lurenze, căruia îi adresă un zâmbet cald, ca unui prieten intim. Îi vorbi ca și cum ar fi fost doar ei doi pe lume și nimeni altcineva.

–Ce surpriză plăcută! Sau poate că n-ar trebui să fiu surprinsă? Am programat o *conversazione* și am uitat cumva de ea, în agitația acestor zile?

–Nu, doamnă, câtuși de puțin, îi răspunse Goetz. Suntem aici pentru că avem lucruri urgente să vă comunicăm.

Înălțimea Sa nu făcu decât să aprobe plin de importanță din cap. Probabil că încerca să-și revină după efectele devastatoare pe care le avusese zâmbetul curtezanei asupra lui.

–Imediat după ce ați plecat cu domnul Cordier, aici de față, am primit un mesaj, continuă guvernatorul. Un bărbat a fost capturat pe când încerca să-și croiască drum spre interiorul peninsulei cu o gondolă furată. Avem motive serioase să credem că ar putea fi unul dintre cei care v-au atacat. Domnule Cordier, suspectul este în custodie. V-aș ruga să ne ajutați dumneavoastră cu identificarea, pentru a o scuti pe doamna de o asemenea însărcinare neplăcută.

–Totul este sub control, stimată doamnă, interveni Lurenze protector. Nu aveți de ce să vă mai temeți. Voi rămâne aici și vă voi păzi

ca un câine credincios, încheie el aruncându-i o privire sfidătoare agentului secret.

Această atitudine plină de curaj nu-i putea ascunde nesiguranța fundamentală. Avea toate motivele să fie șovăielnic, ea o știa foarte bine, după ce îi respinsese fără drept de apel toate ofertele anterioare de a o proteja. Se apropie de el.

– Sunteți extrem de amabil, alteță. Vă mulțumesc din suflet. Prezența dumneavoastră lângă mine îmi face cea mai mare plăcere.

Ochii lui gri se aprinseră și colțurile gurii, frumos conturate, i se ridicară vizibil. Era expresia fericirii pure, nerușinate, imposibil de ascuns.

Francesca își îndreptă atenția spre guvernator, prefăcându-se că doar cu greu își lua ochii de la chipul extatic al prințului.

– Pe data viitoare, domnule conte, îl salută ea cu o scurtă reverență. *Addio*, domnule Cordier.

Cu aceste cuvinte, se întoarse și îl apucă pe Lurenze de braț, îndreptându-se spre casă fără a mai întoarce capul.

Mai târziu, la Palatul Dogilor

James spera din toată inima că austriecii îl arestaseră pe adevăratul vinovat, pentru că simțea nevoia presantă să bată pe cineva. Fusese foarte aproape de a-și pierde orice control și a o poseda pe curtezană chiar acolo, în cabina gondolei. Se comportase ca un școlar la prima vizită la bordel.

Perla cea mare, care îl lovise în frunte pe când se lăsa desfătat între sânii duduiței, fusese salvarea lui. Acea mică lovitură rece îi amintise unde se afla, cine era și ce misiune avea...

Ideea riscului la care se expusese inutil îl făcu să roșească. *Imbecille! Idiota!* se complimentă în gând. Ce metodă bună de a face pe masculul greu de cucerit. Femeia l-ar fi regulat și l-ar fi azvârlit în lada de gunoi a amanților folosiți. Avea pești mult mai grași în năvod.

Peridote. Niște jucărioare pentru ea, dar care ar fi trimis un tânăr nobil mai sărac în brațele cămătarilor, din care de multe ori nu exista ieșire.

Cu toate acestea, reușise să scape. Câștigase pariul și o umpluse de draci. Dacă n-ar fi apărut Goetz și copilandrul holbat, poate că ar fi convins-o să extindă pariul. „Îți mai dau o șansă", i-ar fi putut spune. Ea l-ar fi invitat probabil în casă, iar acolo – cu puțină atenție și inteligență – i-ar fi câștigat încrederea.

Dar nu. În loc de asta, va fi nevoit să piardă ore în șir cu proceduri birocratice, încercând să stoarcă informații de la un vagabond fără a-i dezvălui guvernatorului austriac adevăratele lui scopuri.

La asta se gândea James pe când străbătea împreună cu contele Goetz coridoarele Palatului Ducal. Pe drum, discutaseră despre cum vor proceda cu suspectul și reușise să-l facă pe guvernator să creadă că planul de interogatoriu pe care i-l sugerase James îi aparținea în întregime austriacului.

După ce traversară un pasaj întunecos, îngust, ce pornea din sala de consiliu, ajunseră în biroul Inchizitorului de stat. Nu era o încăpere frumoasă. Chiar și cei care nu se speriau ușor îi puteau simți istoria sumbră, ca și cum ar fi fost bântuită de sufletele tuturor celora care suferiseră acolo.

Austriecii știau foarte bine că frica era o tactică veche, dar care funcționa fără greș. Pentru a băga spaima în sufletul prizonierilor, aceștia era coborâți în *pozzi*, puțuri. Celulele înguste, umede și întunecoase adăpostiseră odinioară numeroși dușmani ai Republicii Venețiene. Acum, locul era trist și pustiu.

Guvernatorul îi prezentă această parte a Palatului Ducal în timp ce așteptau să fie adus suspectul. În sfârșit, apăru, înconjurat de patru gardieni, precauție cu totul inutilă din moment ce avea gleznele legate cu lanțuri grele.

James rămase în umbră, așa cum convenise cu Goetz. Prizonierul se concentră asupra guvernatorului, pe el considerându-l un personaj secundar.

Interogatoriul începu, în limba italiană, dar nu avansă prea mult. În primul rând, dialectul sudic vorbit de suspect era cu totul de neînțeles pentru guvernator și dificil chiar și pentru James. În al doilea rând, individul, care se recomandase drept Piero Salerno, afirma sus și tare că nu cunoștea nimic despre nici o doamnă. Căzuse întâmplător dintr-o barcă de pescuit, spunea. Nu încercase să fure o gondolă. Se urcase la bord doar pentru că nu mai putea să înoate.

Goetz oftă și se întoarse către James.

– Domnule, l-ați mai văzut vreodată pe acest bărbat?

Prizonierul îl privi buimac. Uitase cu totul că mai era cineva în cameră. Își întinse gâtul cât putu, încercând să discearnă umbra din colțul opus.

Deși cea mai mare parte a încăperii era cufundată în întuneric, suspectul, așa cum ceruse James, se afla într-un cerc de lumină. Chiar în condiții mai dificile, tot l-ar fi recunoscut. Îi zărise chipul doar pentru o clipă, dar în meseria lui memoria pentru detalii era esențială.

– El este.

Păși brusc în lumină. Piero începu să tremure și se dădu înapoi. Unul dintre gardieni îi întrerupse mișcarea cu vârful baionetei.

– Ce păcat, adăugă James. Speram să stau de vorbă cu celălalt. Ăsta nu făcea decât să vâslească.

– Este complice, pedeapsa va fi aceeași, spuse Goetz.

– Și dacă acceptă să coopereze? Poate că aș avea mai mult succes între patru ochi. Ar avea mai multă încredere într-un chip cunoscut.

– Nu! strigă Piero cu ochii măriți de groază.

Însemna că nu se îndepărtase prea mult noaptea trecută. Reacția demonstra că asistase la tratamentul aplicat complicelui său.

James îi zâmbi amabil. După ce Goetz făcu semn gărzilor să părăsească încăperea și-l lăsă singur în compania prizonierului, începu să vorbească în cea mai simplă și mai clară italiană de care era capabil.

– Am avut o noapte grea, Piero. A trebuit să plec de la operă înainte de final – l-am abandonat pe *Rossini*, dacă poți să concepi un asemenea sacrilegiu! O femeie mi s-a plâns tot timpul că are probleme cu bărbații, în timp ce alta a încercat să-mi sucească mințile. Aveam lucruri mult mai importante de făcut decât să pierd vremea aici cu gunoaie ca tine. Pe scurt, sunt foarte prost dispus și am un chef nebun să lovesc pe cineva. Nu erai prima mea opțiune, dar, dacă nu am de ales, mă voi mulțumi cu tine, ghem de rahat puturos.

Înaintă amenințător. Piero încercă să se tragă înapoi, dar lanțurile de la picioare îl încurcau, așa că se împiedică și căzu. Cu un oftat, James se aplecă, sucindu-i fără menajamente brațul în timp ce-l ridica.

– Pot să trag mai tare de atât. Îți pot scoate mâna din umăr, dacă vrei. Punem pariu?

– Ajutor! Ajutor! Încearcă să mă omoare!

Scăpă ca un șarpe din strânsoare și încercă să fugă spre ușă, dar se prăbuși din nou. Când James se aplecă din nou asupra lui, începu să se târască pe spate, ca un animal dezgustător.

– Nimănui nu-i pasă dacă țipi, jigodie scârboasă, putregai uman. Guvernatorul îmi va mulțumi dacă fac economie la cheltuielile cu procesul și execuția. Îți spun pentru ultima dată: după nervii pe care mi i-am făcut cu muierile alea două, urletele tale nu-mi ameliorează deloc dispoziția.

Îl smuci din nou în picioare. Piero începu să se smiorcăie.

– Dacă vrei să mă port frumos cu tine, îmi spui cine ești, cine este – sau a fost – prietenul tău și de ce ați atacat-o pe doamna respectivă. Număr până la trei.

– Noi am făcut-o. Noi am atacat curva.

James îi mai suci puțin brațul. Din ochii bărbatului începură să curgă lacrimi grele.

– Cel pe care l-ai aruncat în apă este Bruno. Eu m-am ascuns și l-am așteptat, dar el n-a mai venit. M-am gândit că l-ai omorât. Am furat gondola și am încercat să mă întorc.

– Partea asta nu mă interesează. De ce ați venit aici?

– Am venit să furăm. Din asta trăim, eu și Bruno. Am avut necazuri la Verona și am fugit la Mira. Târfa era acolo, în vacanța de vară. Toată lumea vorbea numai despre giuvaierele ei. Dar ea a plecat pe neașteptate la Veneția. Am venit și noi după ea. Ne venea mai ușor s-o urmărim aici decât în satul acela, unde toată lumea se cunoaște și toți se urmăresc unii pe alții. Am ajuns la Veneția și am pândit momentul potrivit.

Omul se pornise și acum nu se mai oprea, îndrugând verzi și uscate, detalii care aproape că nu-l interesau deloc. Veniseră la Veneția doar ca să fure? I se părea foarte straniu. Era mult mai ușor să comiți infracțiuni în alte regiuni ale Italiei, cum ar fi Statele Papale, unde domnea corupția de sus până jos. Sau mai la sud, în Regatul celor Două Sicilii. Să vii aici, unde austriecii controlau totul cu o mână de fier? Nu avea nici un sens.

Cu toate acestea, Piero nu se abătea de la povestea lui. Insista obsesiv și fără rușine că veniseră să fure. Bruno dorise cu orice preț să se distreze puțin cu târfa englezoaică. O strânsese de gât doar pentru a o împiedica să țipe, nu ca s-o omoare neapărat.

– E o curvă, asta le place la toate, nu-i așa?

La auzul acestor cuvinte, James îl azvârli cu atâta forță, încât omul luă din nou contact cu podeaua de piatră.

Îl lăsă acolo unde căzuse. Se temea că dacă se mai apropia de el și-ar fi pierdut controlul și l-ar fi omorât în bătaie.

Capitolul 6

Greu nu era, căci pe de lături des
Călca – şi n-avea grijă de ce face.
Chiar cei mai şmecheri, bineînţeles,
Sunt prinşi asupra faptului – şi pace!,
Încât cu evantaiul le dau ghies
Nevestele – şi evantaiul, drace,
Nu ştii nici când, nici cum, în mâna lor
Se schimbă-n paloş înspăimântător.[1]
Chiar cei mai înţelepţi fac şi ei ce pot,
Au clipe, ore, zile de visare,
Încât soţiile le-ar putea sparge capul cu evantaiul.
Câteodată, soţiile lovesc atât de tare,
Încât în paloşe li se preschimbă evantaiele,
De ce şi pentru ce anume, nimeni n-ar putea spune.

Lord Byron, *Don Juan*, Cântul întâi

Birocraţia îi luă lui James mai mult timp decât descoaserea amărâtului de Piero. Guvernatorul insistă să scrie un raport detaliat, ceea ce îl bloca în Palatul Ducal până după miezul nopţii.

S-ar fi întors la casa curtezanei chiar şi la acea oră indecentă, dar era prea conştient de mirosurile combinate pe care le emana după contactul cu suspectul şi vizita în subsolurile insalubre ale Veneţiei.

Prin urmare, se întoarse la Ca' Munetti. Cum servitorii încă nu se culcaseră, făcu o baie fierbinte şi profită de respiro pentru a-i pune la curent pe Zeggio şi pe Sedgewick cu mersul afacerii şi discuţia pe care o purtase cu Piero. Apoi se duse direct la culcare, spunându-şi că, a doua zi, cu mintea limpede, va face un plan care să-l scoată din încurcătura în care se vârâse.

---

[1] Byron, *op. cit.*, p. 20 (n.tr.)

Somnul mult așteptat îi fu scurt. Se trezi din cauza unui vis. Începuse bine, cu *madame* Bonnard în pielea goală, înfășurându-și brațele lungi și moi în jurul gâtului său și apăsându-și trupul lasciv de el. Apoi apăruse Lurenze, iar Francesca îl împinsese deoparte și se aruncase în brațele acestuia.

James se trezi brusc, cu senzația pregnantă că nu era singur în cameră. Se ridică în șezut și-i văzu pe Zeggio și pe Sedgewick care păzeau speriați ușa.

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

– V-am auzit strigând amarnic, domnule, spuse credinciosul lui asistent pe un ton plângăreț. Niciodată nu vi s-a mai întâmplat, după cum tocmai îi povesteam și domnului Zeggio, aici de față. N-am înțeles nimic din ce spuneați pentru că strigați în italiană.

– I-am spus că nu repetați decât: „Vino imediat înapoi, diavoliță împielițată!" și că nu trebuia să ne îngrijorăm. Un vis urât, nimic mai mult.

– Ieri ați fost însă la acele *posi*, domnule și...

– *Pozzi*, îl corectă Zeggio. Ți-am explicat că sunt niște celule adânci, în pământ, ca niște puțuri.

– M-am gândit că v-ați întors cu o impresie puternică de acolo, domnule. Știți, ca atunci la Paris când ați fost aruncat în groapa aceea și broscarii nenorociți v-au torturat. De aceea am alergat să vă trezesc, dar v-ați trezit singur.

Lui James îi trebuise aproape un an ca să depășească trauma interogatorului suferit în mâinile francezilor. Trecuse mult timp de atunci, zece ani. Durerea trecuse, dar toate detaliile erau adânc întipărite în mintea lui și ieșeau când și când la suprafață.

Nu numai el fusese trădat, dar el fusese singurul norocos. Cei doi colaboratori ai săi își lăsaseră zilele sub uneltele călăilor. Cicatricile pe care le purta de atunci se resorbiseră aproape complet, unghiile îi crescuseră la loc, așa că se întorsese la lucru, dornic de răzbunare. Dar pe atunci era atât de tânăr. Acum i-ar fi luat ani de zile să-și revină, dacă și-ar mai fi putut reveni vreodată, ceea ce nu era deloc sigur. De asemenea, acum înțelegea că firul trădării nu numai că nu este niciodată drept, dar nici nu are capăt.

„Sunt prea bătrân pentru sportul ăsta", își spuse.

– Fă-mi rost de niște baine și adu-mi niște apă să mă bărbieresc.

Se bărbieri și se îmbrăcă rapid, ca de obicei. Nu-i stătea în fire să lungească toaleta de dimineață.

Aproape că terminase micul dejun când Zeggio, pe care îl trimisese să pregătească gondola, apăru cu un pachet în mână.

– Mi-a fost adus de o cameristă, îi spuse. De la *Signora* Bonnard.

James privi lung cutiuța ambalată grijuliu. Își puse cana de cafea deoparte și se apucă să desfacă hârtia. Recunoscu imediat forma cutiuței. O deschise, în timp ce prin cap îi treceau cele mai negre presimțiri.

Nu avea nevoie să verifice ca să știe că cei doi companioni priveau lacom aplecați peste spatele lui. Se uitară la conținutul pachetului, apoi la el, cu expresii aproape identice de uluire pe chipuri.

Se abținu, ca un bărbat educat ce era, și nu izbi micul obiect elegant de cel mai apropiat perete. Prețul peridotelor nu se compara cu cel al diamantelor, perlelor sau smaraldelor, dar specimenele cu adevărat frumoase nu erau deloc ieftine. Chiar și familiile regale purtau peridote, iar parura de pe masa lui, cu pietrele tăiate de un maestru și încadrate de mici diamante, era demnă de o regină.

Rămase blocat, respirând greu, deși nu avea nici un motiv – nici un motiv rațional – să fie furios.

Era încă o provocare, nimic mai mult. Pariul nu însemnase nimic pentru ea. Prețul peridotelor era ridicol. Altul era mesajul adevărat. Femeia se jucase cu el. Nu reprezenta decât un vânat mic, întâlnit pe drumul ce avea s-o conducă la prada cu adevărat valoroasă. O distracție măruntă.

– Un pariu oarecare, nimic special, reuși într-un sfârșit să articuleze pe o voce normală. Doamnei Bonnard nu-i place să rămână datoare multă vreme. Probabil că și-a trimis servitoarea să aștepte deschiderea magazinului la primele ore ale dimineții.

– Foarte frumoase piese, trebuie să recunoașteți, domnule, comentă Sedgewick.

– Da, așa este. Demonstrează o atitudine onestă din partea ei. Trebuie să-i mulțumesc urgent și personal. Zeggio, sper că gondola e pregătită.

Cu toate că vorbise pe un ton calm și așezat, ceva din vocea lui îl făcu pe acesta s-o zbughească la treabă. Același gând nerostit îl determină pe experimentatul Sedgewick să se încrunte puțin.

– Domnule...

James îl întrerupse cu un gest ferm al mâinii.

– Mă descurc singur.

– Cum spuneți, domnule.

– Măcar am aflat un lucru.

– Da, domnule. A fost un simplu jaf, nimic de-a face cu...

– Acum înțeleg de ce a divorțat Elphick. Ceea ce nu înțeleg este de ce nu a sugrumat-o în somn!

Palazzo Neoni, peste puțin timp

Francesca era goală. Cel puțin, așa ar fi descris-o oamenii respectabili, pentru că ar fi lăsat prea multe la vede, după gustul lor.

Nu numai că nu reușise să-și pună un halat decent, dar nici ținuta ei de noapte nu putea fi catalogată astfel. În locul pijamalei groase de bumbac pe care o purta orice gospodină serioasă, își trăsese pe ea o bluză lungă, de mătase, de culoare galben pal, prinsă de umeri cu panglici roz. O altă panglică de mătase îi trecea pe sub sâni. Peste cămășuța de noapte purta un neglijeu într-o nuanță chiar mai deschisă, apropiată de cea a smântânii. Spre deosebire de lenjeria simplă, acesta era bogat ornamentat, cu noduri, panglici și broderii ce aveau în centru perle de cultură.

Când pătrunse în infernul de puțulici, regretă pe loc că nu comandase nimic dejun la pat. Prea târziu, trebuia să mănânce în decorul infantilizant de amorași de ipsos.

Se strădui să-i ignore și să nu le bage în seamă degețelele grase ce arătau în jos acuzator, uitându-se la Lurenze, al cărui chip se luminase la auzul pașilor ei. Ochii i se lărgiră și maxilarul îi căzu pe piept când o văzu. Își puse mâinile în dreptul inimii și mormăi ceva în limba lui.

– Bună dimineața, îi aruncă ea pe un ton prietenos.

Din fericire, Arnaldo se repezi să-i tragă scaunul, căci Înălțimea Sa era temporar *non compos mentis*. După o mică întârziere și încă niște bolboroseli, reuși să articuleze câteva cuvinte în engleză.

– Arăți ca o... ca o zână. Niciodată nu am văzut ceva atât de frumos. În țara mea, femeile nu-și arată niciodată nurii în felul acesta.

– Nici în a mea, stai liniștit.

– Sunt bucuros că nu ne găsim nici în una și nici în cealaltă.

Se auzeau niște zgomote vagi dinspre *portego*. Arnaldo îi turnă cafea și ieși. Francesca sorbi din ceașcă și ciuguli dintr-un biscuit pe care îl puse jos rapid, atât de tare îi tremurau mâinile. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar reuși să arunce câteva zâmbete somnoroase în direcția lui Lurenze, în timp ce murmura diverse apropouri ce-i ridicau vizibil tensiunea tânărului.

– A venit domnul Cordier, anunță Arnaldo. Doriți să-i spun că sunteți ocupată? întrebă servitorul fără a-l învrednici cu o privire pe prinț.

– Nu, trimite-l sus, îi răspunse ea. „Îl aștteptam", adăugă în gând.

Arnaldo ieși.

– Pun pari... începu Francesca, dar se opri zâmbind. Nu se putuse abține. Pierduse pariul, însă Cordier urma să învețe cu ce fel de jucătoare avea de-a face. Presupun, continuă ea peste câteva clipe, că domnul Cordier vrea să ne povestească ce a aflat aseară de la omul care a fost prins.

– Chiar mă întrebam când va veni, zise Lurenze. De ce i-a luat atât de mult? Mă pregăteam să trimit un servitor la el, să-i ceară explicații.

– Birocrația durează întotdeauna incredibil de mult. Legi și reglementări. Hârtii de semnat...

– Mare dreptate aveți. Uneori, semnarea documentelor care îmi ajung pe birou mă scoate din minți. Atât de multe reguli și tot protocolul la care sunt obligat să mă supun, oamenii cu care trebuie să mă întâlnesc. Unuia nu-i convine ceva, altuia altceva. Va fi însă și mai greu când voi rămâne conducătorul Gileniei. Trebuie să studiez cum reușiți dumneavoastră, doamnă, să rămâneți întotdeauna atât de răbdătoare și de grațioasă.

– Alteța Voastră scoate tot ce este mai bun în mine.

Prințul se înroși de plăcere. Era atât de simplu să-i faci pe plac! Curtezana se întinse peste măsuță și îi luă mâinile într-ale ei.

– Ești atât de bun, îi spuse. Nu știu de ce ai străbătut o asemenea distanță, dar, te rog, nu te schimba.

– Bun? râse tânărul. Eu nu am venit la Veneția ca să fiu bun.

– Știu, ai venit să-ți faci de cap. Dar poți să sari puțin calul, din când în când, și să-ți păstrezi bunătatea inimii, îl încurajă ea bătându-l matern pe mână.

– *Signor* Cordier, anunță Arnaldo.

În spatele lui, masiv și sumbru, putea fi întrezărit neastâmpăratul fiu al lordului Westwood. Intră în cameră cu pași mari, purtând cutiuța pe care i-o trimisese. O sclipire periculoasă îi străbătu privirea când văzu chipul fericit al lui Lurenze și mâinile celor doi.

„Este o profesionistă", trebui să-și amintească în timp ce declama formulele de politețe de rigoare, primite cu cordialitate princiară.

„Și tu ești un profesionist, Jemmy. Poartă-te ca atare", își spuse. Aceste gânduri îl duseră natural la întrebarea: „Care ar fi cel mai profesional mod de a-l ucide pe Lurenze?"

– Abia am început micul dejun, domnule Cordier, zise ea retrăgându-și mâinile. Vreți să vă alăturați nouă?

Probabil că era deja trecut de amiază. James nu se obosise să se uite la ceas când plecase de acasă, dar înălțimea soarelui era concludentă. Se forță să nu se gândească la ce făcuseră cei doi de când îi lăsase împreună... să nu-și imagineze cum petrecuseră noaptea... să nu și-i închipuie încurcați printre cearșafuri, lenevind în pat ca niște șopârle pe când astrul zilei le trimitea săgeți prin fereastră.

Era greu să nu-ți lași imaginația să zburde când te uitai la hainele vaporoase ce nu ascundeau mare lucru.

Arnaldo aduse un scaun la măsuța mică, intimă, pregătită pentru două persoane, iar James se așeză.

Bonnard îi aruncă prințului un zâmbet plin de promisiuni, iar acesta îi răspunse la fel, aparent foarte mulțumit de el însuși. De ce n-ar fi fost? Noaptea trecută, James făcuse toată partea grea de-a o încălzi. Alteței Sale nu-i rămânea decât să termine treaba.

Dându-și seama că frământa cutia de bijuterii între mâini, o așeză pe masă.

– Ați adus un cadou pentru doamna? întrebă Lurenze.

– Nu tocmai.

– Ce se întâmplă, domnule Cordier? Nu este exact ceea ce vă doreați, cadoul perfect pentru logodnica dumneavoastră?

– Sunteți logodit? Vă felicit din toată inima! interveni prințul.

– Nu, nu sunt logodit.

– Nu încă, spuse Francesca, dar se pregătește intens.

– Pentru mine, totul este deja pregătit, suspină Lurenze. Mă voi logodi în scurt timp. Nu s-a găsit încă fata potrivită, cel mai probabil va fi una dintre verișoarele mele. Sau o fată din casele regale ale Italiei, Rusiei ori Ungariei, ceva în genul acesta. O jumătate din lume își dorește o alianță cu țara mea, dar rușii sunt cei mai pisălogi. Aș da orice să mă lase în pace, dar știu că nu se va întâmpla. Din păcate, un om în poziția mea nu se poate căsători cu aleasa inimii lui.

Îi aruncă o privire de vițeluș rănit curtezanei, care îi răspunse clătinând din cap compătimitor.

„Scuzați-mă, trebuie să vomit", își zise James.

– Ei, atunci eu vă spun la revedere.

Ochii Cleopatrei se măriră. Nu era pregătită pentru o asemenea ieșire bruscă. Spera să-l chinuie cât mai mult pe putință.

„Iartă-mă, *cara*, dar eu am fost torturat de experți."

– Dar nici nu v-ați atins de mâncare, protestă ea.

– Și nu ne-ați spus nimic despre cetățeanul pe care l-au arestat austriecii. Credeam că de aceea ați venit, ca să ne povestiți și s-o ajutați pe doamna să se liniștească, zise la rândul său prințul.

La naiba! James uitase complet de Piero. Uitase tot ceea ce ar fi trebuit să țină minte. Totul îi zburase din cap în clipa în care văzuse profilul de statuie clasică a lui Lurenze... ochii aceia gri neprihăniți, care abia dacă văzuseră lumea, fără a mai vorbi despre mizeriile și josnicia ei... fericirea lui pură, alături de femeia pe care și-o dorea... plăcerea lui, neatinsă de dubii sau de experiențe dureroase, de trădare, minciună și răni... Iar ea, cum îl ținea de mână și îi încuraja naivitățile...

„N-ai nici o scuză, Jemmy. Nu mai gândești cu capul, ci cu altceva."

– Nu doream să tulbur micul dejun al doamnei cu subiecte neplăcute.

– Din contra, apetitul meu va crește dacă s-au făcut progrese în soluționarea cazului.

Prințul îl îndemnă insistent să se așeze la loc, însă James rămase în picioare. N-ar fi zăbovit nici o secundă mai mult decât era necesar. Trebuia să iasă cât mai repede din această casă, să-și facă mintea să funcționeze din nou.

– Bărbatul aflat în arest este cel care vâslea, nu cel care v-a atacat. Celălalt se pare că voia să vă jefuiască, dar s-a gândit că ar fi distractiv să vă violeze mai întâi. Nu ar fi vrut să vă ucidă. Vă strângea de gât numai ca să tăceți din gură.

Francesca duse mâna spre vânătăile ce căpătaseră o culoare aproape neagră, în ciuda fardurilor și cremelor aplicate din belșug. Involuntar, James era sigur de asta. Era o reacție la fel de instinctivă ca și scurgerea sângelui din obraji.

Reacția lui fu la fel de rapidă. O văzu că leșina și aluneca spre spate, așa că se aplecă, o luă în brațe și o puse pe sofa.

Lurenze, șocat, nu știa ce să facă. Înainte să apuce să strige după servitori, James îl rugă să ude un șervet cu apă rece și să i-l aducă.

Prințul se execută rapid, iar agentul secret începu să tamponeze fruntea și obrajii tinerei femei. Ochii i se deschiseră scurt. În lumina amiezii, prin irisul verde se vedeau firișoare de aur.

– Dumnezeule, oare am leșinat?

– Așa se pare, doamnă. Cred că a fost o dimineață prea agitată pentru dumneavoastră, imediat după ce v-ați dat jos din pat, spuse Lurenze. Sunt atât de neatent! De ce nu i-am spus domnului Cordier să aștepte, ca să aveți timp să mâncați ceva? Nu v-ați atins decât de câteva firmituri de biscuit.

– Poate că ai dreptate, dar cât de jenant! E pentru prima dată în viața mea când leșin.

– *Mi dispiace*, spuse James. Îmi cer scuze.

„*Imbecile*", se admonestă în gând. „*Idiota.*" Nu avea conștiință, nici o îndoială despre asta. Problema era că se lăsase condus de emoții în loc de creier într-o duzină de situații când ar fi trebuit să fie invers. Se purtase fără pic de inimă. Fusese acolo, văzuse ce avusese de îndurat femeia, cât de șocată și de îngrozită era. Acum, în lumina crudă a zilei, îi putea distinge urmele de pe gâtul elegant. Problema era că-l vedea și pe Lurenze alături, jubilând pe un norișor de fericire satisfăcută.

– Dar am primit o veste bună, exclamă prințul. Unul dintre făptași a fost prins, este în închisoare. Și celălalt va fi găsit curând, dacă nu a murit și a fost luat de ape. Ar trebui să fiți liniștită, doamnă. Nimeni nu vă va mai face rău. Eu voi asigura paza de noapte, iar domnul Cordier mă va înlocui pe timpul zilei.

– Vă voi înlocui? clipi James mirat.

– Sunteți aici, iar siguranța doamnei este mai presus de orice. Nici eu nu aș părăsi-o, dar obligațiile legate de rangul meu nu-mi permit să mai zăbovesc. Trebuie să-i primesc în audiență pe nenorociții de ruși care mă copleșesc cu demersurile lor. Îi pot lăsa să mă aștepte câteva ore, dar trebuie să mă prezint înainte de ora prânzului, când am o masă de la care nu pot lipsi. Bavarezii oferă un dejun grandios în onoarea mea. Trebuie să mă schimb și să mă bărbieresc, explică Lurenze frecându-și maxilarul aspru. Doamna este atât de răbdătoare. Nu are nici o pretenție, dar știu că bărbiile țepoase le sunt cu totul dezagreabile femeilor.

Prințul părăsi reședința câteva minute mai târziu, după ce îi mai dăduse lui James niște indicații privind siguranța Francescăi.

Între timp, doamna își revenise complet. Părăsi sofaua și-l conduse pe Lurenze până la ușa antreului, unde îi depuse un sărut cast pe obraz. El îi luă mâna și i-o sărută, la rândul lui, nu ca un băiat, ci ca un membru al unei case regale și un om de lume. Apoi, în sfârșit, plecă.

Francesca nu se întoarse la măsuța de mic dejun, ci trecu pe lângă James și se plasă la fereastră. Soarele îi făcea perlele să strălucească superb. Prin neglijeu și prin bluza de mătase ce foșnea la fiecare mișcare, îi putea vedea destul de bine sânii. Mâinile lui luară involuntar forma acestora, amintindu-și cât de bine îi cuprindeau, cât de tari erau și cât de delicată și de elastică le era pielea. Mirosul pielii ei îi reveni instantaneu în nări. Dacă ar fi fost câine, ar fi început să se lingă pe bot. Creierul lui se pregătea să tragă obloanele și să agațe afișul „Închis" pe ușă.

Încercă să se uite în altă direcție, fără succes. Îi putea vedea conturul pulpelor și picioarele lungi.

– Care sunt șansele de a-l găsi și pe celălalt?

– Celălalt?

James ridică ochii spre chipul femeii, care îl privea direct.

– Celălalt criminal.

– Doamnă Bonnard, te rog, pune ceva pe tine.

– Nu.

– O faci intenționat.

– Sigur că da, răspunse ea.

– Ca să mă pedepsești.

– Da.

– Știai că voi veni.

– Da.

– De aceea mi-ai trimis peridotele.

– Da.

– Și te-ai culcat cu el ca să-mi faci în ciudă.

Se întoarse către el pregătită de înfruntare.

– Nu, nu m-am culcat niciodată cu cineva ca să fac în ciudă altcuiva. Sunt o femeie de afaceri.

– El nu știe asta! Este îndrăgostit de tine până peste urechi!

– A, da. Ce să zic, prima dragoste. Nimic nu se compară cu ea. Dar ce spunea lordul Byron? „Dar cea mai dulce e neveștejirea/ Iubirii de dintâi, înflăcărate,/ Ce-i vie-n suflet precum amintirea/ Căderii lui Adam întru păcate."[1]

– „Prădatul Cunoștinței Pom simțirea/ Cu gust ambrozial ne-o tot străbate,/ Ca mitul focului lui Prometeu/ De ceruri pedepsit atât de greu", o completă James.

În timp ce rostea aceste versuri din *Don Juan*, expresia ei se schimbă, o scurtă roșeață îi coloră obrajii și dispăru rapid.

– Așa te-ai simțit și tu la prima iubire? A fost atât de frumos? vru el să știe. Apoi, pentru că ai fost trezită brutal din vis, te simți datoare să dai mai departe bucuria – ca și otrava ce vine cu ea – asupra unui inocent?

– Ce fragedă ți-e inima când e vorba de prinț. Cred că și creierul îți este la fel, dacă îndrăznești să mă iei drept o proastă. Nu-ți pasă de el nici cât negru sub unghie. Ești supărat fiindcă ai încercat să te joci cu mine și ai pierdut. Eu știu jocuri pe care tu nici le visezi, James Cordier. Și nu joc niciodată dacă nu sunt sigură de câștig. Am aruncat momeala și tu te-ai repezit după ea, ca un câine fără minte care fuge după un băț.

Într-un foșnet furios de haine, plecă de la fereastră și se îndreptă spre măsuță. Ridică cutia de bijuterii și o aruncă spre James, care o prinse din reflex.

– Gata, m-am plictisit de jocul acesta. Cară-te acasă, cățelușule, și ia-ți jucăriile cu tine!

Cordier se uită uluit la cutia pe care o ținea în mână, apoi la chipul ei arogant.

*

[1] Byron, *op. cit.*, p. 47 (n.tr.)

Francesca își ținu respirația. Mersese prea departe. Urma să fie aruncată pe fereastră. Era destul de puternic ca s-o facă. Nici nu era foarte sigură că-l putea învinovăți după cuvintele pe care i le aruncase în față.

Se încordă, pregătindu-se pentru ceea ce știa că va urma. Dacă n-o strângea de gât și n-o arunca pe geam, se aștepta la încă o biciuire cu limba lui rece și tăioasă. Nici nu-și dădea seama cât de tare o duruseră observațiile despre prima ei dragoste. Sau poate că știuse.

Încet, bărbatul puse cutia la loc pe masă.

Francesca se gândi să ajungă până la clopoțel, să sune după ajutor.

Cordier porni către ea.

Sângele îi îngheță în vine.

– Tu! spuse el. Tu! Apoi se opri și își duse mâna la cap.

Umerii începură să-i tremure violent. Lăsă să-i scape un hohot de râs, brusc și tunător ca un sunet de pistol.

Francesca sări în spate, însă James, continuând să râdă, se îndepărtă de ea.

– *Diavolo*, mormăi el. Acum, voi pleca. Se îndreptă spre *portego*, clătinând neîncrezător din cap. *Addio!*

Și ieși cu cutia de bijuterii în mână, lăsând-o pur și simplu acolo, cu ochii în soare.

Francesca rămase pe loc, frângându-și mâinile.

– Bestie arogantă ce ești, exclamă ea peste o clipă repezindu-se în urma lui.

Era ultima dată când îi întorcea spatele, ultima dată când pleca din fața ei. Știa cum să întoarcă un bărbat din drum, iar el...

Se opri brusc. Văzu doi bărbați la vreo douăzeci de metri distanță. La sunetul pașilor ei furioși, cei doi se întoarseră și o priviră. Unul dintre ei era Cordier. Celălalt părea mult mai în vârstă și mai scund.

– Doamnă, a sosit contele de Magny, auzi o voce din dreapta ei.

Într-un sfârșit, îl observă pe Arnaldo. Probabil că majordomul venise să-l introducă pe noul vizitator, dar trecuse pe lângă el fără să-l observe.

– *Ma foi*, exclamă contele, ți-ai pierdut mințile, copila mea, să alergi pe aceste coridoare reci aproape dezbrăcată? Du-te și îmbracă-te.

– *Monsieur*, începu ea.

– Fugi, fugi și te îmbracă! Mă ocup eu de prietenul tău.

Capitolul 7

Dar bănuiala-n el vărsa și fiere
Și gelozia sta să-l mai sugrume,
Chiar dacă nu și-o arăta prin lume.[1]

Lord Byron, *Don Juan*, Cântul întâi

Monsieur de Magny nu era nici pe departe bătrânul decrepit pe care și-l imaginase James. Înalt și cu spatele drept, contele își purta bastonul cu măciulie de aur ca pe un accesoriu la modă. Riduri adânci îi brăzdau chipul aristocratic, mai ales la ochi, la gură și pe frunte, deasupra nasului. Părul castaniu și bogat era înspicat cu fire albe, iar ochii căprui aveau o anumită lucire – de umor, viclenie sau cruzime, nu-și putea da seama.

Ce putea spune cu certitudine era că *monsieur le comte* cheltuia sume importante ca să-și mențină aspectul exterior. Era îmbrăcat în haine extrem de scumpe, atât de apretate, încât te-ai fi putut tăia în ele. O multitudine veselă de colane, fireturi, decorații și medalii îi împodobea pieptul hainei.

– Nu sunteți în nici un fel obligat să aveți grijă de oaspetele meu, domnule conte, spuse Francesca. Domnul Cordier tocmai pleca.

– Cordier? exclamă aristocratul. Îmi sună cunoscut acest nume.

Cine nu-l auzise? își spuse James cu amărăciune. Familia lui era venerabilă și numeroasă, atât pe linie paternă, cât și maternă. Părinții lui era bine cunoscuți în lumea aristocrației europene. Lordul și Lady Westwood petrecuseră întotdeauna mult timp în străinătate. Chiar și în perioade de război, refuzau siguranța căminului.

– Numele are origini franceze, dar nu sunteți francez, nu-i așa?

– Nu ramura noastră, care s-a desprins de câteva secole, răspunse James. Tatăl meu este al treilea conte de Westwood.

---

[1] Byron, *op. cit.*, p. 31 (n.tr.)

– O familie nobilă din Normandia, așadar, zise de Magny dând din cap apreciativ.

– O familie *foarte* mare, interveni Bonnard. Domnul Cordier nu este decât una dintre numeroasele progenituri dintr-o căsătorie ulterioară.

„Pe scurt, unul dintre fiii aceia din afara clanului, cu care nimeni nu-și bate capul", spunea tonul ei.

Contele îi aruncă o privire pe care James n-o înțelese.

– Cum spuneam, tocmai pleca, își încheie Francesca fraza.

– Nu încă. James începu să-și scotocească prin buzunarele interioare ale hainei. Am impresia că mi-am uitat carnețelul de notițe la tine în dormitor.

Ochii ei începură să arunce fulgere verzi ucigașe.

– E imposibil, nu ai intrat niciodată...

– Nu-i nevoie să chemi un servitor. Îl găsesc și singur.

– Dar nu știi cum să ajungi acolo.

– Nu te prosti, îi răspunse el pe un ton patern. Nu eram chiar *atât* de beat noaptea trecută, *mia cara*. Sunt sigur că mă descurc. Cum și tu erai pe cale să te îmbraci mai gros...

Îi oferi galant brațul, cu un zâmbet plin de cele mai bune intenții.

Zâmbetul pe care i-l întoarse ea îi aminti de cobra pe care o avea tatuată pe omoplat. Dacă ar fi avut colți, și i-ar fi dezgolit, fără îndoială.

– Cordier, vei plăti amarnic pentru scena asta, îi șopti la ureche luându-l de braț.

– A, excelent, îi răspunse el fără a se obosi să coboare glasul. Abia aștept să ne distrăm.

Descoperi că dormitorul ei era compus din mai multe apartamente, aflate în aripa opusă a clădirii. Salonașul în care încercase prima dată să-l seducă dădea într-un budoar, care conducea într-o altă serie de încăperi.

Patul Francescăi era adăpostit într-un alcov. De o parte și de cealaltă se găseau două uși boltite, mascate cu draperii grele, dintre care una dădea cu siguranță într-o cameră de garderobă.

Ca și salonașul, camerele erau decorate modest în comparație cu standardele venețiene. Schema de culori era mai aerisită: rozuri ușoare și verde, auriu și alb. Nu se vedea nici un *putto*. În schimb,

pereții erau decorați cu câteva peisaje alese cu gust, iar pe tavan se vedeau scene mitologice, încadrate în vrejuri de viță-de-vie suflate cu aur. Nu zări nici un portret, nici măcar unul înfățișând-o pe proprietara casei, dar camera îi purta amprenta.

Pe noptieră trona un maldăr de cărți, iar obiectele de toaletă erau împrăștiate pe un delicat *secrétaire* aflat în budoar. Acolo se aflau și perlele – magnificele ei perle! – aruncate neglijent printre borcănașe și sticluțe.

Patul ei nu era adăpostit de un baldachin, așa cum nu erau nici cele din *palazzo-ul* pe care îl ocupa el. Nimic nu ascundea așternuturile abandonate în dezordine. Nu era singurul indiciu al celor petrecute în noaptea precedentă. Hainele ei erau răspândite prin toată camera, iar lângă pat se ițea un papuc verzui. Celălalt era sub un scaun, răsturnat cu talpa în sus.

Își aminti modul în care îl atâtase când își scosese lent mănușile și rău făcu, pentru că imediat și-o imagină abandonându-și încet toate hainele, una câte una, sub privirile hămesite ale micului Lurenze.

Acum sosise de Magny. Stilul lui informal și autoritar în același timp îi lăsa prea puține dubii în raport cu relația pe care o întreținea cu femeia. Capul începu să-i pulseze dureros.

– Câți amanți ai, dacă poți fi precisă? o întrebă după ce închise ușa în urma lui. Și câți dintre ei știu unii despre ceilalți? De Magny știe despre Lurenze? Dar invers? Mai sunt și alții despre care ar trebui să știu? N-aș vrea să fac vreo gafă, fără voia mea.

– Nu, sigur că n-ai dori să greșești. Tu ai spune intenționat ceva ce nu trebuie spus. Căutai să pornești o încăierare cu un om atât de în vârstă încât ți-ar putea fi tată?

– Mă abțin să te întreb ce faci tu cu un bărbat care ar putea fi *tatăl tău!*

– A, haide, Cordier, nu fă pe mimoza. Întreabă-mă.

Francesca începu să-și desfacă halatul.

– Există un paravan, interveni James indicându-i panourile frumos pictate cu scene pastorale. În spatele acestuia, presupunea că se aflau o comodă și un lighean. De ce nu te dezbraci acolo, prefăcându-te că ești decentă? Mai ai și posibilitatea să folosești garderoba în acest scop.

– Ce ciudat, majoritatea bărbaților ar da orice ca să mă vadă dezbrăcată.

– Aici e problema, nu știu dacă înțelegi. Prea mulți bărbați te-au văzut deja dezbrăcată.

– Atunci, dacă nu te interesează spectacolul, de ce nu pleci? Ciudat...

Agentul secret se apropie de o fereastră și începu să privească ostentativ spre curtea interioară.

– Trebuie să discutăm ca niște adulți. Calm și rațional. Dar forța ta de seducție este considerabilă. Îți amintești că te-am întrebat de ce a dat divorț lordul Elphick? Nu-mi venea să cred că un bărbat te-ar fi putut lăsa pentru câteva infidelități. Până și gentlemenii englezi acceptă să treacă cu vederea micile aventuri ale nevestelor pentru a-și păstra onorabilitatea și a avea liniște în casă, pe cât posibil. De obicei, astfel de indiscreții nu pot fi ținute ascunse în *Beau Monde*, știu, dar rămâne un cerc exclusivist. De ce ar risca un gentleman să dea divorț, știind că așa până și ultimul gunoier sau vânzător de covrigi vor afla că nevasta îi punea coarne?

– I-ai putea pune aceeași întrebare Maiestății Sale, regele George al IV-lea. Nu s-a dat în lături să spele rufele murdare ale reginei Caroline în public atunci când au divorțat, în urmă cu o lună.

– Regii sunt altă specie, replică el rapid. În vremurile bune, nevestele necredincioase erau date pe mâna călăului, la fel ca trădătorii.

– Altceva nu știți, voi, bărbații, nu-i așa? Trădare, ca și cum femeile v-ar fi vasali ori slujitori. Când promitem să fim ascultătoare, în fața altarului, voi credeți că e vorba de supunere absolută. Ei bine, eu nu așa am înțeles căsătoria, iar Elphick n-a înțeles niciodată cu ce femeie se însurase. Complici inutil lucrurile și le faci prea misterioase, Cordier. Motivul pentru care a dat divorț e foarte simplu și l-ai văzut pe pielea ta: sunt un om cu care este imposibil să trăiești sub același acoperiș.

Se întoarse brusc și o privi. Francesca abandonase neglijeul diafan și-l privea sfidător îmbrăcată numai în bluza subțire galbenă cu roz, cea mai străvezie cămașă de noapte din câte văzuse în viața lui de spion și escroc sentimental. Inima începu să-i bată mai repede, și un flux de sânge fierbinte îi coborî spre pantaloni. Creierul era pe cale să iasă din circulație.

„Nu, Jemmy, nu strica iarăși totul."

Iată-l pierdut, tremurând ca o piftie, în fața unei femei în cămașă de noapte. Îi vedea perfect sfârcurile întărite ce parcă încercau să rupă mătasea.

„Ai fost torturat de experți, bătrâne. Prefă-te că e o cazną."

Dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să i se smulgă unghiile. Își drese glasul cu un aer grav.

– Trebuie să discutăm serios, iar tu nu găsești nimic mai bun de făcut decât să apelezi la cele mai josnice trucuri femeiești. Cu succes, recunosc. Pentru tine nu este decât un joc, pe care crezi că l-ai câștigat când mă vezi zvârcolindu-mă plin de bale la picioarele tale.

– Aș vrea mai mult decât atât, dar spectacolul mi-ar face mare plăcere.

– Probabil că și mie, numai că la sfârșit m-ai arunca cât colo, ceea ce nu mi-ar mai plăcea. Uită-te numai la modul cum te porți cu aceste perle splendide.

Făcu semn cu capul spre parura aruncată la voia întâmplării pe măsuță.

– Camerista nu are voie să intre în aceste camere dacă nu o chem eu. Poți să mă consideri de modă veche, dar nu suport ca servitorii să mi se plimbe prin dormitor, indiferent cu cine sunt.

– De modă veche? *De modă veche?* întrebă el pufnind în râs. Pentru numele Domnului, Bonnard, ești o piesă prețioasă de jad. Pentru prima dată în viață, îmi trec prin cap idei ucigașe contra fraților mei mai mari, dacă așa m-ai lua în serios ca amant.

– După monografia despre otrăvuri pe care ai scris-o, te cred în stare.

Îl făcea să râdă din nou. Îl umplea de nervi. Îl împingea la limita nebuniei. Era pe jumătate italian, cum ar fi putut rezista?

Se apropie rapid de ea și îi cuprinse mijlocul cu brațul. Cu mâna liberă, îi imobiliză capul, prinzând-o de ceafă.

– Ești perversă, îi șuieră în față.

– Așa este.

– Un sărut sau două, mai mult nu vei obține de la mine. Să nu crezi că sunt vreuna dintre marionetele tale masculine. Nu mă voi lăsa folosit și aruncat precum bijuteriile acelea. Nu-ți voi permite să mă batjocorești ca să-ți demonstrezi ce puternică ești și apoi să mă arunci la coș.

– S-o crezi tu.

Curtezana își lăsă capul pe spate și zâmbi provocator.

– Primul lucru pe care îl voi face va fi să-ți șterg rânjetul ăsta enervant de pe chip, îi promise el.

Avea să i-l alunge pe prințișor din minte, forțând-o să uite că acesta existase vreodată. James știa mai multe despre femei decât ar fi învățat Lurenze în toată viața, chiar dacă ar fi trăit mai mult și nu s-ar mai fi îndeletnicit cu nimic altceva.

O sărută, dar nu pe gură, ci pe tâmplă, în locul de deasupra pometului. Apoi, amintindu-și gesturile ei lascive din seara precedentă, urmă cărarea pe care o trasase cu degetul, în jurul curbei delicate a urechii și în jos. Puse un sărut apăsat în locul special unde zăbovise degetul ei.

Francesca vibra ca un instrument muzical. Și el la fel.

Încet, încet, ca și cum ar fi avut de-a face cu copila inocentă la care visa de ani de zile, coborî de-a lungul gâtului. Îndepărtă cu dinții marginea dantelată a cămășii de noapte și o sărută pe umeri, apoi înșirui un șirag de buze fierbinți pe locurile unde seara trecută atârnaseră perlele prețioase. Urmă traseul pe care ea i-l arătase până în colțul unde i se uneau sânii. Îi simțea bătăile tot mai rapide ale inimii, știind că la fel bătea și a lui.

Francesca încercă să rămână de piatră, dar el îi simțea tremurul irepresibil, alături de ridicările și coborârile tot mai rapide ale pieptului, pe măsură ce respirația i se accelera și fierbințeala îi accentua mirosul de iasomie și femeie.

Și-ar fi dorit să se înfunde în acel miros, în ea. Ar fi dat orice ca să uite totul, misiunea, datoria, scrisorile, și să se lase în voia cântecului de sirenă. „Legați-mă de catarg!"

Își înălță capul. Ochii ei se deschiseră încet și privirea, cețoasă, o căută pe a lui. Îi apucă obrajii în palme.

– Bestie ce ești, îi șopti cu o voce asprită de patimă.

– Îmblânzește-mă, frumusețea mea, te provoc!

Își coborî mâinile peste sânii ei, lăsându-le să odihnească puțin pe curbatura perfectă a taliei și coborându-le apoi pe coapsele fremătânde.

„Nu acesta este motivul pentru care ai venit aici", auzi o voce undeva în creier. Era glasul care îl ținuse în viață și-l scosese din cele mai grele încercări până acum. Știa pentru ce venise la Veneția. Știa

că femeia din brațele lui nu reprezenta nimic mai mult decât un mijloc spre atingerea unui scop.

Cu toate acestea, atingerea catifelată a palmelor ei pe obraji îl bloca. În ochii ei întrezări fantasma unei alte fete, naivă și nesigură. Atinsese un suflet pierdut, o ființă nevinovată care ar fi crezut orice și care era capabilă să ofere încredere absolută.

Se gândi imediat că ușurătatea capului era direct proporțională cu greutatea pe care o simțea între picioare, dar simți o înțepătură în inimă pe care nu și-o putea permite. Pentru a alunga acest simțământ, pentru a scăpa de slăbiciunea tulburătoare pe care o vedea în ochii ei, o sărută.

Un sărut lung, dulce, pasional, iar ea continua să-l rețină atât de tandru, cu mâinile cuprinzându-i chipul ca și cum ar fi fost acolo dintotdeauna, ca și cum nu capitulase în fața sărutului, ci-i adresa o invitație, o chemare într-un loc fără ieșire.

James știa foarte bine că nimic nu este veșnic și că întotdeauna exista o portiță de scăpare; cu toate acestea, devie de la calea dreaptă, își pierdu echilibrul. Vocea conștiinței profesionale, imperativul lui universal, pieri în capcana plăcerii.

Simțurile lui se umplură de ea, de mirosul și de gustul ei. Pe sub mâinile lui, mătasea accentua senzația curbelor dulci ale trupului ei, care răspundea la atingere, îndemnându-l să-și umple palmele cu rodul pârguit al cărnii ei tari, să-și lase lumea invadată de eros și să nu mai păstreze nimic pentru el.

Dacă ar mai fi auzit-o, vocea interioară i-ar fi spus că aceasta era exact arta unei curve de înaltă clasă. Dar tot ce mai putea simți era femeia fierbinte, dornică, pe care o ținea în brațe... mirosul iasomiei, amestecat cu cel al pielii ei... căldura trupului ei pe sub voalul de mătase... plenitudinea sânilor ei striviți de pieptul lui... catifeaua pântecelui ei apăsată pe mădularul lui umflat.

Mâinile lui se înfipseră în țesătura fină și începu să ridice încet de poale, pe când sărutul continua și se adâncea arhetipal în nevoia de împreunare. Îi ridică poalele cămășii de noapte până peste șolduri și-și lăsă mâinile să-i exploreze pielea catifelată, pe partea superioară a coapselor, pe fesele cabrate. Îi strecură o mână între picioare, iar buzele femeii se desprinseră din sărut. O auzi gemând ușor și o simți cum tremură mai tare.

Era foarte umedă și ar fi putut-o poseda pe loc, așa cum îi urla fiecare instinct să o facă, dar victoria era o altă chemare, mai puternică decât orice. „Sunt cel mai bun. Eu sunt cel care te va face să te predai fără rezerve."

Își strecură mâna prin firele de păr mătăsoase ce-i acopereau părțile intime și începu să o mângâie încet, atent la fiecare geamăt. Pe măsură ce ea se freca mai abitir de mâna lui, îi răspundea într-un acord perfect, dându-i din ce în ce mai multă plăcere, dar cu lingurița. Voia să o controleze complet, să o posede pe de-a întregul. Ceea ce-și dorea însă cel mai mult era să o vadă înfrântă, așa că nu se grăbea.

Capul Francescăi se lipi de pieptul lui. Inima lui bătea atât de tare, încât i se păru că avea să asurzească. Probabil că și a ei bătea la fel, pentru că-i simțea răsuflarea întețindu-se. Trupul i se cutremură și lăsă să-i scape un scurt țipăt.

Abia atunci căzu cu totul în brațele lui, tremurând necontrolat de dorință. O ridică în brațe și se îndreptă spre patul răvășit. Apoi, brusc, o ridică în picioare, încercând să o mențină așa. De undeva de la distanță auzi niște sunete ce se apropiau, țăcănitul unor tocuri pe dalele de gresie.

Auzi zgomotele fără să-și dea seama despre ce era vorba și reacționă fără să se gândească, în virtutea antrenamentului și experienței. Știa să distingă pașii de la câteva camere distanță, prin uși închise, pe covoare. Avea simțuri de pisică, spuneau unii colegi admirativ. Dacă era așa, ei bine, făcuse o frumoasă demonstrație de cum se poartă o pisică oarbă, surdă și proastă.

O lăsă din brațe, conștient de emoțiile ce se citeau în ochii femeii. Furie? Suferință?

În acel moment, auzi și ea pașii. Privirea i se îndreptă către ușă. Începură să se audă voci venind dinspre *portego*.

– Sigur, *monsieur le comte*, îi voi aminti stăpânei că o așteptați, spunea o servitoare.

– Îi voi aminti personal, spuse contele.

Francesca nu era gata să primească pe nimeni. Se simțea ca spartă într-o mie de cioburi, pierdută pe o mare agitată. Nu înțelegea ce se întâmpla. Ea înțelegea plăcerea, studiase cum să o ofere și să o primească. Mai învățase, alături de alte lucruri și cum să-și mențină

dominația, fără a ceda niciodată. I se predase cu totul, după o luptă ridicol de scurtă. O atinsese, o sărutase, iar puterea ei, îndelung exersată, parcă se disipase.

Cu inima bătându-i tare, mult prea tare, se uită în jur și încercă să se adune. Îl văzu pe James aplecându-se și ridicând ceva de pe jos. Neglijeul ei... trebuia să se acopere. Își vârî rapid mâinile pe mâneci în timp ce el se întorcea la fereastră și își unea mâinile la spate, într-o atitudine studiată.

Ușa se deschise. Intră camerista, urmată de bătrânul conte. Francesca găsi cu greu cuvintele potrivite.

– Thérèse, în sfârșit, ai apărut. Vocea îi suna straniu, pițigăiată, ca și cum nu ar fi fost a ei. Respiră adânc și continuă: Unde mi-a fost capul de-am uitat să te chem? Nu trebuie să crezi că nu m-aș fi putut îmbrăca singură, dar cu toți acești domni foindu-se prin casă, mă simt foarte confuză.

Sprâncenele lui de Magny se încruntară.

– Eu trebuie să-mi iau rămas-bun, spuse agentul secret.

– Sper că v-ați găsit carnetul de notițe? se interesă perfid contele.

– Da, în sfârșit, îl asigură James arătând spre buzunarul de la piept. Ce ciudat că a ajuns tocmai aici, nu-i așa, *cara?* o întrebă pe Francesca.

Cara! ce glumă proastă. Nu o iubea deloc, nu era decât o altă cucerire pentru el. Una ușoară, spre rușinea ei. Animalul.

James își luă la revedere exagerat de politicos de la contele de Magny și cu totul nepoliticos de la ea, luându-i mâna și plantându-i un sărut umed între degetele inelar și arătător.

Îi venea să urle. Îi venea să-l ucidă, să-i înfigă un pumnal între omoplați.

Monsieur îi aruncă una dintre privirile lui pline de subînțeles și se duse la fereastră, unde își prinse mâinile la spate, exact în poziția în care se aflase celălalt bărbat cu câteva clipe mai devreme.

Francesca, încercând să-și alunge din minte tot ceea ce-i mai făcuse Cordier, intră în garderobă.

Thérèse o urmă, lăsând ușa deschisă. Era în serviciul ei încă din primele zile petrecute la Paris. Franțuzoaică și extrem de practică, nu se arătase deloc impresionată de morala stăpânei sale – mai bine zis, de absența acesteia. Pentru Thérèse, tot ceea ce conta erau

hoardele de admiratori ai doamnei, bogăția și bijuteriile ei, iar la aceste capitole, nu o depășea nici o femeie de pe Continent, cu excepția familiilor regale. Mai mult, una dintre bunicile lui *madame* fusese o aristocrată franțuzoaică.

Toți acești factori o făceau pe Thérèse să-și apere cu ferocitate poziția. Nici o mită nu era suficientă, nimeni nu era destul de important ca să-i smulgă vreun secret al stăpânei sale. Nici unul dintre numeroșii clienți nu primea un tratament special, indiferent cum se numea. Doamna stabilea regulile, iar Thérèse nu ar fi închis o ușă când un bărbat era prezent și nu s-ar fi eclipsat dacă nu i s-ar fi poruncit. Cel mai avantajos însă pentru Francesca și prietenii ei era faptul că servitoarea refuza să vorbească și să înțeleagă mai multă engleză decât strictul necesar pentru a-și face datoria. Italiana îi provoca același dezgust, tipic pentru francezi.

Lui de Magny nu-i păsa deloc de prezența lui Thérèse; totuși, alese să vorbească în engleză.

– Ar fi trebuit să rămâi la Mira. Ți-am spus că e un moment prost să te întorci la Veneția.

– Nu ar fi trebuit să vii, îi răspunse Francesca.

O urmărea cu privirea pe cameristă, care îi turna apă într-un lighean. Voia să se spele urgent, să-și șteargă urmele labelor lui Cordier de pe piele. Cumva, ar fi vrut să se debaraseze de slăbiciunea pe care o arătase, de momentul în care își dezvăluise adevărata personalitate.

– Acesta era și scopul scrisorii pe care ți-am trimis-o, continuă ea. Am încercat să te liniștesc. Știam că vei auzi diverse povești și exagerări monstruoase. Eram sigură că vei afla că am fost chiar ucisă. Știu ce înseamnă bârfa, mai ales la țară.

– Dacă tot ai adus vorba de bârfe...

– Dumnezeule, știam că vom ajunge la asta, mormăi ea ridicând ochii în tavan.

– Am auzit o istorioară despre tine și Lurenze, dar, ce să vezi, ajung aici și te găsesc cu un englez. Știi cine este tatăl lui?

– Nu, nu l-am întâlnit niciodată pe lordul Westwood. Elphick nu frecventa aceleași cercuri – deși n-am nici o îndoială că fostul meu soț ar da orice să fie admis în ele.

– Westwood este un adevărat erou, mai ales în ochii aristocrației franceze. Nimeni nu poate spune precis câte capete alese a salvat

de sub lama ghilotinei în timpul Revoluției, punând-și propria piele la bătaie.

Imaginea îi apăru brusc în fața ochilor, așa cum i se tot întâmpla: apariția lui Cordier în cabina gondolei, brațul lui de fier în jurul gâtului agresorului... bruta care se zbătea fără scăpare... și care înțepenea și se înmuia ca o cârpă.

– Asumarea de riscuri este o tradiție de familie, așadar. Cordier a sărit de la balconul casei sale ca să-mi vină în ajutor. Cu toate acestea, ar trebui să fac distincția între curajul fizic – inconștiență, mai bine zis – și eroism. E oaia neagră a familiei, mi-a spus-o chiar el.

Auzi un oftat lung, resemnat. Privi speriată spre ușă, dar de Magny nu era acolo. Probabil că nu se mișcase din dreptul ferestrei.

– Nu te voi întreba ce se petrece între voi doi.

– Ce altceva crezi? Jocuri.

Nu avea de unde să știe cât de periculos juca Cordier. Nu avea cum să prevadă efectul exploziv al atingerii buzelor lui, care trezise ceva în interiorul ei, o emoție pe care-o credea moartă de mult. Era ca și cum bărbatul ar fi pătruns adânc în sufletul ei și i l-ar fi întors pe dos.

Își aminti tot ce aplicase în prima noapte când încercase să-l seducă. Toate locurile pe unde umblaseră degetele ei fuseseră explorate acum de gura lui. Executase ceea ce-l invitase chiar ea să facă, dar rezultatele îi depășiseră cu mult așteptările. O atinsese și o sărutase exact așa cum îi indicase, transformând-o într-o carcasă febrilă de dorință tocmai pe ea, o expertă în arta flirtului. O acaparase atât de ușor.

Atingerea lui o dezbrăcase, lăsând-o goală și orbită de pofte carnale. Ar fi satisfăcut-o – și îi plăcea să fie satisfăcută –, dar era cu totul altfel. Cordier rupsese ceva în sufletul ei, o adusese la un pas de umilință. Nu înțelegea cum și nu era sigură că voia să înțeleagă.

De ce naiba nu fusese mai rapid? Ar fi trebuit să o arunce pur și simplu în pat, să-și facă poftele cu trupul ei și să... și să o lase să facă ce dorea din el, să-i permită să se desfete după voie cu corpul lui mare și musculos.

„Bestie!"

– Nu vreau să știu, continuă de Magny. De fapt, cred că este mai bine să nu știu. Dar, dacă ai avea o fărâmă de minte, copilă dragă,

ai înțelege că omul acesta trebuie trimis rapid să-și vadă de treburile lui. Judecata mea limpede asupra oamenilor m-a ajutat să trec cu bine prin nenumărate încercări și să ajung la o vârstă venerabilă. Individul acesta, ți-o spun din toată inima, *ma chérie*, nu-ți va aduce decât suferință.

Bărbatul care urma să aducă doar suferință recuperă cutiuța cu bijuterii de pe masa din antreu, unde o lăsase cu o clipă înainte de apariția contelui. De data aceasta, James nu se opri, ci continuă fără ezitare de-al lungul galeriei boltite și în jos, pe scări, către *andron*.

Se concentră asupra împrejurimilor, înregistrând toate detaliile. Deși mai trecuse prin aceleași locuri înainte, era pentru prima dată când o făcea în plină zi. Nu putea decât să spere că anii de antrenament intens îl înarmaseră cu reflexe capabile să funcționeze după furtuna Francesca Bonnard și că-și va aminti detaliile tuturor încăperilor prin care trecuse. Se văzu obligat să spere că măcar o parte din creierul lui acordase atenție împrejurimilor, căci restul nu era decât un ghem de furie, gelozie, poftă, frustrare și alte patimi asupra cărora prefera să nu se aplece prea îndeaproape.

Dacă nimic altceva nu mergea, trebuia să scotocească prin casă, iar o imagine mentală a celor mai evidente ascunzători i-ar fi servit de minune. În același timp, căutarea disperată era o metodă pe care ar fi preferat să o evite. Prefera întotdeauna să știe unde să se uite, atunci când conjunctura îl distribuia în rolul de spărgător de locuințe.

Nu era cazul acum. Cu toate că, la fel ca majoritatea *palazzo*-urilor venețiene, al ei avea un plan relativ simplu, dimensiunile impresionante generau prea multe locuri potrivite pentru a ascunde un pachet de scrisori. În general, odată ce înțelegea cum funcționa mintea unui individ, James putea ghici cam ce locuri ar fi ales ca ascunzătoare. Din păcate, nu putea înțelege ce se petrecea în capul unei femei care încerca să se joace cu propria lui minte.

Se îndreptă cu pași mari spre gondola în care îl așteptau Sedgewick și Zeggio. Amândoi îl priviră cu îngrijorare.

„Își închipuie că am luat-o razna de tot și nu se înșală prea mult", își zise el.

Îi ordonă lui Zeggio să-i ducă pe insula San Lazzaro. Avea nevoie să-şi pună ordine în idei şi spera că largul mării – la câteva mile de Veneţia şi de ea – putea să-l ajute. Mica insulă, care adăpostise în trecut o leprozerie, găzduia acum mânăstirea armenească unde studiase Byron. O mânăstire i se părea un adevărat paradis în acel moment.

Capitolul 8

Plăcerea e ceva plăcut chiar dacă
Poți s-o plătești cu iadul... De-azi 'nainte,
Îmi jur că-n mai va cheful meu să treacă
Și c-am să stau în banca mea, cuminte.
Pe dracu! Căci în inima buimacă
Vestala iar aprinde foc fierbinte,
Și mi-e rușine, și-mi jur iar, e drept,
Că spre cealaltă iarnă-o să mă-ndrept.[1]

Lord Byron, *Don Juan*, Cântul întâi

– N-ar fi trebuit să vii, îi repetă Francesca lui de Magny când ieși din garderobă.

Bărbatul părăsise locul de la fereastră și se instalase într-un fotoliu din budoar. Se juca cu măciulia elaborată a bastonului și fixa cu privirea un loc de pe podea.

– Aud diverse zvonuri care mă fac să cred că ți-ai pierdut mințile.

– N-ai decât să crezi ce vrei.

Se îndreptă către măsuța de scris pe care o folosea ca să arunce diverse nimicuri, bijuterii, eșarfe, mănuși și creme. Se prăvăli pe scaun și căută prin grămada de lucruri un carnețel și un stilou.

– Nu voi permite nici unui bărbat să-mi spună ce am de făcut. Dacă aș fi vrut așa ceva, m-aș fi recăsătorit.

– Thérèse, te rog adună perlele astea și pune-le la locul lor, izbucni de Magny. Pentru numele Domnului, Francesca, dă-i voie cameristei să-ți aranjeze bijuteriile. Ce se întâmplă cu tine, când ai devenit așa de dezordonată?

[1] Byron, *op. cit.*, p. 45 (n.tr.)

„Să nu crezi că sunt vreuna dintre marionetele tale masculine. Nu mă voi lăsa folosit și aruncat precum bijuteriile acelea. Nu-ți voi permite să mă batjocorești ca să-ți demonstrezi ce puternică ești și apoi să mă arunci la coș", îi spusese Cordier.

Bărbații se foloseau de femei, dar când rolurile se inversau... atunci lucrurile stăteau cu totul altfel. Era o crimă demnă de pedeapsa capitală.

– Ia-le, îi ordonă cameristei.

Deși ignora cu bună știință comenzile contelui, probabil că pe Thérèse o mâncau palmele să aranjeze bijuteriile la locul lor.

– A, am găsit un stilou, în sfârșit, exclamă Francesca împingând deoparte un flacon cu cremă.

Găsi și o sticluță de cerneală și își făcu puțin loc pe masă.

De Magny se abținu s-o întrebe cui îi scria, încercând să evite răspunsul la care se aștepta, anume că nu era treaba lui. În cele din urmă totuși, hotărî să rupă tăcerea apăsătoare:

– Am aflat că unul dintre atacatorii tăi a fost prins.

– Tâlhari de drumul mare, îi răspunse ea simțind cum o treceau fiorii la amintirea acelei întâmplări. Încercă să glumească pentru a-și ascunde stânjeneala: Sau poate că la Veneția ar trebui să le spunem tâlhari de canalul mare.

– Eu nu văd ce este amuzant.

– Aflaseră despre bijuteriile mele, asta căutau... și puțină distracție cu o femeie neajutorată.

– Asta crede guvernatorul? Asta crezi *tu*?

Francesca se opri cu stiloul în aer. Se întoarse și-l privi derutată.

– Dar individul fusese deja arestat. E limpede că va fi executat. Ce interes ar fi avut să mintă, ce avea de pierdut dacă spunea adevărul?

– Nu știu, dar intuiția îmi spune că incidentul e legat de cele întâmplate vara asta.

– Lordul Quentin, rosti ea pe un ton sumbru, apoi se întoarse la foaia de hârtie.

Nu știa cum aflase Quentin despre scrisorile pe care le luase din sertarul încuiat al biroului fostului ei soț. Nu știa de unde obținuse Quentin fragmentul pe care i-l arătase ca dovadă, la fel de șocant ca acelea aflate în posesia ei. Avea însă impresia distinctă că descoperirea nu era de dată recentă.

„Chestiunea ne-a dat mari bătăi de cap o vreme", îi spusese. „Recent, am început să punem cap la cap piesele puzzle-ului și să întrezărim imaginea de ansamblu."

Piesele puzzle-ului arătau că Elphick era într-adevăr ceea ce ea suspecta de multă vreme: un om care lucra împotriva intereselor țării sale. Dar cu cinci ani în urmă n-ar fi crezut-o nimeni. Îi distrusese credibilitatea cu acuzațiile șocante pe care i le adusese – mai bine spus, puțina credibilitate de care se mai bucura după ce tatăl ei escrocase jumătate din înalta societate.

Chiar propriii avocați, cărora le arătase una dintre scrisori, îi spuseseră că dezvăluirile i-ar fi făcut mai mult rău decât bine, fie în cadrul anchetei deschise de lordul Elphick împotriva amantului ei, lordul Robert Meadows, fie în timpul procesului de divorț. Pentru avocații ticălosului ar fi fost un joc de copii să-i convingă pe judecători că scrisorile nu erau decât invențiile unei femei răzbunătoare, imorale, tulburate mental. Era convinsă că așa s-ar fi petrecut lucrurile, mai ales când tatăl ei le netezise atât de bine calea.

Pe de altă parte, nici ea nu era cu totul inocentă. Îi plătise soțului ei infidel cu aceeași monedă. Dar nimănui nu-i păsa dacă un soț călca pe de lături, indiferent cât de des. Pe când John Elphick lucra la otrăvirea minților tuturor, singura ei pată de noroi – o relație începută într-un moment de furie și de dorință oarbă de răzbunare – se transformase într-o cocină de porci.

„Așchia nu sare departe de trunchi", își spunea toată Anglia privind-o cu suspiciune. Chiar și amantul ei, jenat de proces și scârbit de bârfele ce o înconjurau, o abandonase.

Lordul Quentin îi ceruse insistent scrisorile, susținând că ar fi fost mai în siguranță în posesia lui. Își amintea perfect schimbul de replici: „Probabil că ai auzit zvonurile. Elphick a pus ochii pe funcția de prim-ministru".

„Unii ar spune că Anglia primește conducătorul pe care îl merită", răspunsese ea.

„Dacă însă omul este un trădător de țară, nu ar fi momentul să plătească pentru faptele lui?" insistase lordul.

„Spânzurat, înecat și tras pe roată, vrei să spui? Oare nu este prea puțin? De ce nu lași pedeapsa în seama mea?" Se oprise la timp, deși îi venea să adauge: „De ce aș avea încredere în tine?"

Quentin ar fi putut să fie unul dintre pionii lui Elphick, iar orice cuvânt rostit de acesta, o minciună elaborată pusă la cale de fostul ei soț, un mincinos redutabil. Quentin revenise de câteva ori, până când le ordonase servitorilor să nu-l mai primească.

Câteva săptămâni mai târziu, vila fusese scotocită. Semnele nu erau deloc evidente, dar de Magny le observase, iar ea, avertizată, mai găsise și altele.

Contele îi spusese că, după toate probabilitățile, conturile ei din bancă și conținutul seifurilor bancare aveau să fie puse sub supraveghere. Agenții britanici își puteau băga nasul unde aveau chef, iar Elphick își construise o rețea solidă în guvern. De Magny îi oferise multe sfaturi. Prea multe. Necazurile îl făcuseră pisălog și băgăcios. Cum Francesca decisese cu ani înainte că nici un bărbat nu-i va mai controla viața vreodată, se certaseră de mai multe ori. De aceea părăsise satul Mira și se întorsese la Veneția.

Vocea contelui o extrase din scurta călătorie mentală în trecutul recent.

– Nu m-ai lăsat niciodată să te ajut, îi reproșă.

– Să iei decizii în numele meu? Nu, mulțumesc, stimate domn.

– Francesca, încăpățânarea ta este absurdă. Lasă-mă să te duc înapoi la Paris.

– Dușmanii mă pot găsi la fel de bine și acolo, dacă asta te îngrijorează cu adevărat. Eu nu mă tem. Nu vor îndrăzni să mă ucidă până nu găsesc ceea ce caută, pentru că nu știu ce precauții mi-am luat în eventualitatea unui deces prematur. Nu pot risca publicarea acelor documente.

– Francesca, te rog, ascultă-mă...

– Am de scris o scrisoare, încheie ea discuția.

Duminică noaptea

Când Marta Fazi auzi că Piero ajunsese la închisoare și Bruno dispăruse, mai sparse câteva statuete ale Fecioarei Maria, mai plânse puțin după smaraldele pierdute și jură răzbunare cruntă tuturor celor care îi greșiseră vreodată cu ceva. Apoi, așa cum îi era firea, deveni brusc extrem de calmă. Cum Planul A, și anume utilizarea unor brute pentru a o speria pe englezoaică și a o face să-i dea

scrisorile, eșuase, era momentul să treacă la Planul B. Ieși să caute doi înlocuitori pentru lacheii pe care îi pierduse. Nu era o treabă ușoară în Veneția, dar Marta învățase din propria experiență că o femeie hotărâtă va găsi oricând un bărbat supus care să-i îndeplinească dorințele.

Veneția nu era cel mai popular loc pentru infractori, dar asta nu însemna că nu existau. Așa cum se întâmpla adesea în orașe cu criminalitatea mai ridicată, exista o populație tânără, săracă și disperată care locuia în suburbii rău famate. În astfel de locuri era plin de răufăcători, însă autorităților nu le păsa atâta vreme cât aceștia se limitau la a se război între ei.

Dificultatea consta în găsirea unui cuțitar care să vorbească într-o limbă pe care să o înțeleagă și ea. Venețienii, din păcate, nu se calificau. Ar fi putut să vorbească și în chineză, din punctul ei de vedere, că nu pricepea nimic. Partea bună era că la Veneția găseai oameni de diferite naționalități, albanezi, armeni, greci, evrei și turci, alături de toate scursurile Italiei. Printre aceștia spera să găsească unii suficient de disperați încât să iasă din mahalale și să riște o întâlnire cu soldații austrieci. Prețurile erau mici, așa cum era de așteptat. Marta găsi rapid ceea ce căuta.

Ora trei dimineața, marțea următoare, în Piazza San Marco, Café Florian

La această oră, saloanele cafenelei erau aproape goale. Clienții se retrăgeau la casele lor sau spre alte distracții. Francesca și Giulietta rămaseră însă la masa lor, împreună cu Lurenze. Din fericire, prințul reușise să se debaraseze de anturaj, cu excepția unor gărzi de corp ce încercau să se facă discrete, câteva în salonul lor și altele lângă intrare.

La capătul opus al încăperii, clienții rămași o înconjurau pe contesa Benzoni. Don Carlo nu se număra printre ei. Francesca se întrebă ironică dacă nu cumva hotărâse că Veneția dispunea de o cantitate insuficientă de „femei mai bătrâne, care uneori sunt urâte, dar a căror frumusețe se ascunde în portofel" și se cărase în altă parte.

Decisese ea însăși să plece, însă nu găsea o modalitate prin care să se debaraseze de prinț, când atmosfera din încăpere se schimbă. Ridicând privirea, îl văzu pe Cordier la ușă.

Era îmbrăcat într-un frac negru, pe care îl purta deschis. Peste cămașa albă cu volane și centura neagră ce-i încingea mijlocul avea o vestă neagră cu broderii, de care atârna un ceas de buzunar din aur. Eșarfa imaculată de la gât era legată cu un nod simplu. Pantalonii de seară, într-o nuanță deschisă, erau strânși pe picioarele musculoase. Cizmele negre, pălăria neagră pe care o purta la subraț și mănușile albe completau tabloul impresionant al unui gentleman englez autentic. Atitudinea lui și grația felină cu care se mișca spuneau o altă poveste.

Francesca își aminti de avertismentul lui de Magny: „Individul acesta nu-ți va aduce decât necazuri". De această dată, necazul se îndreptă direct spre masa contesei. Spre exasperarea Francescăi, toți bărbații din grup îi făcură loc cu deferență, inclusiv amantul bătrânei, cavalerul Giuseppe Rangone.

Curtezana își îndreptă atenția din nou către Lurenze, care descria o miniatură ce-i fusese recent prezentată, cea a unei prințese bavareze, una dintre multele pretendente la titlul de regină a Gileniei.

Spre onoarea ei, Francesca făcea toate eforturile să-l asculte pe tânărul prinț, dar privirea îi aluneca inevitabil către Cordier. Deși nu era câtuși de puțin flamboaiant îmbrăcat, era imposibil să-l ignori. Pe de o parte, cafeneaua era aproape goală, pe de alta, statura lui îi domina pe toți cu cel puțin un cap... cu excepția cazului când se apleca asupra mâinilor femeilor sau pentru a le șopti ceva la ureche ca să le binedispună sau – ispravă remarcabilă în acel grup – să le facă să se îmbujoreze.

Un bărbat masiv își făcu apariția, acoperind scena din capătul celălalt al salonului, și se opri la masa Francescăi. Purta în mâini o tavă acoperită.

– Ce ai acolo? Fleacuri pentru doamne? îl întrebă Lurenze.

– Se poate spune și așa, zise Giulietta. Cu o privire poznașă, îi spuse omului să descopere tava.

Lurenze se întinse, curios să vadă despre ce era vorba, dar se retrase instantaneu, de parcă ar fi văzut o pereche de șobolani.

– Nu! Nu! Ești nebun? Acoperă imediat lucrurile aste și dispari cu ele din fața mea!

Când se enerva, prințul putea fi extrem de imperios. Vânzătorul închise repede cutia și se îndreptă spre ieșire.

– Nu, stai, interveni Francesca făcându-i semn cu degetul să vină înapoi. Îi aruncă o privire calmă, nevinovată, prințului: Acestea sunt lucruri foarte importante, Alteța Voastră. Se numesc prezervative.

– Știu foarte bine ce sunt, se răți Lurenze. Nu sunt un copil. Dar te rog să nu vorbești despre chestiile astea în public. Omul acesta a greșit grav venind înaintea unor doamne.

– Întotdeauna e greșit ca unui bărbat să-i vină înaintea doamnelor, răspunse rapid Giulietta.

Pe Francesca o pufni râsul. După o clipă de reflecție intensă, Lurenze înțelese și el poanta.

– A, ce deșucheat vorbești, bombăni el neputându-se hotărî dacă să se amuze sau să se indigneze. Cineva ar trebui să-ți spele limba cu săpun.

– Dar, Luminația Voastră, prezervativul este foarte util. Doar nu vrei să ai un urinaș handicapat sau ca un idiot congenital să urmeze la tronul Gileniei. Sifilisul are adesea astfel de consecințe, ca să nu mai vorbim despre nebunie și bube pe față și pe organul bărbătesc.

– *Signora* Sahbadin, vă dau cuvântul meu de onoare că niciodată nu am avut relații cu persoane care poartă această boală oribilă, spuse el repede, cu obrajii în flăcări.

– Dar lordul Byron?

– Lordul Byron? *Lordul Byron?* făcu ochii mari tânărul. Ce vrei să spui? El este un *bărbat*! Un bărbat nu întreține astfel de relații cu un alt bărbat. Este împotriva firii!

– Este un mare poet, oftă Giulietta. Dar, până și el, un om inteligent și cultivat, a primit un cadou nedorit de la o doamnă din înalta societate.

– Aș putea numi câteva doamne din aristocrația engleză care au primit același dar de la niște domni, spuse Francesca.

„Cu puțin noroc, una dintre aceste doamne va fi atât de amabilă încât să i-l dea și lui Elphick."

Privirea lui Lurenze se mută de la ea la Giulietta, apoi se fixă asupra vânzătorului de prezervative, care aștepta răbdător.

– Foarte bine, o voi face pentru posteritatea mea.

– Arată-i Excelenței Sale marfa, pe cele bune, de dedesubt, îi ordonă Giulietta cu o voce răgușită.

Supus, omul ridică prima tavă pentru a dezvălui obiectele de dedesubt, învelite în hârtie transparentă. Lurenze le studie îndelung și se întinse să ia unul.

– Nu pe acela, spuse Giulietta dându-i mâna la o parte. Ăsta e mai bun.

Alese unul dintre pachetele mai mari și scoase prezervativul. Șiretul cu care se lega de mădular era roșu, la fel ca obrajii prințului, care nu-și revenea din șoc.

– Acesta este cel mai mare pe care îl ai? îl întrebă tânăra pe vânzător. Știi, prinții sunt mai bine dotați decât muritorii de rând.

– *Signorina*, credeți-mă că este măsura cea mai mare. Și sunt de cea mai bună calitate, din mațe de oaie.

Cu cea mai serioasă mutră din lume, Giulietta trase în stânga și în dreapta de prezervativ, apoi și-l trase pe mână ca pe o mănușă. Vârî pumnul învelit astfel sub nasul prințului.

– Credeți că este suficient de mare și de gros, Înălțimea Voastră?

Lurenze îl cercetă atent, cu ochii mijiți.

– Nu-mi dau seama, trage-ți-l pe cap.

Când vizualiză imaginea izbucni într-un hohot de râs atât de sincer și de contagios, încât cele două femei se treziră râzând și ele.

Toate capetele din salon se întoarseră spre masa lor. Inclusiv al lui Cordier, în sfârșit.

James nu voia să se uite într-acolo, însă ar fi ieșit în evidență ca singurul om prezent care ignora intenționat scena. Cei trei râdeau nebunește, în timp ce un vânzător ambulant încerca să-i convingă să cumpere ceva.

Francesca Bonnard își scosese la plimbare rubinele. Alături de pietrele ce-i atârnau la urechi, la gât și la încheieturi, pe umeri purta un magnific șal de cașmir rubiniu ce revela decolteul adânc al unei rochii de seară de culoarea jadului verde, dintr-un material foarte subțire, crep sau mătase, probabil. Firele metalice din broderie o făceau să strălucească. Rochia cobora de la talia înaltă în numeroase pliuri ce-l duceau cu gândul la tunicile femeilor din Egiptul antic pe care văzuse pictate prin mormintele faraonilor. Pliurile i se mulau

de-a dreptul obscen pe picioarele lungi și pe șolduri, asupra cărora avea o vedere perfectă.

Răbdarea îi ajunse la capăt când își aminti papucii verzi pe care îi văzuse abandonați nonșalant pe podeaua dormitorului. Făcu un efort supraomenesc de voință ca să nu se repeadă la ea, să n-o târască de-o aripă într-un cotlon discret unde să dea frâu liber imaginației.

Grupul căruia i se alăturase reveni la conversația obișnuită.

– Nu-l putem convinge pe prinț să se desprindă de acea șarmantă companie. Cele două sunt foarte amuzante. *Signor* Cordier, dumneavoastră ați participat la *conversazione* cu *signora* Bonnard? îl întrebă contesa Benzoni.

– Am ajuns la Veneția de numai o săptămână, zise el, nevrând să admită că nu fusese invitat la salonul ținut de Francesca.

– Erau vremuri când puteai alege dintre mai multe *conversazioni* în acest oraș, oftă bătrâna aristocrată. Când a venit lordul Byron, mai rămăseseră numai două: a mea și a contesei Albrizzi. Apoi și-a făcut apariția *signora* Bonnard, iar salonul ei a ajuns cel mai prizat. Are o anumită *joie de vivre*[1] și este extraordinar de cultivată.

– Nimeni nu este mai cultivată, mai frumoasă și mai deșteaptă decât tine, dragostea mea, se băgă în seamă Rangone, fidelul *cavalier servente* al contesei.

– Foarte frumos din partea ta să spui asta, dar când râde și tu sucești capul, la fel ca alți bărbați, bombăni aleasa inimii lui.

Ceva mai târziu se auzi din nou râsul curtezanei. Întorcându-se spre sursa zgomotului, James o văzu părăsind stabilimentul cu cei doi însoțitori. După câteva minute și ceea i se păruse o eternitate de politeturi de rămas-bun, reuși să iasă și s-o apuce pe urmele lor.

Descoperi că trioul se oprise nu departe de cafenea. Doamna Bonnard se uita peste drum, la frumosul Torre dell'Orologio, superbul turn cu ceas din colțul de nord-est al pieței. Deasupra turnului, câțiva nori subțirei pluteau dinspre mare pe cerul nopții. Luna, aproape plină, și stelele străluceau puternic. Deși piața era bine luminată, James nu reușea să citească expresia de pe chipul Francescăi.

Giulietta își ținea mâna la gură și chicotea. Ca de obicei, oameni treceau încolo și-ncoace. Deși intrase de mult în declin, Veneția reușea să mai aibă o viață de noapte.

[1] „Bucurie de a trăi", în limba franceză, în original (n.tr.)

Nici unul dintre cei trei nu păru să-l simtă apropiindu-se. Lurenze povestea ceva, gesticulând abundent. Apoi, Bonnard se întoarse brusc și se încordă la vederea lui. James se tensionă și el, vibrând de anticipare. Se apropie de grup.

– Tot cercul contesei murea de curiozitate să afle de ce râdeți cu atâta poftă. Erați atât de veseli.

– Prezervative. Ne jucam cu prezervative, strigă Giulietta.

– *Signorina* Sabbadin se amuză să mă facă să roșesc, mormăi Lurenze. I-am spus că în țara mea ne este rușine să vorbim despre astfel de lucruri. Nici pomeneală să pronunți acest cuvânt în prezența unei femei.

– Dar nu suntem în țara dumneavoastră, prealuminoasă alteță, îl tachină Giulietta.

– Vă sunt foarte recunoscător pentru asta, spuse prințul zâmbind. Cu toate acestea, găsesc șocant ceea ce faceți și modul cum vorbiți, copilă neastâmpărată ce sunteți.

Bucuria fetei pieri instantaneu, iar chipul îi deveni de piatră.

– Nu sunt copil, îi răspunse ea aspru, după care se îndepărtă cu nasul pe sus ca o bulă compactă de feminitate revoltată.

Lurenze se uită uluit la James și la Francesca.

– Ce naiba i-am spus de s-a supărat așa?

– Nu-mi dau seama, îi răspunse agentul secret. Italiencele sunt atât de sensibile, de pasionale, sper să nu facă vreo prostie, să nu se arunce într-un canal...

– A, nu. Nici nu vreau să mă gândesc la așa ceva, spuse prințul cu ochii măriți de groază.

Bonnard deschise gura să-l calmeze, dar Înălțimea Sa se repezise deja după Giulietta. Curtezana îl urmări cu o privire amuzată.

– O fi ea italiancă, dar știi foarte bine că este la fel de susceptibilă să se arunce în canal ca și mine.

– Ești atât de grea de cap, îi spuse James. A făcut toată scena asta ca să-l provoace să o urmeze. Vrei să te pui de-a curmezișul iubirii lor? Ți-ai pus în cap să-l păstrezi doar pentru tine?

– Așa mă hotărâsem inițial, dar apoi ai apărut tu. Ceea ce m-am întrebat atunci a fost dacă să-mi pierd vremea cu un prinț disperat să cheltuiască un munte de bani cu femeile, sau cu un nobil sărac care nu poate să-mi aducă decât câteva peridote, îmi enervează prietenii și nu se poate hotărî ce dorește cu adevărat de la viață.

– Ți-a fost dor de mine, *cara?* o întrebă el. Au trecut trei zile întregi de când nu ne-am văzut.

– Atât de mult? Mie mi s-au părut trei minute. Am sperat că aș putea scăpa de tine, dar ai apărut ca râia.

– Dacă te porți așa, nu te voi duce până în vârful turnului, zise James arătând cu bărbia spre edificiul din fața lor.

– Îmi pare rău, sper doar să găsesc puterea de a-mi aduna cioburile risipite ale vieții și a merge mai departe.

– Ai fost vreodată noaptea în vârful clopotniței?

– Nu cred că a mai fost cineva, de la Galileo, care s-a suit ca să descopere că Pământul e rotund. E închis acum și au pus un paznic, spuse curtezana.

În pofida cuvintelor cuminți, se uita cu interes la turn, iar în ochi îi apăruse o lumină jucăușă.

– E o noapte perfectă, dar într-o oră sau două se vor ivi zorile. Trebuie să ne grăbim, zise el apucând-o de mână.

Ea încercă să se retragă, dar James o strânse mai tare.

– Refuz să mă lupt cu tine în mijlocul pieței San Marco.

– Bine faci, pentru că n-ai avea nici o șansă.

Mâna ei înmănușată se potrivea bine în a lui. Îi reveni în minte imaginea cu ea dezvelindu-și lent mâinile, într-un spectacol profund erotic. O căldură plăcută i se răspândea sub centură.

– Dacă ajungem în vârful turnului, primul meu gest va fi să te împing de acolo. Dar, nu trebuie să te sperii, pentru că oricum nu vom reuși. Paznicul este austriac, și știi cât sunt de scrupuloși.

– Liniște! Păstrează-ți forțele pentru urcare.

Francesca își pierduse suflul încă dinainte de a începe ascensiunea. Își simțea acut mâna prinsă într-a lui, atât de mare, de puternică, de caldă și de sigură. Ultima oară când umblase de mână cu un bărbat fusese în primele zile de după căsătorie, atunci când John Bonnard era atât de atent și de afectuos încât avea impresia că se îndrăgostea de el de mai multe ori pe zi.

Ochii începură să o înțepe și clipi des, recunoscătoare pentru noaptea neagră și pentru umbrele adânci din spatele turnului. Era pe cale să plângă, Dumnezeule! Ce regrete neștiute mai ascundea sufletul ei, după atât timp?

Când Cordier îi dădu drumul la mână ca să discute cu paznicul, se simți nefericită ca un copil abandonat și ochii i se umplură de lacrimi. „Nu te mai smiorcăi!" își ordonă.

Auzea vocea murmurată a lui Cordier și răspunsurile paznicului. Dialogul nu dură prea mult. Bărbatul se întoarse către ea, îi luă mâna înapoi fără nici o ezitare și rânji sigur pe el, explicându-i:

– E venețian. Când m-a văzut însoțit de o femeie frumoasă, s-a lăsat imediat convins.

Se gândi că talentul lui Cordier de a vorbi italiana precum un nativ fusese mai convingător decât sensibilitatea romantică a paznicului venețian. Dacă adăugai și un bănuț, puteai face minuni chiar și cu austriecii, despre care se spune că sunt incoruptibili și rigizi.

– În vârf mai este un paznic, cu siguranță austriac.

– Misiunea lui este să avertizeze în caz de incendiu, răscoală, invazie și alte asemenea catastrofe. S-ar putea să ne caute de arme. Ai ceva împotrivă?

– Depinde, dacă este tânăr și drăguț chiar mi-ar face plăcere.

– Mă bucură optimismul tău. Facem întrecere până sus?

– Este atât de tipic pentru un bărbat să propună o întrecere atunci când el este în pantaloni, iar femeia încurcată în panglici, corset, rochie și pantofi cu toc.

Paznicul le deschise poarta grea, iar Cordier se aplecă spre urechea ei.

– Le putem scoate, dacă te deranjează...

Furnicături electrice începură s-o străbată din cap până în picioare. Se opri brusc. Bărbatul râse cu poftă și o împinse în întunericul din casa scării. Acceptă să urce, în nebunia ei, pentru că cerul era plin de stele, pentru că accesul în turn era interzis, pentru că ultima dată când urcase până în vârf fusese în timpul zilei, într-o gloată de turiști... și pentru că o ținea de mână. Nu era nimic mai mult decât dorință carnală, cu cât o alunga mai repede cu atât mai bine, își spuse.

Zorile urmau să apară într-o oră sau două, iar luna și stelele, cu toată puterea lor, nu luminau deloc interiorul clădirii, cu toate că James putea distinge contururile arcuite ale ferestrelor. I-ar fi putut cere paznicului un felinar sau o torță, dar nu voia și nici nu avea

nevoie de mai multă lumină. Se descurcase întotdeauna foarte bine pe întuneric, iar acum nu aveau altceva de făcut decât să urce.

În orice caz, se simțea mai bine pe întuneric. O ținea de mână și putea auzi cum îi foșneau hainele în spatele lui. Uneori, faldurile rochiei i se frecau de picioare, iar parfumul ei fin, de iasomie îi ajungea la nări.

– Mirosul acesta îți este impregnat în haine, sau de unde vine? Este iasomie combinată cu ceva ce nu pot identifica.

– Thérèse îmi pune săculețe cu plante aromatice în șifonier, printre rochii, mănuși și batiste, îi răspunse ea. Vezi tu, nu este suficient să te îmbraci frumos, o târfă bună trebuie să-și creeze un miros aparte.

– Tu ești o târfă bună? o întrebă el, refuzând să-și lase mintea să divagheze asupra imaginilor din dormitorul ei atât de feminin, cu hainele și fardurile aruncate într-o dezordine delicioasă.

Mai presus de orice, încercă să nu se gândească la lenjeria ei și la acea scuză lubrică de halat de casă pe care o purta.

– Ești foarte discretă în ce privește amanții tăi. Nu cunosc decât doi până acum – mă rog, trei, dacă mă includ și pe mine.

– Nu, nu te include. Tu nu ești amantul meu, ci o aberație.

– Cum spui tu, dar în Italia se întâmplă frecvent ca doamnele să umble cu doi amanți și cu o aberație sau două.

– Eu nu sunt italiancă, după cum știi. Sunt englezoaică și divorțată, pe deasupra.

– Când ești la Roma, faci ca romanii, recită el o vorbă de duh. La Roma, în Italia sau oriunde pe bătrânul continent, nimeni nu te-ar lua drept o prostituată de lux.

– Nu fi prost. Sunt o curvă de mare talent și, ca dovadă, ai văzut ce bijuterii scumpe primesc.

– Ești o femeie de afaceri de succes, de acord.

– Am învățat de la cele mai bune din branșă. La Paris am lucrat cu Fanchon Noirot.

Bărbatul lăsă să-i scape un fluierat admirativ.

– Am auzit de ea. Cred că s-a retras din viața activă cu un amant devotat. Iată o curvă deșteaptă, care nu a sfârșit într-un șanț, alături de cerșetori și de câini maidanezi. Făcu o pauză. Dumnezeule, Bonnard, înțeleg că te-ai aplecat metodic asupra acestei arte!

– Voi dezvălui totul în memoriile mele. Am de gând să le public când voi împlini patruzeci de ani, înainte ca toate personajele principale să fi murit și câtă vreme nu sunt încă atât de bătrâne ca să se jeneze sau, și mai rău, să se amuze.

– Voi fi și eu în cartea ta?

– Probabil că nu. Sper să te uit cu totul până mâine-dimineață.

– În acest caz, să profităm de ce a mai rămas din ziua de azi, spuse James.

O strânse de mână și mări pasul pe scările întunecate.

Capitolul 9

Când noaptea-și zvârle mantia cernită
Deasupra bolții (o, de-ar fi de scrum!)
Pentru amanți e-o vreme potrivită;
Sfiala-și rupe corzile, și-acum
Tiptil colindă vesela ispită
Râzând cu toți care îi răsar în drum;
Și-s triluri de ghitare, zvon zglobiu,
Cântări și zarvă, fredonări și chiu.

Lord Byron, *Beppo*

„Omul acesta e ca o pisică", își spuse Francesca. Urcau scările în beznă, cu pas vioi, iar el nu ezita și nu se poticnea nicicum. Corpul lui era croit perfect, nici un os în plus sau nelalocul lui... fu străfulgerată de o imagine, pe care o alungă rapid.

Își dădu seama brusc că urca într-un loc extrem de periculos cu un bărbat pe care aproape că nu-l cunoștea. Își aminti, din păcate prea târziu, că cineva încercase s-o violeze și să o ucidă... și că un alt bărbat, înzestrat cu un titlu nobiliar și reprezentând coroana britanică, îi scotocise nu demult prin casă. Își aminti, în sfârșit, dar mult prea târziu, cât de puternic era individul care o ținea bine de mână. Ar fi putut s-o arunce fără nici un efort pe o fereastră.

Inima îi bătea puternic. Își ordonă să se calmeze și să nu cadă pradă ridicolului. Acorda prea mult credit avertismentelor și bănuielilor bătrânului conte de Magny.

– De ce? De ce ți-ai pus în cap să te cocoți noaptea în vârful turnului cu ceas?

– Îmi place să admir Veneția noaptea, de sus, cu o femeie frumoasă alături.

– Este plin de femei frumoase în grupul contesei Benzoni. Și Giulietta este frumoasă. Sunt sigură că ai fi avut mai mult succes cu ea.

– Știu, oftă el. Problema mea este că nu mă mai pot gândi la nici o femeie în afară de tine, că, dintr-un motiv sau altele, ești singura cu care vreau să urc noaptea în vârful turnului. Ciudat, nu crezi?

– Nu este ciudat deloc, pentru că ți-am sucit mințile. Nu ești nici primul și nici ultimul, dacă asta te consolează.

James începu să râdă și se împiedică, aplecându-se vertiginos în față. Francesca încercă să-și elibereze mâna, ca să nu fie trântită odată cu el, dar bărbatul se reechilibră rapid și o susținu și pe ea.

– Am uitat că aici treptele se îngustează.

Zgomotul îi atrase atenția paznicului din vârful edificiului, care apăru cu un felinar în mână, întrebând dacă era cineva acolo.

Cordier rezolvă repede și cu el. Îi vorbi prietenește, pe șoptite, iar omul îi răspunse pe același ton. Îi arătă biletul de liberă trecere cumpărat de la gardianul de la parter și-i strecură și lui o monedă în palmă. Conversând amabil, paznicul îi conduse la galeria ce ducea spre ultimul nivel, apoi se întoarse în camera lui, la somnul binemeritat.

– Nu mi-am pierdut mințile după tine, reveni Cordier la atac odată ce ajunseră sus și-și puseră palmele pe balustrada de piatră sculptată a platformei.

„Poate că tu nu, dar eu da", își spuse Francesca.

– Taci din gură, îi răspunse.

Nu avea chef de vorbă. Nu avea chef să se gândească. Nu-și dorea altceva decât să lase totul în spate și să savureze momentul și perspectiva fantastică asupra orașului. Cerul începea să se lumineze, dar degetele lungi ale nopții erau încă omniprezente. Sub ei, orașul era o feerie întunecată, cu luminițe strălucind din loc în loc. Se plimbă de-a lungul balustradei admirând lumea ce se întindea sub picioarele ei și dincolo. Laguna strălucea și ea, reflectând stelele pe cale să apună, luminile gondolelor și poate chiar soarele, încă ascuns sub linia orizontului.

– Așa văd zeii lumea. În ochii lor nu suntem decât fire de praf, îi șopti Cordier.

Oamenii din piața San Marco se vedeau mărunți, mișcându-se ca niște furnici în penumbra argintie. Tânăra femeie căută labirintul

de canale, dar, de la acea înălțime, domurile, turnurile și acoperișurile *palazzo*-urilor îl ascundeau cu desăvârșire. Știa că undeva, în zare, se găseau munții cu cușme de zăpadă, dar erau ascunși în întuneric. Presupunea că aveau să devină vizibili odată cu răsăritul, dacă ziua urma să fie la fel de senină ca noaptea. Dar nu înălțimile de pe continent o captivau, ci laguna și insulele răspândite pe marea argintie și bărcile dintre ele, deja active la prima rază de lumină. Trase în suflet aerul tare al mării.

– Așa trebuie să fie și în paradis, spuse ea.

Apoi simți o durere acută în gât, ochii i se umplură de lacrimi și începu să plângă în hohote.

James nu era genul care să se lase ușor impresionat de lacrimile femeilor. Avea un număr aparent infinit de surori, verișoare și nepoate. Diferența era că acelea îi erau rude, mai mult sau mai puțin apropiate. Părăsi zidul de care se sprijinise cu spatele și se apropie de ea.

– *Per carità*, ce s-a întâmplat?

Își puse capul pe pieptul lui și continuă să bocească amarnic, în serii scurte de suspine zguduitoare care, își dădu el seama, veneau din adâncul sufletului.

– Haide, Bonnard, doar nu te-am supărat așa de tare, îi spuse cu un calm forțat. Știu că mă iubești la nebunie, dar totuși...

Curtezana înghiți greu și continuă să plângă. O strânse și mai tare în brațe.

– Te rog să nu te arunci peste balustradă. Nu merit un asemenea sacrificiu.

Ridică ochii la el. De gene îi atârnau lacrimi mari. O lacrimă îi alunecă pe latul nasului.

– Pe cuvânt, nu merit.

– *Cretino!* îl certă ea cu vocea încărcată de lacrimi. Mi-aș dori să am suficientă putere ca să te arunc pe tine peste balustradă.

Dacă cineva i-ar fi văzut ușurarea, răcoroasă și dulce ca briza, ar fi crezut că femeia îi făcuse cel mai frumos compliment din lume.

– Am nevoie de o batistă, îi spuse cu aceeași voce plângăcioasă. Ori poate vrei să-mi șterg nasul de eșarfa ta.

– Nu! exclamă el. Sunt gata de orice sacrificiu pentru tine, *cara mia*, dar eșarfa unui bărbat este sfântă.

O lăsă din brațe pentru a-și căuta batista. Până reuși să o extragă din buzunarul fracului, Francesca o găsi pe a ei: un pătrățel insignifiant de mătase brodat amplu pe margini. Își tamponă ochii și își suflă nasul.

– Auzi, să te ștergi la nas pe eșarfa mea! Tu chiar crezi că-mi sfârâie călcâiele după tine, nu-i așa? Ei bine lasă-mă să-ți explic ceva, Zeiță a Frumuseții, Târfă Lacomă, Regină a Nilului sau orice îți închipui că tu reprezinți...

– Nu ești decât un bărbat. Nu știi nimic și nu înțelegi nimic. Absolut nimic.

Îl concedie cu o mișcare nervoasă din mâna înmănușată și se îndreptă spre scări.

– Ieșirile. Ieșirile dramatice, iată specialitatea acestor femei. O urmă fredonând o arie a lui Figaro din *Bărbierul din Sevilla: „Donne, donne, eterni dei,/ Chi v'arriva a indovinar?"* („Femeile, femeile, o, zei eterni,/ Cine le poate desluși gândurile?")

Fără nici o ezitare, Francesca îi răspunse, nu pe vocea de soprană cerută de rolul Rosinei, ci pe un alto răgușit:

– *„Ah, tu solo, amor, tu sei,/ Che mi devi consolar."* („Ah, tu singur, iubitule, numai tu/ mă poți consola.")

James simți cum inima îi tresărea dureros în piept. O urmă pe scări în jos.

– Vezi tu, aici rezidă problema. Avem prea multe în comun. Îi știm pe Rossini, pe lordul Byron, sau, în orice caz, am reținut aceleași fragmente.

– Jumătate din omenire cunoaște aceste pasaje din Byron și cealaltă jumătate cunoaște libretele lui Rossini. Continuă să cauți motive, Cordier. Continuă să încerci să-ți explici de ce nu poți rămâne departe de mine. Ești mai rău decât Lurenze, îndrăgostit iremediabil de mine. Diferența este aceea că prințul are bărbăția de a o recunoaște.

James nu-și pierduse mințile după ea, dar nici departe nu era. Își cunoștea perfect diagnosticul, pentru că nu era prima dată când se îndrăgostea de o femeie nepotrivită.

– Nu este altceva decât dorință, nebuno! îi strigă el. Ceea ce simte Lurenze este pofta normală a unui bărbat sănătos pentru o femeie frumoasă. În acest caz, sentimentul este mai intens decât de obicei, pentru că l-ai ținut la distanță exagerat de mult. La un moment dat

s-ar putea să ai surpriza să se plictisească. Când te uiți la el îți dai seama imediat că are mare nevoie de o partidă zdravănă de sex.

– O partidă de sex? izbucni ea în râsul acela ce-i ridica părul pe ceafă și îi făcea mădularul să freamăte. O tăvăleală sănătoasă, Cordier, asta vrei să spui? Mă duci în vârful turnului într-o noapte senină. Atât de romantic, încât mă podidește plânsul. Acum simt că ar trebui să plâng din nou, de mila ta, pentru că ești un asemenea cap sec iremediabil.

James strânse pumnii atât de tare, încât unghiile îi intrară în carne. Îi relaxă încet, cu grijă. Ce naiba se întâmpla cu el? Nu avea nici un motiv să fie tulburat, își spuse. Absolut nici un motiv. Femeia avea dreptate. Trebuia să fie o noapte romantică. Ar fi trebuit să-i câștige inima și încrederea. Știa precis ce avea de făcut, își făcea meseria. Dar, pentru a mia oară, lucrurile nu mergeau așa cum ar fi trebuit.

Se poticnise. Pentru prima dată în carieră, *se poticnise*.

Se purta stupid, obtuz, neîndemânatic – și pe bună dreptate. Era obosit, dezgustat. Nu se gândea decât cum să ajungă mai repede acasă. Se simțea folosit, uzat. Nu era însă *deloc* înnebunit după ea.

– Știu ce vrei, spuse ea. Vrei să păstrezi întotdeauna avantajul. Renunță la orice speranță, dragule. Nu am ajuns la acest nivel de profesionalism permițând cuiva să aibă un avantaj în raport cu mine.

Aici îl includea, cu siguranță, și pe Elphick, își spuse James. Oare scrisorile era arma ei secretă cu care îl ținea la respect pe fostul soț? De aceea refuza cu atâta îndârjire să admită că le are?

Nu voia s-o întrebe, chiar dacă ar fi fost cea mai înțeleaptă soluție. Nu avea chef să se gândească la Elphick și la nenorocitele acelea de scrisori. Se opri în spatele ei și se aplecă să vadă ce găsise atât de interesant în piață. Constată că nu doar piața arăta magnific, ci și domurile îndepărtate ce străluceau vag în lumina încă nesigură. Dincolo, în lagună, insulele păreau niște monștri adormiți, legănați de marea argintie. Simți o strângere de inimă. Nu dorise să vină aici. Pentru el, Veneția era un oraș în declin, un loc al melancoliei. Acum însă, văzând-o pe după umerii și prin ochii unei ființe care-și găsise refugiu aici, începea să-i găsească un șarm de netăgăduit.

– Nu sunt bătut în cap.

Îi înconjură talia cu brațele și se lăsă din nou pradă mirosului emanat de pielea ei, amestecat acum cu miasma Veneției și a pietrelor antice, cărora li se alătura izul metalic al marilor clopote de deasupra capetelor lor. Se aplecă și o sărută pe ceafă, apoi, insidios, în locul acela secret din spatele urechii.

Francesca se cutremură o secundă, apoi se smulse din îmbrățișare râzând.

– Ești îngrozitor de apetisantă.

– La fel și tu.

Reveni la ea și o luă în brațe.

– M-am săturat de jocuri.

Instantaneu îi păru rău pentru aceste cuvinte. N-ar fi trebuit să se satur de jocuri, din contra, acestea făceau parte din munca lui. Dar mâinile lui erau pline de ea, pline de mătase foșnitoare, de miros de iasomie, de curbe moi și de pielea ei catifelată. Se săturase de muncă, nu voia să-și aducă aminte de misiune, de șefi, de nimic. Buzele lor se atinseră doar în treacăt și simți cum sângele i se înfierbânta, rațiunea și ultima fărâmă de bun-simț dispăreau, făcându-l să se simtă gol și înlănțuit de dorință.

– Eu nu m-am săturat de jocuri, chicoti Francesca smulgându-se încă o dată din mâinile lui.

Se îndepărtă în pași de dans, fredonând. Știa cuvintele, dar, așa cum spusese chiar ea, cine nu le știa? Evident, era tot o arie din *Bărbierul din Sevilla*, și anume *„Una voce poco fa"*. Compusă pentru o soprană, suna chiar mai bine din gâtul ei.

– Docilă? Respectuoasă? Supusă? Tu?

– *Dolce, amorosa*, continuă ea.

– Dulce și iubitoare, de unde le mai scoți?

– *Ma se mi toccano/ Dov'è il mio debole,/ Sarò una vipera, sarò.* („Dar, dacă voința-mi este încălcată,/ Pot fi o viperă.")

– Așa mai vii de-acasă. O viperă, da, de acord. Îți aminti de tatuajul de pe omoplatul ei ce reprezenta o cobră. Asta ar explica și...

Se opri la timp.

Nu avusese ocazia să vadă acel tatuaj decât o dată, la teatru, pe când era deghizat ca valet. Până și cămașa de noapte – ori pelerină, orice ar fi fost acea bucată de mătase indecentă – îl ascundea.

„Stângaci. Tot mai stângaci."

Din fericire, tânăra nu păru să-l audă. Poate că nici nu dorea. Continua să cânte, valsând de la o fereastră la alta, îndepărtându-se de el.

– *Cara*, o strigă.

– Nu-mi mai spune așa. Fără sentimentalisme, nici măcar în joacă.

– Bonnard.

– Nu, nici așa.

– Francesca. Chipul i se înroși de parcă ar fi fost un băiețel care a făcut ceva cu totul scandalos. Când se rușinase ultima dată? N-ar fi putut spune, dar numele ei i se potrivise pe limbă așa cum mâinile ei se potriveau într-ale lui și corpurile lor se completau reciproc. Diavoliță, zise în cele din urmă.

Curtezana râse din nou, dar se opri din cântat și se sprijini cu umărul de un perete. Se apropie din nou de ea și o încadră, cu palmele fixate pe zid ca niște gratii.

– Hai să mai încercăm o dată, îi propuse optimist.

Îl respinse clătinând din cap, și atunci el o sărută din nou pe ceafă. Francesca se cutremură și încercă să scape, dar el o apucă cu dinții de ureche, ceea ce o făcu să rămână pe loc. Își strecură limba pe umărul ei, o sărută din nou și, când începu din nou să tremure, o mușcă.

– Au, oftă ea ușor, bestie ce ești!

– Bestia ta.

Continuă s-o sărute urmând conturul rochiei și dezvelind tot mai multă piele. Gustă aerul rece al nopții pe pielea ei, inhală amestecul de iasomie și briza sărată a mării, alături de niște note misterioase, excitante, pe care nu reușea să le identifice. Hotărî că acesta era mirosul ei personal, un fel de esență pe care o secreta. Amestecul îi invadă mintea, îi umplu lumea și deveni un ocean în care era punctul să se înece.

Totul la ea conducea un bărbat spre autodistrugere. Nici măcar el nu era imun, deși așa ar fi trebuit. În realitate, în aceste clipe, nu-și dorea să fie imun. O voia pe ea și atât.

Își coborî mâinile la nivelul corsajului. Voia să-i simtă pielea fragedă sub palme, voia să-i cuprindă în palmă curbura grea a sânilor. Mintea lui era profund tulburată, dar o urmă din profesionismul ce-l animase toată viața rămăsese activ, suficient cât să-i amintească de ce se afla acolo. Se găseau într-un colț al turnului, în umbra unuia dintre stâlpii grei de piatră. Chiar și așa, erau într-un loc public și cerul continua să se lumineze.

Îi ridică șalul peste umeri, ca pe o cortină, în timp ce-i desfăcea corsajul și îi scotea la iveală sânii, pe care îi lăsă să se odihnească în mâinile lui lacome. Curtezana se împinse cu crupa în el, frecându-și fesele de partea din față a pantalonilor lui. O mușcă din nou de ceafă, ca să o facă să stea liniștită, apoi îi ridică rochia și îi coborî juponul.

– Ești o fetiță rea, îi șopti la ureche. O fetiță foarte rea.

– Da, așa este, sunt rea. Pedepsește-mă.

Francesca își zise că era o fată foarte rea, și asta pentru că așa își propusese să fie. Și-ar fi dorit doar... dar, nu. Era ridicol și prostesc să încerci să schimbi trecutul, să încerci să reiei totul de la zero. Nu-și putea dori așa ceva acum, pentru că acest moment era prea întunecat, prea încărcat de magie neagră.

Deschise ochii. În fața ei, Veneția se deschidea ca o cutie de bijuterii, risipindu-și bogățiile: luminile felinarelor, strălucirea domurilor aurii, bărcile dansând pe marea argintată. Sorbi aerul sărat și mirosul bărbatului care se afla în spatele ei. Auzi foșnetul mătăsii pe când el îi umbla prin haine. O fată bună i-ar fi spus să se oprească, dar ea nu era așa ceva și nici nu dorea să fie. Era rea, foarte rea. Tremura de dorință, de nerăbdare, în timp ce mâinile lui i se strecurau pe coapse, pe fund și, în sfârșit, între picioare.

Gata, joaca de-a șoarecele și pisica se încheiase. Nu mai putea pretinde că era vorba de un joc. Adevărul era mult prea evident. Nu-și putea ascunde umezeala și fierbințeala de mâinile lui experte. Fusese gata să-l primească cu mult înainte ca el să înceapă să o mângâie. Fugise, dansase, dar totul era un pretext, o încercare de a-și ascunde... pasiunea disperată.

Spre deosebire de un bărbat, ea știa foarte bine cu ce problemă se confrunta. Însă nu voia să se gândească la asta acum. Nu acum. Era o zeiță antică și privea întreaga omenire de sus, iar acum avea tot ce își putea dori: atingerea lui, săruturile lui, vârful ascuțit al dinților lui, mâinile lui îndemânatice... atât de jucăuș, atât de experimentat. La prima atingere în zona intimă, simți că o lăsau genunchii. Dacă n-ar fi fost peretele, s-ar fi prăbușit pe podeaua aspră a turnului.

Dorința era aspră ca o durere, un nod supărător în centrul stomacului. Se freca tot mai tare de mâna lui, dar nu era suficient. „Acum, te rog."

Nu fu nevoită să-i ceară cu glas tare s-o pătrundă, căci Cordier înțelesese imperativul momentului. Auzi foșnetul hainelor lui. Se apăsă

de spatele ei și începu să gâfâie. Dimensiunile și forța lui o făcură să intre în panică o clipă, chiar ca o fetișcană.

Îți puse o mână între omoplații ei, împingând-o ușurel în jos, într-un unghi convenabil. Degetele lui experte o controlară din nou între picioare, acolo unde ea era pregătită deja. Îi despărți buzele secrete și se împinse în adâncul ei. Francescăi îi scăpă un strigăt înfundat, care se transformă imediat într-un suspin de plăcere. Bucuria se ridica în ea și o învăluia precum crescendo-ul nebunesc din *La Gazza Ladra*. Era ca și cum s-ar fi scăldat în fericirea chinuitoare a muzicii, simțea că explodează de plăcere.

„Ah, da, ah, da!"

Avea impresia că așteptase acest moment toată viața.

Gura lui o săruta pe ceafă în timp ce bărbăția i se mișca energic în ea. Întoarse capul spre el și, din nou, James înțelese. O sărută lung și apăsat, cu o stranie tandrețe, care parcă o întristă. Dar dorința de a termina era mai puternică și începu să se miște în același ritm cu el, în timp ce gusta senzații noi, neașteptate. Inima ei era prea mare, i se umfla în piept, bătea prea tare. Încercă să se calmeze puțin, să recâștige controlul, să-și reafirme dominația prețioasă, dar nu găsea nici o bază pe care să se sprijine.

Era prea târziu ca să mai controleze ceva. Îl dorea din momentul în care îl văzuse prima dată, și tot ce mai putea face acum era să-l posede cu totul, să se bucure de el. Trebuia să guste această clipă și să fie a lui, numai a lui. Se abandonă instinctului sălbatic într-o fericire nebună, urmându-l în timp ce asalturile lui deveneau mai rapide și mai feroce, până când, în sfârșit, lumea explodă.

Turnul păru să se cutremure sub ei, și îi trebui un moment bun până să înțeleagă că erau clopotele de deasupra care începuseră să bată. James începu să râdă nestăpânit și-i acoperi urechile cu mâinile. Începu să râdă și ea din toată inima. Nu se putea abține. Apoi, deschise ochii și văzu la orizont arcul roșu al răsăritului. Îi simți respirația caldă lângă ureche.

– Spune-mi, *mia vipera*, a fost destul de romantic pentru tine?

Pentru el, în orice caz, fusese excesiv de romantic. Era prea mult, prea dulceag, ridicol: clopote care se apucau să dea ora fixă când ajungeau ei la orgasm, soarelele care revenea de sub linia orizontului. Dar, în plăcuta confuzie de după amor, nu putea decât să râdă și să o ajute să-și strângă hainele răvășite.

Tocmai când se distra atât de bine, curtezana îi făcu semn să-și ridice pantalonii. Se uită în jos și descoperi cu surprindere că începea iar să se întărească. Gândindu-se intens la Anglia, își ridică chiloții și nădragii, înfipse cămașa înăuntru și se concentră la închiderea șlițului.

– Dumnezeule, ești o soție adulteră de prima mână.

– Da? Nici prin gând nu-mi trecea că sunt o muncitoare fruntașă. Nu-i ușor să faci un bărbat de vârsta ta să-și revină atât de rapid.

– De vârsta *mea?* Nici nu vreau să știu cum e cu de Magny.

– Ce-i cu el?

– E atât de bătrân, că ți-ar putea fi străbunic.

– Nu trebuie să exagerezi. Încruntată, se uită la corsajul proaspăt aranjat. Sunt la același nivel? E una dintre rochiile mele preferate, dar dacă nu aranjez bine decolteul...

– E splendid. Totul la tine este splendid, dar, să știi că nu mi-am pierdut capul.

Se apropie de el zâmbind, ridică o mână și-l bătu pe obraz.

– Dacă asta vrei tu să crezi, *mio caro*, nu mă lasă inima să te dezamăgesc. Nu acum, în orice caz. A fost nebunește de romantic și delicios de indecent. O combinație perfectă și o experiență pe care nu o voi uita curând. *Grazie tante, amore mio.* A venit clipa să ne luăm rămas-bun.

Se întoarse și se îndepărtă rapid, legănând lasciv din șolduri.

„Îți mulțumesc"? „La revedere"? Reacționa încet, era confuz în continuare. Rămase stană de piatră, urmărind-o neîncrezător cu privirea. În cele din urmă, clătină uluit din cap și o porni după ea.

– Să te ia ciuma, Bonnard.

– Ți-am spus că nu-mi place să mă numești așa, zise ea grăbind pasul pe scări.

– Francesca!

– Nu mă urmări. A ieșit soarele și nu vrei să fii văzut de toată Veneția alergând după mine ca un cățeluș cu limba scoasă.

„Un cățeluș cu limba scoasă?" Se opri brusc.

– Îți repet, nu sunt...

– A fost amuzant, dar s-a terminat, îi aruncă ea fără să se întoarcă. Flutură mâna în gestul universal de concediere: *Addio.*

Capitolul 10

O, Dragoste, ți-i mistică menirea,
Că-l nalți pe slab, slăbindu-l pe cel tare!
De când se tot înșală omenirea
Mergând pe calea ta ispititoare![1]

Lord Byron, *Don Juan*, Cântul întâi

Dacă nu poți obține poziția dominantă, cea mai bună opțiune este să te prefaci că o ai.

Zâmbetul batjocoritor de pe chipul Francescăi se topi imediat ce începu să coboare scările. Se temea că o va urma, dar se temea și că nu o va urma. Dacă ar fi urmărit-o, ar fi fost teribil de tentată să se lase prinsă din nou.

Jocuri, jocuri stupide. Parcă era o școlăriță cu ochi umezi, așteptând ca ciobănașul ei s-o alerge prin dumbravă. Deși nu mai era deloc o școlăriță naivă atunci când căsătoria – sau visul ei despre această instituție – începuse să se dezintegreze, se așteptase totuși ca John Bonnard să vină și s-o smulgă din brațele bărbatului unde își aflase consolarea. S-ar fi așteptat ca John să fie cel puțin la fel de gelos ca ea atunci când aflase despre infidelitățile lui.

În loc de asta, soțul ei fusese profund dezgustat.

„Târfă împuțită. Ești la fel de coruptă ca tatăl tău. Acum înțeleg de ce ți-a dat o zestre atât de generoasă. Bătrânul escroc se temea că nu va scăpa la timp de tine, înainte ca lumea să afle ce fel de poamă putredă erai."

Ochii îi ardeau, dar în sufletul ei sufla un vânt de gheață, rece precum moartea, apoi fierbinte de rușine. Inima îi bătea la fel de puternic ca în ziua aceea, acea zi sinistră când dragostea soțului ei se transformase în ură.

---

[1] Byron, *op. cit.*, p. 42 (n.tr.)

Prin ferestrele turnului se iteau fire de lumină, dar furia și tristețea îi întunecau vederea. Se împiedică de o dală ieșită din pardoseală și fu nevoită să se sprijine cu o mână de zid pentru a-și recăpăta echilibrul.

– Idioată mai ești, bombăni ea. Vrei să-ți rupi gâtul? Să-i dai lui Elphick un motiv de bucurie?

„Iată ce se întâmplă atunci când dai frâu liber sentimentelor", își spuse. „Emoțiile preiau controlul. Omul devine slab ca o marionetă, turmentat de demonii trecutului." Soțul pe care îl iubise și-l respectase atât de mult ajunsese să o urască, numind-o târfă, curvă și chiar mai rău.

Foarte bine. Ajunsese o curvă, una de lux chiar.

Gata, ajungea cu smiorcăiala. Reușise să-și facă o ieșire bună din scenă, nu avea rost să o strice cu ezitări sau speranțe deșarte. Nu avea s-o strice nici cu dureri și regrete pe care le credea de mult apuse.

Părăsi clădirea și încetini puțin pasul, cât să radieze prestanța necesară. La primele ore ale zilei, piața era deja plină. Își croi drum dincolo de Palatul Ducal, spre Molo, unde o aștepta gondola ei.

Uliva, care făcea de cart, îl trezi pe Dumini. Așa era obiceiul gondolierilor, întotdeauna când aveau mai mult de așteptat, unul se odihnea, pe când celălalt asigura paza.

– Duceți-mă la *Signorina* Sabbadin, le ordonă.

Din vârful turnului, James o urmări părăsind piața. Indiferent de cuvintele aruncate la mânie, indiferent de cât de supărat era pe ea, ar fi trebuit s-o urmărească până acasă, doar ca să se asigure că ajungea cu bine.

Gândul că la această oră șansele să fie atacată erau extrem de reduse nu-l consola câtuși de puțin. Piața era plină ochi de negustori, de muncitori în căutare de contracte și de gură-cască. Printre aceștia se distingeau cu ușurință burghezii și aristocrații care se întorceau obosiți la casele lor după o noapte de desfrâu.

Șanse „extrem de reduse" nu era însă sinonim cu „imposibil". Dacă cineva ar fi atacat-o, ce scuze ar fi inventat în fața superiorilor săi? „Îmi pare rău, dar mi-a rănit sentimentele. Apoi m-a aruncat într-o criză profundă de nervi. Pentru că îmi venea să o strâng de gât

până la constatarea decesului și să-i arunc cadavrul lasciv în cel mai apropiat canal, am considerat că ar fi mai bine să nu o urmăresc."

– Ce idiot, exclamă. Ce imbecil fără limite!

Stricase totul. Ar fi trebuit s-o determine pe ea să alerge după el, însă cedase impulsului de moment. Nu, mai rău decât atât: se lăsase condus de creierul dintre picioare. Îi oferise femeii ceea ce-și dorea mai mult – evident, *a posteriori*, numai atât își dorea de la el –, iar acum ea era cea care nu mai avea nevoie de el.

„*Ciao, cretino!* Acum, se vor abate asupra mea fulgerele unui prinț de Gilenia și ale unui conte francez, ca să nu mai pomenesc de ruși, de bavarezi și poate chiar de vreun gondolier gelos."

– Cine este legendarul urs păcălit de vulpe, în povestea asta? mormăi el furios.

Ieși valvârtej din turn și o apucă pe drumul străbătut cu câteva minute înainte de curtezană, fără a se opri din blesteme și înjurături în franceză, engleză, germană, italiană, rusă, greacă și latină. Ajunse la propria gondolă, unde Zeggio și Sedgewick îl informară prompt că au văzut-o pe *signora*, care ordonase să fie dusă la prietena ei.

„Perfect", își spuse James. „Francesca și Giulietta vor chicoti răutăcios comparându-și experiențele nocturne."

– Domnule?

James ridică nedumerit privirea.

Sedgewick și Zeggio schimbară din nou uitătura aceea îngrijorată.

– Domnule, unde mergem?

– La mănăstire, băieți, la mănăstire. Cred că a venit clipa să mă călugăresc.

Francesca ignoră cu bună știință ora cu totul inumană la care urma să dea buzna peste partenera ei de confidențe. Fu pe punctul să se răzgândească când văzu gondola mare, bine cunoscută, ancorată la chei, dar, înainte să apuce să-l pună pe Uliva să schimbe cursul spre casă, un bărbat urcă în ambarcațiunea care, câteva clipe mai târziu, trecu maiestuos pe lângă a ei.

Se forță să schițeze un salut voios cu mâna, iar bărbatul se îmbujoră într-o nuanță superbă, dar își ridică pălăria cu aplomb regal. Razele jucăușe ale soarelui colorau buclele lui Lurenze într-un auriu de culoarea mierii de salcâm.

La scurt timp după aceea era introdusă în budoarul Giuliettei, care își amesteca zahărul din cafea, așezată la o măsuță lângă șemineu. Trăsăturile i se încordară la vederea prietenei sale.

– Înțeleg că te-ai distrat de minune, Înălțimea Sa tocmai pleca când am ajuns eu.

– Dacă tot l-am pus să cumpere un prezervativ, mi s-a părut normal să-l învăț și cum se folosește, zise Giulietta dând din umeri.

Mai comandă niște cafea și ceva de mâncare pentru amândouă.

Francesca nici nu apucă să se așeze bine, că izbucni într-un șuvoi nestăvilit de lacrimi.

– Ce s-a întâmplat? Am greșit cu ceva? Nu voiai să rămâi singură cu Cordier? întrebă Giulietta repezindu-se s-o ia în brațe.

Francesca scoase batista minusculă, deja udă, și se bolbă la ea. Atâta decor inutil. De ce nu o acceptase pe a bărbatului, atunci când i-o oferise? Ar fi putut s-o ia acasă și să o păstreze ca pe un suvenir, sub pretextul că trebuia spălată.

Gândul îi provocă o nouă serie de suspine. Giulietta îi strecură un șervet de masă în mână.

– Ce este, spune-mi? Nu te-am văzut niciodată în halul ăsta. Ești însărcinată, așa-i?

– Nuuu... gemu Francesca suflându-și nasul.

– Doar nu plângi după tânărul prinț? Spune-mi că nu e asta. Am avut impresia că voiai să rămâi cu celălalt, păreai atât de...

– De aceea te-ai prefăcut că te enervezi din nimic și ți-ai luat tălpășița? Dacă James ar fi alergat după tine, în loc să rămână cu mine?

– Ce importanță mai are acum? Uite că nu a făcut-o. Nu el îmi rănise sentimentele atât de delicate numindu-mă copil, ci Lurenze, care, așa cum prevăzusem, s-a repezit ca un copoi care a prins urma. Când, în sfârșit, m-am prefăcut că mă împiedic ca să-l las să mă prindă, mi-a declarat spășit cât de mult regreta cele spuse. La început l-am tratat de sus, jucând în continuare teatru, însă, încetul cu încetul, am acceptat să-l iert și i-am spus lucruri dulci. Apoi... știi cum se face, nu trebuie să-ți mai povestesc.

– Nu știu la fel de bine ca alte femei, se pare. Cordier a fost convins de la început că pe Lurenze îl vizai și s-a decis să te ajute. Mi se pare că voi doi faceți echipă bună.

Giulietta reveni pe scaunul ei.

– Draga mea, nu ți-am ascuns niciodată că am pus ochii pe prinț. La fel de bine știu că pe tine nu te interesa, că nu aveai ochi decât pentru falnicul Cordier.

– Da, dar Cordier e un neica nimeni!

– Din când în când, e bine să te culci cu un bărbat oarecare. Mai ales dacă arată așa de bine. Pe de altă parte, nu este nici vreun valet pofticios, nici vânzătorul de flori de la colț, ci fiul unui nobil englez de viță veche. Mama lui provine și ea dintr-o familie de aristocrați italieni. Toată lumea îi cunoaște și-i apreciază.

– Așa o fi, însă nu este fiul cel mai mare. Frații mai tineri nu pot dispune cum vor de patrimoniul familiei, nu pot vinde moșiile și castelele, nu au bani cu adevărat. Nu-și va permite niciodată să-mi ofere comori care să-l facă pe lordul Elphick să-și înghită limba.

Sosi cafeaua. Giulietta reuși s-o convingă să ia câteva înghițituri și să mănânce niște fursecuri.

– Îți înțeleg pe deplin *vendetta*. În locul tău, l-aș fi omorât pe porcul acela de soț care te-a umilit. Sau, chiar mai bine, aș fi plătit să fie răpit, dus într-un loc secret și torturat până la moarte. Recunosc, modul tău de a-l pedepsi este mai elaborat și mai amuzant. În cazul de față însă, nu găsesc nimic distractiv. Ce bucurie îți aduce să rănești un om aflat la mii de kilometri distanță, pe o insuliță rece? Dacă îl vrei pe Cordier, profită de el și dă-l naibii pe Elphick.

– Tocmai am făcut-o, suspină Francesca sorbind din cafea.

Chipul Giuliettei se lumină. Zâmbi.

– A, așa mai vii de acasă. A fost bine?

– Am făcut-o în turnul din piața San Marco.

– În turn! Ce idee.

În mod normal, i-ar fi povestit toată aventura în detaliu. De data acesta însă, nu putea găsi cuvinte apte să descrie ceea ce se întâmplase. Magia momentului, sentimentul că nici chiar muzica nu ar fi putut-o purta pe asemenea culmi ale desfătării..

– A fost foarte romantic, reuși să articuleze.

– Da?

– Și prostesc. Dar romantic.

Îi povesti despre clopotele care începuseră să bată și despre răsărit.

– Ai dreptate, nu mă mir că te-a făcut să râzi, comentă invidioasă Giulietta.

– Și să plâng, în același timp. Mă face să... Ezită. Dar fusese întotdeauna foarte sinceră cu prietena ei, așa că-i mărturisi: Când sunt cu el, îmi amintesc de cea care eram. Totul îmi revine cu furie. Făcu o mișcare circulară cu palma mâinii drepte deasupra inimii. Sentimente, prea multe sentimente. Nici eu nu știu ce vreau, ce să fac. Râd, plâng, apoi sunt furioasă. Sunt bolnavă. Bolnavă de iubire. Aș vrea să-mi pun capul la pieptul lui și... și el să mă ia în brațe, să-mi spună că mă înțelege... aș vrea să-l pot crede. Nu este o nebunie? L-am întâlnit prima dată acum cinci zile.

– Da, dar ți-a salvat viața, spuse Giulietta, așa v-ați cunoscut. Și-a pus în pericol integritatea fizică pentru a te ajuta. Ce altceva poate fi mai impresionant? Și nu e ăsta cel mai bun mod prin care un bărbat poate câștiga încrederea unei femei? Fie că ești bărbat sau femeie, există lucruri ce nu pot fi rostite, ci trebuie demonstrate prin fapte.

– De Magny nu are încredere în el.

– De Magny este foarte înțelept, dar nu atoateștiutor.

– Nu, evident că nu este. Dar nu-mi pot reprima sentimentul că înțelege mai bine decât mine situația.

Servitorul își făcu din nou apariția.

– A sosit unul dintre angajații doamnei Bonnard. A spus că îi pare rău că le deranjează pe doamne, dar are informații foarte importante.

James reușise să se calmeze suficient încât să-și dea seama că avea nevoie de o baie, de haine curate și de un mic dejun copios și că nu se putea bucura de toate acestea decât întorcându-se la *palazzo*-ul lui. Avea nevoie și de somn, firește, dar se putea odihni în gondolă pe drum către San Lazzaro.

Era pe cale să termine de mâncat când își făcu apariția un Sedgewick posomorât.

– Domnule, s-a întâmplat ceva vizavi.

– Măicuțe? întrebă Francesca neîncrezătoare. Ești sigur?

Se afla în camera cu amorași, ale căror puțe omniprezente păreau că o veghează. De această dată nu avea nevoie de contele de Magny ca să vadă semnele. Cei care scotociseră încercaseră să-și acopere urmele cu mai puțin talent decât cei care acționaseră la Mira. Servitorii ei descoperiseră diverse mărunțișuri care nu se aflau la locul lor

și făcuseră rapid legătura cu boala misterioasă care îi lovise pe toți în timpul nopții, la doar câteva ora după ce mâncaseră de seară cu trei măicuțe.

– Și-au făcut apariția imediat după plecarea dumneavoastră la teatru. Ne-au povestit că veneau din Cipru și că s-au pierdut. Rătăceau de câteva ore prin oraș, nu prea aveau bani și erau moarte de foame. Servitorul ridică din umeri neputincios. Ce era să fac? Erau niște sfinte măicuțe. Cum era să le gonesc? Le-am invitat la masă.

La scurt timp după cină, întreg personalul din *palazzo* începuse să se simtă rău.

– La un moment dat, țin minte că se îngrijeau de noi. „De ce ele nu au nimic?" m-am întrebat, dar aveam capul atât de greu, încât nu puteam să gândesc limpede. Am adormit. Când m-am trezit, dispăruseră. Am aflat imediat că toți servitorii pățiseră același lucru, nici unul nemaifiind capabil să supravegheze casa. Apoi ne-am dat seama că cineva căutase ceva peste tot. Cine, dacă nu cele trei măicuțe? Credem că nu lipsește nimic de valoare, dar trebuie să mai verificăm. Vreți să trimit pe cineva să-l alerteze pe guvernator?

– Nu! Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca guvernatorul austriac să-și vâre nasul curios prin casa ei. Trimite după contele de Magny.

– Doamna nu primește vizitatori, încercă Arnaldo să-l descurajeze pe James.

Agentul secret nu era însă într-o stare de spirit rațională sau răbdătoare. Ceea ce vedea în fața ochilor nu era un simplu majordom care încerca să-și facă datoria, ci un obstacol neașteptat în calea lui. Singura soluție era să înlăture obstacolul și să-și continue drumul. Încercă să se calmeze. Își aminti că învățase, cu multă vreme înainte, că existau anumite condiții de spațiu și de timp când putea exercita violența. Acum nu era nici locul, nici momentul.

Era frustrat că nu prevăzuse eventualitatea ca cineva să îndrăznească și să reușească să pătrundă în reședința bine păzită a Francescăi Bonnard. Nu era vina majordomului Arnaldo. Prin urmare, îl felicită pentru devotamentul față de stăpâna lui și trecu pe lângă el, intrând într-una dintre cele mai amplu decorate încăperi din întreaga Italie.

– Slavă Domnului, toți *putti* sunt la locul lor. Când am auzit că s-a întâmplat ceva, m-am temut că amorașii și-au întins aripile și au fugit în altă parte.

Curtezana se îndreptă spre el și, pentru o clipă, avu impresia că i se va arunca în brațe, dar se opri brusc, la câțiva metri.

– Nu primesc musafiri.

– Am auzit că ai primit vizita unor spărgători. Zvonurile circulă rapid peste canal, adăugă el, văzând că o lăsase cu gura căscată. Gondolierul meu a aflat de la un vânzător de legume ambulant, care a aflat de la bucătarul tău. Se uită atent în jur și adăugă: E clar că nu erau amatori. Sigur că nu erau. Amatorii nu ar fi reușit să treacă de portari. Ce anume ți-a dat de bănuit?

– Servitorii aveau niște suspiciuni. Eu m-am întors acasă de puțin timp, ceea ce, oricum, nu este treaba ta.

– Am văzut că unele lucruri și mobile nu erau la locul lor, *signore*, interveni Arnaldo, care îl urmase în cameră.

– Te-a rugat cineva să te bagi? izbucni Francesca aruncându-și exasperată mâinile în aer.

– Nu e vina lui. Farmecul meu este prea irezistibil, râse James.

– Dacă tot ai început, continuă, povestește-i totul, îi ordonă ea majordomului.

Arnaldo se execută, într-o venețiană rapidă și cu o abundență de detalii inutile. Îi era aproape imposibil să-l urmărească.

– Măicuțe? Din Cipru? întrebă uluit britanicul simțind cum un ghem rece i se forma în stomac.

Știa că Veneția fusese în trecut inima unui imperiu comercial prosper. Deși gloria îi apusese de mult, orașul continua să primească vizitatori din toate colțurile lumii. Armenii își aveau propriul lăcaș de cult, la fel ca grecii ortodocși și evreii. Niște călugărițe din Cipru nu ar fi atras foarte tare atenția.

Problema era că în anul precedent, în sudul Italiei, avusese loc o serie de spargeri spectaculoase, puse pe seama unor așa-zise călugărițe din Cipru. Consecințele unei astfel de spargeri îl aduseseră pe James la Roma și în contact cu Marta Fazi, căpetenia bandei și mare amatoare de smaralde. Dacă nebunia nu ar fi făcut-o să se afișeze cu bijuteriile în locuri publice, deși dubioase, smaraldele ar fi putut rămâne ascunse pentru totdeauna.

Știa însă că Marta era la închisoare și că banda ei fusese dezmembrată. Avea de-a face cu o echipă de imitatori, sau era doar o coincidență?

Majordomul remarcă, în sfârșit, expresiile confuze ale ascultătorilor săi și reveni la italiana standard.

– Toată lumea recunoaște acest accent. În Veneția îl auzim aproape zilnic.

James își aminti de urma de accent străin din vorbirea Martei Fazi, care era născută în Cipru. Firește, oricine putea susține că este cipriot, dar accentul era ușor recognoscibil, pentru Arnaldo în orice caz. Șansele să fie doar o coincidență scădeau tot mai mult.

Era posibil ca Marta să fi fost scoasă de cineva din pușcărie. Roma și Statele Papale erau recunoscute pentru corupția atotstăpânitoare. Dacă aveai prieteni puternici și, mai ales, bogați, puteai scăpa de condamnare.

Agentul afișa o atitudine calmă, relaxată, însă mintea îi funcționa la capacitate maximă, așezând piesele puzzle-ului într-o imagine coerentă.

– Bijuteriile au dispărut? o întrebă brusc pe stăpâna casei.

– *Bijuteriile mele?* clipi ea nedumerită.

– Piero, tâlharul pe care l-au arestat după atacul din barcă, spunea că asta căutau, îi reaminti. Avea mari semne de întrebare încă de atunci, atât instinctele, cât și logica sugerându-i că explicația era prea simplă. Acum, în minte i se formă un model îngrijorător. Am impresia că bijuteriile alea au ajuns celebre în lumea interlopă, adăugă el.

Francesca sări de pe scaun și se repezi spre camerele ei, urmată îndeaproape de James.

Zona privată a casei fusese cotrobăită cu mai puțină atenție la detalii. Fiori reci o trecură pe șira spinării: salteaua atârna jumătate pe pat și restul pe jos, obiectele și cosmeticele de pe măsuța ei erau răvășite, multe aruncate pe podea. Nu semăna deloc cu atacul de la Mira, unde răufăcătorii lăsaseră foarte puține urme ale trecerii lor.

Era o imagine tulburătoare. Thérèse se afla în pragul garderobei, suspinând. Francesca nu o văzuse niciodată plângând, nici nu-i trecuse prin cap vreodată că aroganta cameristă franceză era capabilă de așa ceva. Se apropie de ea și o apucă de umeri.

– Ești bine? o întrebă.

– Oh, *madame*, gemu camerista lăsându-și capul pe antebrațul ei.

– E totul în regulă. Toată lumea și-a revenit.

Thérèse se îndreptă, își șterse ochii cu dosul mâinii și începu să vorbească rapid în franceză.

– Brute nenorocite. Animale împuțite. Au îndrăznit să-și bage labele prin lucrurile dumneavoastră, prin bijuterii...

– Unde sunt bijuteriile? se auzi o voce masculină din spatele lor.

Pentru o clipă, șocată de vederea lui Thérèse plângând, Francesca uitase de Cordier. Camerista, speriată sau nu, preferase să-l ignore, așa cum îi ignora pe toți bărbații care se foiau în jurul stăpânei sale.

– Au aruncat absolut totul pe jos. V-au golit casetele de bijuterii pe podea.

Arătă din cap spre interiorul garderobei. Totul era scos din sertare și aruncat prin încăpere, inclusiv bijuteriile.

– Interesant, spuse Cordier, care privea peste capetele celor două femei. Nu au luat bijuteriile. Ce naiba căutau, atunci? Memoriile acelea despre care îmi povesteai? Te-ai apucat deja de scris?

Percheziția nu avea nimic de-a face cu memoriile pe care nici nu credea că le va scrie vreodată. Nu era o spargere oarecare. Hoții de duzină nu aruncă bijuterii scumpe în mijlocul casei și, cu siguranță, nu le lasă acolo. Oricine ar fi fost, era limpede că urmăreau să pună mâna pe ceva mult mai valoros – scrisorile.

– Poate că este cineva care mă urăște, poate că e doar o glumă proastă.

– O glumă foarte elaborată, aș spune. Să se îmbrace în rase de călugărițe și să-ți otrăvească toți servitorii...

– E foarte ciudat că nu au luat bijuteriile, într-adevăr. Poate chiar erau măicuțe, căci cine altcineva ar putea rezista tentației de a fura asemenea safire și perle?

Bijuteriile străluceau în razele blânde ale soarelui, în mijlocul hainelor aruncate claie peste grămadă. Ca un reproș. Îl batjocorise pe Elphick informându-l constant asupra cuceririlor ei și a bijuteriilor pe care le primea. Bărbatul o hărțuise și el, povestindu-i reușitele și cuceririle lui. Un joc nu prea matur, trebuia să admită. Acum însă, luase o întorsătură urâtă.

– Poate că măicuțele au vrut să mă pedepsească, să mă avertizeze că stilul meu scandalos de viață mă va duce la pierzanie. Sau să-mi

transmită că bogățiile nu înseamnă mimic în ochii Domnului, ci sunt numai semne ale vanității deșarte. Ori alte rahaturi moralizatoare.

– Scrisorile dumneavoastră, interveni camerista, intrând în garderobă. Cutiile în care le țineți sunt acolo, dar nu văd nici urmă de scrisoare, doamnă, nici măcar o bucățică de hârtie.

Era imposibil, își spuse James. Dacă ar fi păstrat scrisorile lordului Elphick într-un loc atât de evident, oamenii lui Quentin le-ar fi găsit imediat cu ocazia percheziților pe care le făcuseră la diversele ei reședințe. Căutaseră în locurile unde te-ai fi așteptat să găsești scrisori, dar nu numai acolo.

Agenții obținuseră acces până și la cutiile de valori pe care le administra la mai multe bănci. În seifuri nu găsiseră însă decât bijuterii – puse deoparte pentru zilele negre ce încep destul de repede la prostituate, odată cu înaintarea în vârstă –, testamentul ei, diferite documente financiare și legale, dar nici urmă de scrisori. Dacă n-ar fi trebuit decât să cotrobăie prin birouri sau prin buzunare și să caute ascunzători secrete sub pat, nu ar fi avut nevoie să facă apel la talentele lui James Cordier.

Observă că Francesca respira tot mai repede și făcea eforturi supraomenești să-și mențină calmul. Era perfect conștientă că dăduse de bucluc, dar nu dorea s-o recunoască în fața altora.

– Situația devine din ce în ce mai absurdă, spuse ea într-un sfârșit. E imposibil să-ți dai seama ce lipsește și ce nu în haosul lăsat de hoți. Thérèse, te rog cheamă câteva servitoare să se apuce de strâns. Apoi întocmește o listă cu lucrurile care lipsesc, dacă observi că lipsește ceva. Nu știu ce căutau aceste false călugărițe, dar aș fi extrem de surprinsă dacă nu au furat nici un giuvaier.

– Poate că cineva crede că ai început să-ți aștermi pe hârtie amintirile, îi sugeră James.

– Nu are nici un sens. Se îndreptă spre patul vandalizat. Fac meseria asta de cinci ani. Relațiile mele nu sunt un secret pentru nimeni. Departe de asta. Nu sunt doar o târfă magnifică, ci și una foarte extrovertită. Oricine vrea să afle detalii despre amanții mei, le poate afla din ziare. Peste cincisprezece sau douăzeci de ani, aceste aventuri poate că li se vor părea jenante, dar acum o relație cu Francesca Bonnard echivalează mai mult cu un titlu de glorie.

Tu nu mă apreciezi cum trebuie, dar, din fericire, alți bărbați îmi recunosc adevărata valoare.

– Ba da, te apreciez. Cred că ți-am demonstrat aprecierea mea recent, în turnul din Piața San Marco, sau ai și uitat?

– Cordier, ești un tăntălău și jumătate.

Ochii ei aruncau flăcări verzi.

– Știu. N-ar fi trebuit să te las să fugi singură.

Ochii ei se umbrir o fracțiune de secundă, iar James avu impresia că o întrezărea din nou pe fetița care putea crede, care putea avea încredere în oameni. Dar iluzia dispăru ca un fum.

– Nu am fugit, ci am plecat. Terminasem cu tine.

– Eu nu am terminat cu tine.

– Puțin îmi pasă.

„Cum te pot face să-ți pese?" îi venea s-o întrebe.

– Îmi fac griji pentru tine. Acum câteva zile, cineva a încercat să te violeze și să te omoare.

– Să mă jefuiască.

– Acum câteva zile ai fost atacată violent, răspunse el răbdător, iar noaptea trecută casa ți-a fost întoarsă pe dos.

– Scotocită. Până acum, se pare că nu lipsește nimic cu excepția scrisorilor. Zâmbi cu subînțeles. Vor fi foarte amuzante pentru cel care le va citi, indiferent cine ar fi.

– Mesaje de amor?

– A, nu. Erau scrisori de la soțul meu.

Ușa dormitorului se deschise brusc și de Magny dădu buzna, în ciuda protestelor cameristei.

– *Madame*, i-am spus că sunteți cu cineva.

– *Allez-vous-en!* se răți contele la ea.

Francesca nu-l învrednici nici măcar cu o privire.

– Da, te rog să ne lași, Thérèse. Ocupă-te să-mi fie puse lucrurile în ordine.

Cu nasul ridicat sfidător, camerista trecu pe lângă ei și se refugie în garderobă.

– Servitorii tăi sunt incredibil de insolenți.

– Servitorii mei îmi sunt loiali.

– Dacă nu voiai să mă vezi, atunci de ce naiba ai trimis vorbă să vin? întrebă de Magny aruncându-i lui James o privire furișă.

– Voiam să te văd, dar nu voiam să te aud răstindu-te la servitorii mei, aici e buba. Și nu este prima dată când te porți așa. Nu-mi dau seama ce-a fost în capul meu când am decis să-ți cer sfatul.

– Chiar așa, la ce te-ai gândit? Văd că e aici domnul Cordier, care e gata să... să facă orice crezi că este necesar, răspunse contele schițând un gest disprețuitor.

– Nu cred că mai pot face mare lucru, zise James. Din motive care-mi scapă, o gașcă de măicuțe a fugit cu un pachet de scrisori neamoroase de la fostul ei soț.

– Scrisori? tună de Magny. Dar... Se proțăpi în ușa garderobei și se holbă la camerista care începuse să strângă lucrurile răspândite pe jos. Am văzut destule, Francesca. Vreau să părăsești imediat această locuință și să vii să locuiești la mine.

– Am încercat deja. De două ori. A fost un dezastru de fiecare dată.

– Cum ar fi putut să fie altfel? interveni James. De Magny îl fulgeră cu privirea, însă el continuă: Mai bine, hai să locuiești cu mine.

Contele rămase cu gura căscată, la fel ca Francesca. Pentru o secundă părură să aibă exact aceeași expresie întipărită pe chipuri. Apoi, fantoma copilei inocente reapăru în ochii ei.

– De ce?

– Pentru că sunt foarte îngrijorat în ceea ce te privește. Și pentru că locuiesc mult mai aproape, vizavi practic. Și pentru că... pentru că sunt nebun după tine.

– Mi se face greață, decretă contele înainte de a părăsi încăperea.

– Nu e prea romantic, remarcă Francesca în urma lui.

– Nici eu nu sunt. Dacă aș fi găsit un motiv mai puțin revoltător, l-aș fi folosit. În realitate, îmi vine să-l iau la bătaie.

– Multă lume simte același lucru, inclusiv eu.

– În cazul meu pare să fie vorba de gelozie.

Curtezana se întoarse cu spatele și se îndreptă spre măsuța de toaletă. Ridică un borcănel cu cremă răsturnat și îl așeză la locul lui.

– Sper că înțelegi că gelozia este un sentiment absurd în cazul meu. Nu aparțin nici unui bărbat și nici nu vreau să locuiesc cu vreunul. Când îți oferă un acoperiș, bărbații cred că le aparții, că ești proprietatea lor. Eu nu aparțin nimănui.

– Am înțeles, dacă vrei putem negocia condițiile.

– Nu avem ce negocia. Nu mă mut cu tine.

– Atunci vin eu aici.

Se opri din aranjarea sticluțelor și borcănașelor, treabă pe care i-ar fi putut-o încredința fără probleme lui Thérèse, și se întoarse cu fața la el. Își sprijini podurile palmelor pe marginea măsuței și-l privi sfidător.

– Nu.

În acel moment, Thérèse apăru ținând în mână o cutie căptușită cu catifea.

– *Madame*, au dispărut smaraldele.

Capitolul 11

Sărut al Tinereții și-al Iubirii,
Și-al Frumuseții, în care simțirea
Se concentra de la-nceputul Firii,
Când sângele-i o lavă, iar zvâcnirea
Din puls, un foc; sărutul contopirii,
Al inimii cutremur – iar lungirea
Sărutului, în dulce îmbătare,
Arată că puterea lui e mare.[1]

Lord Byron, *Don Juan*, Cântul al doilea

James punea cap la cap piesele disparate, iar imaginea ce începea să se formeze nu era deloc liniștitoare.

Fuseseră furate scrisori și smaralde. Se părea că hoții plecaseră cu scrisorile greșite. Bonnard nu ar fi fost așa de relaxată – și aici nu se îndoia de sinceritatea ei – dacă i-ar fi fost furate cele bune. Dar ce anume din mesajele furate din greșeală o amuza atât de tare? Sau poate că o amuza încurcătura făcută de hoți? Pe el nu-l distra deloc.

Confuzia ar fi putut aparține cuiva care nu știa să citească prea bine sau nu înțelegea decât aproximativ limba engleză. Nu era neapărat necesar ca această persoană să fie Marta Fazi. Dar cine altcineva, în afara ei, era suficient de nebun încât să ia smaraldele, lăsând în urmă diamante, rubine, perle și safire?

Concluzia logică era aceea că cineva o trimisese pe Marta să recupereze documentele, iar acel cineva supraestimase inteligența hoației, însă o subestimase pe aceea a Francescăi.

Oare comanditarul era fostul ei soț, lordul Elphick? „Cei doi joacă un joc. Dacă ar ucide-o, ar recunoaște că a pierdut", îi spusese Giulietta.

---

[1] Byron, *op. cit.*, p. 120 (n.tr.)

Problema era că implicarea unei dezaxate ca Marta Fazi denota intenția de a merge până la capăt, de a recurge inclusiv la crimă. James încercă să-și amintească dacă auzise despre vreo legătură între Fazi și Elphick. Nu-i veni nimic în minte.

Dar dacă greșea de la un capăt la altul? Îi scăpa vreun element pe care ar fi trebuit să-l vadă? N-ar fi fost deloc surprins. Bâjbâia prin întuneric pentru că nu înțelegea jocul dintre Bonnard și fostul ei soț, și avea să caute zadarnic dacă nu punea capăt jocului pe care îl juca femeia cu el însuși.

Se întoarse spre Thérèse și-i dădu o serie de ordine în franceza impecabilă care îl scăpase nu doar o dată de ghilotină.

– Doamna are nevoie de o baie. Până i-o pregătești, pune servitoarele să-i aranjeze patul, să facă ordine în garderobă și întocmește inventarul cu obiectele dispărute. Să fie cât mai complet, indiferent dacă este vorba de mărunțișuri. După ce doamna s-a îmbăiat, s-a odihnit și a primit aceste informații, vom hotărî ce avem de făcut în continuare.

– *Oui, monsieur*, zise Thérèse înclinând supusă capul.

Bonnard era șocată.

– Cine ești tu? Vreun prinț din dinastia de Bourbon de care a uitat toată lumea? Nici pe contele de Magny nu-l ascultă, în schimb execută fără crâcnire ce-i ordoni tu.

– N-am ce să fac. E șarmul meu irezistibil. Cum ochii ei superbi se îngustaseră a neîncredere, simți nevoia să-i explice: Bine, secretul este că i-am cerut să facă exact ceea ce-și dorea. E prea îngrijorată pentru tine ca să acorde atenția necesară obiectelor tale. După ce vei fi spălată și odihnită, va fi capabilă să se concentreze din nou la munca ei. La fel și în cazul tău, nu ne putem aștepta să gândești limpede cât timp încă ești în stare de șoc.

– Pentru că nu am dormit toată noaptea? Sunt obișnuită cu acest stil de viață.

– Nu, ci de la șocul pe care l-ai suferit.

– Ai dreptate, încă mă cutremur la ideea unor tâlhari deghizați în călugărițe.

– Nu erau călugărițe adevărate și nu a fost o spargere oarecare. Cu ce anume avem de-a face, Bonnard?

Dădu din umeri și ridică o sticluță de ojă de pe jos, pentru a câștiga timp. James se apropie de ea amenințător.

– Cât de prost mă crezi? Știu că ceva profund în neregulă se petrece aici. Ce-mi ascunzi? Cum te pot ajuta dacă nu ai încredere în mine?

– De unde ți-a venit ideea că aș avea nevoie de ajutor?

– Două brute împuțite te-au atacat săptămâna trecută, probabil ca să-ți fure bijuteriile...

– Probabil? Adică nu ești sigur? Mi-ai spus că cel care a fost prins a mărturisit că încercau să mă jefuiască.

– La câteva zile după atac, casa îți este scotocită. De ce dovezi mai ai nevoie că ești în pericol? De ce ar dori cineva să-ți fure scrisorile primite de la fostul soț?

– Și smaraldele, adăugă ea. Poate că ceva le-a speriat pe falsele măicuțe pe când cotrobăiau prin camerele mele și s-au mulțumit cu ce le era mai la îndemână. Poate că au confundat scrisorile cu niște bancnote. Poate că au crezut că găsiseră scrisori de amor pe care le-ar fi putut vinde presei de scandal. Dacă așa stau lucrurile, vor fi foarte dezamăgite. Au furat un teanc de laude deșarte venite din partea unui snob îngrozitor.

– Francesca, ascultă-mă.

– Nu este treaba ta! strigă curtezana. Nu am nevoie de ajutorul tău!

– Ai luat-o complet razna. Nu cumva ești gravidă?

Flaconul de ojă porni fulgerător către capul lui. James se lăsă în jos și reuși să-l evite în ultima clipă, așa că obiectul greu lovi un scaun și căzu pe podea intact. Părea făcut dintr-o sticlă foarte groasă, dacă nu se ferea, i-ar fi crăpat capul.

– Gravidă? Gravidă? De ce nu mă întrebi dacă sunt la ciclu?

– Bine, ești la ciclu?

– Ce prostie! Nu sunt în acea perioadă a lunii. Sunt doar foarte obosită și vreau să fac o baie. Și să dorm. Acum, pleacă din casa mea. *Va via!* strigă ea fluturând din nou mâna în gestul acela enervant de concediere.

James își scutură capul și ridică ochii neîncrezător spre tavanul unde mișunau creaturi mitologice. Nu-i spusese chiar el, acum un minut, că trebuia să facă o baie și să se odihnească? Se apropie de ea cu pași mari și o luă în brațe.

– Lasă-mă jos, se apără ea.

– Vreau să-ți fac baie. Te voi arunca pe geam direct în canal.

Francesca încercă să se elibereze, fără succes. Bruta care încercase s-o strângă de gât era de trei ori cât ea și nu avusese nici o șansă împotriva acestui om. Își aminti cu câtă ușurință aparentă îl imobilizase Cordier și-l aruncase în canal.

– N-ai face așa ceva.

Nu-i răspunse, dar ieși din dormitor și se îndreptă către ușile ce dădeau în balcoanele de deasupra canalului.

– Știi să înoți?

– Da.

– Atunci n-ai de ce să-ți faci griji, nu-i așa?

– Cordier!

– Apa este rece și plăcută în această perioadă a anului. Exact tratamentul de care ai nevoie ca să-ți limpezești căpșorul tulburat.

Era confuză, recunoscu în sinea ei. Și se purtase extrem de urât cu el. Își lăsă capul pe umărul lui într-un gest de abandon.

– Îmi pare rău... știu, am reacționat foarte emoțional.

– Nu, ești nebună, îi răspunse el.

– Nu vreau să-mi pese de tine.

– Draga mea, cuvintele tale nu au nici un efect asupra ta. Nici eu nu m-am născut ieri.

– Bine, dacă asta vrei, n-ai decât să mă îneci. Ar fi o ușurare pentru toată lumea.

– Ba nu, nu ar fi. Mi-ai spus că știi să înoți; în plus, ești foarte frumoasă. Un venețian romantic te-ar pescui cu siguranță înainte ca curentul să te tragă în mare.

Își încordă brațele în jurul gâtului său.

– Îmi pare rău. Nu te supăra pe mine.

Simți cum o podidea plânsul. Din nou. Era oribil, mai rău decât își imaginase. Se temea că-l va pierde. Era nebună, probabil. Cel puțin, așa spera, căci alternativa era mult, mult prea rea ca s-o poată lua în considerare. Cinci zile! Îl întâlnise cu numai cinci zile înainte.

– Vo-vo-voi striga după ajutor, îl amenință bâlbâindu-se. Servitorii vor veni imediat.

– Sper că vor fi f-f-foarte rapizi, o imită el batjocoritor.

Ajunseră aproape de balcon.

– Cordier!

Brațul ce trecea prin spatele genunchilor ei își schimbă puțin poziția, iar mâna cealaltă apucă mânerul ferestrei.

– Nu o vei face.

– Nu mă crezi? Fii atentă.

Observă capete care se iţeau pe culoarele prin care trecuseră.

– Servitorii nu te vor lăsa să faci aşa ceva.

– Ba da, mă vor ruga chiar. Sunt italieni, ar înţelege de ce este necesar.

Deschise fereastra înaltă şi ieşi pe balconul îngust. Până la margine nu mai avea decât un pas. O aşeză pe marginea lată, din piatră. Francesca i se agăţă şi mai puternic de gât.

– Dacă mă arunci, vii cu mine, îi spuse.

Îi apucă mâinile, conştient că ar fi putut scăpa cu uşurinţă de ea. Aici era problema. Francesca îi dădu drumul, se întoarse brusc şi, înainte ca el să poată schiţa vreun gest, se aruncă în apă.

– *Merda!* îl auzi blestemând în timp ce plonja.

Nu durase decât o clipită, dar i se părea că trecuse o veşnicie între momentul în care inima i se oprise şi cel în care, înjurând, îşi scosese cizmele şi se aruncase după ea.

O prinse înainte să înoate prea departe, ceea ce nu era o performanţă, căci abia se putea mişca cu toate rochiile şi jupoanele pe care le purta. O târî în urma lui câţiva metri, până la treptele cheiului, şi o trase pe dalele de piatră. O ridică în picioare şi începu s-o zgâlţâie.

– Niciodată – o zgâlţâi – să nu mai faci! – o zgâlţâi – aşa ceva!

Rămăsese blocată, şiroind de apă, privind în sus către el cu ochi verzi înblânziţi, bântuiţi din nou de fantoma fetiţei care fusese.

– Nu te mai uita aşa la mine, aproape că o imploră.

– Nu mă uit.

O trase la pieptul lui şi o sărută pe fruntea udă, pe nas şi pe obraji. Îi răsfiră pletele ude cu mâinile în timp ce aştepta ca inima să-i revină la un ritm cât de cât normal. Degeaba. Continua să bată puternic şi inegal, exprimând panică, furie şi încă ceva ce nu putea defini. Nu ştia cum ar fi putut-o opri, nu ştia cum să reia controlul.

Apoi, pe nesimţite, gura lui se apropie de a ei şi o sărută cu disperarea unui înecat. O atingere furioasă, fierbinte, aproape brutală, la care Francesca răspunse cu aceeaşi patimă nestăvilită. Era îndrăzneaţă, curajoasă, lipsită de inhibiţii – exact contrariul fanteziei pe care o nutrea el. Cu toate acestea, şi-o dorea din toată fibra fiinţei, iar sărutul îi făcuse genunchii să se înmoaie.

Deși era supus unor asalturi incredibile, creierul lui se ambiționa să funcționeze, rămânând pe deplin conștient de circumstanțe. Știa că nu-și putea permite să dea frâu liber instinctelor încă o dată. Nu acum. Pentru binele ei, trebuia să-și păstreze calmul. A, și pentru rege și pentru țară, era să uite.

Ultimul gând îl zgudui de parcă ar fi primit o palmă pe obraz. Se trase brusc în spate.

– Ar fi trebuit să rămân în balcon și să-ți fac cu mâna. Ar fi trebuit să-ți zic *Ciao*, din vârful buzelor. Ar fi trebuit să-ți urez călătorie sprâncenată până în Marea Adriatică. Asta ar fi trebuit să fac, pentru că nu-mi aduci decât necazuri.

Curtezana își trecu mâinile pe după mijlocul lui și-l înlănțui strâns. Era prins fără scăpare, indiferent ce părere ar fi avut regele ori patria lui.

– Miroși ca un canal, chiar ai nevoie de o baie sănătoasă.

– La fel și tu, se auzi vocea ei estompată de haina udă de care își lipise fața.

– Cât de mare este cada ta?

– Sunt o mare târfă, tu ce crezi?

Sala de baie era aproape, căci Francesca remodelase interiorul *palazzo*-ului, construind-o la mezanin, între *andron* și *piano nobile*. Cada avea dimensiuni generoase, potrivite pentru o curtezană, deși nu avusese încă ocazia să întrețină un bărbat acolo. O ferestruică ce dădea spre curtea interioară arunca o rază slabă de lumină. Era una dintre cele mai întunecate încăperi din toată clădirea.

Când intrară, o servitoare se ocupa să aprindă lumânările, iar focul din șemineu dănțuia promițător. Francesca decorase camera în stilul antichității romane, cu fresce potrivite epocii. În loc de *putti*, de sfinții și martirii care dominau decorurile în alte camere, aici lumina tremurătoare a lumânărilor dezvăluia zei și zeițe, nimfe și satiri, mâncare și băutură, dansuri și jocuri amoroase. Ca în vechile zile ale Republicii Romane, în vase speciale de bronz ardea mocnit tămâie.

Era camera ei secretă, un refugiu pentru momente când lumea exterioară o copleșea. Nu adusese niciodată aici un străin.

Servitorii îi pregătiseră deja baia, așadar ar fi fost irațional și nepoliticos să-i pună să muncească din nou, să care apa până la etajul următor, *piano nobile*. Era udă leoarcă și înfrigurată. Cordier la fel...

ce importanță avea dacă îl primea sau nu în sanctuarul ei? Ce sens avea să mai încerce să-i ascundă acest colțișor din viața ei?

– Ești plină de surprize, îi spuse el privind admirativ în jur. M-aș fi așteptat la o cadă pe rotile, pe care servitorii să ți-o aducă în budoar sau în dormitor.

– Am o sală de baie mai mică la etaj. O folosesc mai ales când clienții mei vor să mă admire spălându-mă. Aceasta este strict pentru uzul meu personal.

Servitoarea ieși și își făcu apariția Thérèse, cu un coș plin de prosoape, creme și parfumuri. Pe un braț avea înfășurat un halat de baie. Îi aruncă o privire aspră lui Cordier și-și țuguie buzele dezaprobator.

– Doamna va răci.

– Voi avea grijă să nu pățească nimic, îi răspunse el luându-i coșul și halatul din brațe. Doamnei îi face mare plăcere să mă scoată din sărite.

– Domnul are amabilitatea să-mi plătească în aceeași monedă, îl completă Francesca.

– Cu toate acestea, voi veghea cu atenție asupra ei. Poți pleca, Thérèse. Dacă nu-i convine ceva, oricum o vei auzi țipând.

Slujnica își privi întrebător stăpâna.

– Bine, poți să pleci.

– Tot personalul știe ce s-a întâmplat, îi spuse el îndată ce camerista închise ușa în urma ei. În cinci minute, toată Veneția va fi la curent.

– M-ai supărat foarte tare.

– Sentimentul e reciproc, te asigur, draga mea.

– Nu-mi place să fiu supărată.

– Cui îi place?

– De cinci ani mă străduiesc să-mi organizez viața astfel încât nimeni să nu mă mai supere.

James inspectă grijuliu recipientele și savonierele, extrăgând o sticluță și așezând apoi coșul lângă cadă. Deschise sticluța, o mirosi rapid și scurse câteva picături în apă.

– Încep să înțeleg.

– Ești bărbat. E imposibil pentru voi, bărbații, să înțelegeți ceva. Voi aveți toată puterea, voi controlați totul. Voi scrieți legile speciale, pe cele ordinare și excepțiile de la ele. Voi, bărbații...

– Soțul tău ți-a frânt inima.

Ce era să mai facă? Să continue să mintă? Să se prefacă în continuare? Până când? Funcționa destul de bine cu alți bărbați, dar cu acesta prefăcătoriile obișnuite i se păreau nelalocul lor, o jenau.

– Da, îi răspunse laconic.

Umerii îi căzură pe lângă corp. Se simțea atât de neajutorată!

– Hai, vino încoace.

Se apropie de el, firește. Nu-și dorea nimic mai mult decât să revină între brațele lui puternice. În loc de asta, James o întoarse ca pe un copil cu spatele și se apucă să-i desfacă fundele panglicilor de la rochie.

– Arătai ca zeița Isis după ce a căzut în Nil.

În ciuda oboselii și a rănilor sufletești ce stăteau să se redeschidă, schiță fără să vrea un zâmbet.

– A căzut în Nil?

– Sau poate că a fost împinsă? Cine știe? Continuă să desfacă până ce partea de sus a rochiei se deschise și căzu. Dacă ar fi fost uscată, ar fi alunecat. Îmi place cum e croită, comentă el.

Trase încet, coborându-i-o sub șolduri.

– A fost o superbă rochie de seară, oftă ea. Când era uscată foșnea frumos în timp ce aluneca peste jupon.

Acum nu era uscată, așa că trebui să tragă de ea ca s-o scoată. Odată depășiți genunchii, căzu cu un pleoscăit pe podea. James începu să lucreze la șireturile delicate ale juponului.

– Sunt convins că, așa cum nu-ți place să fii supărată, nu te dai în vânt nici după senzația de ud și murdar. Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să plonjezi în canal.

– Oricum erai hotărât să mă arunci.

– Și ai sărit ca să-mi răpești această plăcere?

– Nu gândeam limpede, recunoscu ea.

– Ceea ce ți-am sugerat și eu, de mai multe ori. *Al diavolo!*

– Ce s-a întâmplat?

– Nu mă descurc deloc cu șireturile astea. Vei face pneumonie până reușesc să te scot din corset. Gata, nu te mișca, că le tai. Sper că ai bani să-ți cumperi altul, altfel nu ai fi cunoscută drept Târfa Babilonului, bogată ca regina Cleopatra a Egiptului.

Pieptul tinerei fu zguduit de un suspin.

– Nu plânge.

– Nu plâng.

Simți cum șireturile cedau unul câte unul. James îi scoase repede juponul și corsetul, lăsând-o în ciorapii uzi prinși cu jartiere și în condurii care lăsau pete negre pe unde călca. Îl auzi înghițind în sec și se întoarse cu fața spre el, moment în care observă că ținea în mână un briceag.

– Cred c-o să leșin, mărturisi el.

– Nu fii prostuț, doar ai văzut sute de femei dezbrăcate la viața ta.

– Nu sunt prostuț, sunt pe jumătate italian, dar tu... își trecu palma stângă peste sânii ei. Cred că tu ești al optulea păcat capital și că meriți să petreci o eternitate în iad.

Îngenunche, strecură lama cuțitașului între piciorul ei și jartieră și o tăie cu gesturi precise. Trase ciorapul, i-l scoase din picior împreună cu pantoful și îi sărută pulpa dezvelită. Picioarele ei tremurau imperceptibil. Tăie și cealaltă jartieră, îndeplinind același ritual.

– M-aș putea gândi la o mie de lucruri mai plăcute pe care le-am putea face împreună acum, dar se răcește apa și mirosim amândoi înfiorător.

Se ridică în picioare, puse cuțitașul deoparte și începu să se dezbrace și el de hainele ce i se lipiseră de corp ca o a doua piele. Francesca se repezi să-l ajute.

– Treci în cadă, îi spuse el făcându-i semn cu mâna.

– Nu vei reuși niciodată singur, lasă-mă să te ajut. Probabil ar fi avut nevoie de cel puțin doi servitori.

– Cum să nu reușesc? Hai, treci în apă!

Curtezana se lăsă în cadă și scoase un geamăt involuntar de plăcere. Temperatura era plăcută și mirosea a lămâiță. Închise ochii și se lăsă pe spate sprijinindu-și capul pe prosoapele moi așezate acolo de cameristă.

– Ai o sală de baie foarte frumoasă, declară el.

Deschise ochii. James tocmai își agăța haina de spătarul unui scaun. Iată un om obișnuit să se descurce și fără servitori, își spuse. Acest om. Știa atât de puține lucruri despre el. Nu-l cunoștea decât de cinci zile, dar avea impresia că îl știe de o viață.

– Nimfe și satiri hârjonindu-se pe pereți, lumânări și tămâie, presupun că aici e colțișorul tău secret? Templul Francescăi, zeița Canalului.

– Este Templul Vestalelor Virgine. Nici un bărbat nu a intrat aici vreodată.

– Sunt primul? o întrebă uluit în timp ce-și scotea vesta.

– Nici nu ai idee cât de privilegiat ești.

– Din contră, am o idee foarte precisă, acum, după ce te-am văzut în pielea goală.

– Nu-i nevoie să mă flatezi. Nu-mi plac cuvintele mieroase.

– Când am încercat eu să te flatez? Își desfăcu nasturii de la cămașa care i se mulase perfect pe tors, lăsând să apară V-ul pieptului musculos ce lucea arămiu în lumina lumânărilor. Cred că numai în dimineața asta te-am numit proastă de câteva ori. Se așeză pe scaun și își scoase șosetele, bombănind: Când mă gândesc că aveam de gând să-mi pun cizmele când am plecat de acasă. Ne-am fi înecat amândoi, probabil. Sau numai tu, până când mi le scoteam din picioare.

– Nu știu ce să fac, îi răspunse ea.

– Mai ai răbdare o secundă, găsim noi ceva, zise el începând să-și scoată pantalonii.

Francesca băgă capul sub apă și reapăru în partea cealaltă a căzii, arătând ca una dintre nimfele pictate pe pereți, dar mai frumoasă. Avea dreptate: Jaines mai văzuse sute de femei dezbrăcate. Cea din fața lui avea sânii tari și ridicați obraznic, dar cam mici, șoldurile îi erau înguste... una peste alta, poate că nu întruchipa perfecțiunea. Nu. Nu putea fi obiectiv. Tot ce vedea era idealul feminin. Se găsea în compania unei zeițe. Își scoase pantalonii și se lăsă să alunece în apă, lângă femeia care își trăsese picioarele în lateral, ca să-i facă loc.

Timp de un minut se delectă în tăcere cu senzația de căldură ce-l învăluia și de mirosul proaspăt din atmosfera intimă a camerei. Se băgă și el sub apă și ieși în partea cealaltă, unde își sprijini capul lângă al ei. Începu să admire tavanul bogat decorat, cu nimfe și satiri care dănțuiau printre cârcei de viță-de-vie și butoaie de vin, în timp ce Pan le cânta din nai.

– Am crezut întotdeauna că și aceste încăperi erau folosite ca birouri, precum cele de jos. Dar mi s-a povestit că, pe la ultima generație, familia care locuia aici le folosea drept saloane și camere de odihnă. Am ales să-mi construiesc baia privată aici pentru că e mai aproape de bucătărie și de pompa de apă. Mai puțin de muncă pentru servitori. Și pentru că îmi plac frescele.

James se ridică și apucă săpunul din coșul de pe măsuță. Băgă apoi mâna sub apă și o apucă de gleznă.

– Trebuie să te spăl, nimfa mea.

– Promiți că nu mă îneci?

– Nu.

Îi ridică piciorul deasupra nivelului apei și începu să i-l frece energic, dar fără grabă. Își croi drum progresiv spre genunchi. Corpurile lor se apropiau inexorabil, dar, când ajunse la partea de sus a coapselor, nu se putu abține și mâna îi alunecă sub pântecul ei. O auzi trăgând brusc o gură de aer, dar nu se opri: continuă cu coapsa cealaltă, apoi în jos pe picior.

– Nu ești destul de... conștiincios, îi reproșă ea cu voce joasă.

– Încă n-am terminat.

– Nu, acum e rândul meu.

Luă un burete din coș, îl udă, îl frecă bine cu săpun, își trecu picioarele lungi peste coapsele lui și alunecă mai aproape până când se încolăciră în mijlocul căzii. Îl frecă bine cu buretele pe umeri, pe piept, pe burtă și mai jos, acolo unde mădularul lui se căznea să-i atingă mâna, să atingă orice parte a anatomiei feminine. Dar trebuia să mai aștepte.

– Acum, e rândul meu, o întrerupse el scoțând o mână.

Îi repetă mișcările, frecând-o pe gât și pe umeri, apoi pe brațe și pe mâini, în sus și în jos, apoi, încet, tandru, pe sânii ei rotunzi și excitați.

În timp ce făcea asta, cuvintele începură să-i iasă natural din gură, în limba lui Dante, ca și cum ar fi așteptat îndelung acest moment. Îi spuse în șoaptă cât de mult o iubea și cât de mult își dorise s-o aibă, încă din clipa în care o întâlnise...

Francesca întinse mâna, își vârî degetele în buclele lui și îi zâmbi ca o fetiță pusă pe șotii.

James rămase cu gura căscată. Lăsă buretele și ridică mâinile, piele pe piele de această dată, mângâindu-i ceafa, curbura delicată a umerilor, brațele până în vârful degetelor fine și lungi, apoi în sus și în jos din nou, peste arcul sânilor cu pielea lor fină și netedă.

În tot acest timp, ea continuase să-și treacă degetele răsfirate prin părul lui, cu o expresie extatică pe chip. Și în tot acest timp, el îi repetase cuvinte fierbinți, de dragoste, în limba mamei lui, ca un romantic ce nu era.

Ochii ei verzi se deschiseră și-i întâlniră pe ai lui. Rămaseră așa un lung moment, măsurându-se din priviri. Apoi, gura ei se apropie de a lui, atingându-i-o ușor.

– *Per quanto ancora mi farai aspettare?* Cât mă mai faci să aștept? îi șopti el printre buzele întredeschise. Sărută-mă.

Zâmbetul de pe chipul ei era cel al prostituatei viclene, așa că James se aștepta la un sărut de profesionistă, cu toate că nu asta își dorea și n-ar fi putut descrie precis ce anume își dorea cu adevărat.

– *Bacciami*, îi ceru din nou.

Îl sărută. Cu sfială, dulce, tandru, atât de tandru încât îl făcu să se cutremure și să-și spună că, probabil, apa din cadă se răcea rapid. Ea nu era nici sfioasă, nici dulce, nici tandră. Dar iată că simțurile îl contraziceau. Brațele lui îi înconjurară torsul și o ținu în brațe strâns, în timp ce sărutul devenea tot mai adânc și mai pătimaș, un sărut ca în ultima zi de viață.

O strânse tot mai tare, ca și cum s-ar fi temut că i-ar fi putut fi răpită, smulsă de la piept de un monstru acvatic și pierdută pentru vecie.

Poate că în acel moment înțelegea ce simțise când Francesca se aruncase peste balcon. Sau poate că doar avea impresia că înțelesese.

Mâinile ei îi alunecară pe maxilarul lui puternic și mai jos, mângâindu-i pectoralii încordați. James întrerupse sărutul și îi luă mâna. Depuse câte un sărut pe fiecare deget și unul mai apăsat în palma ei deschisă.

Francesca înțelese mesajul. Își desprinse mâna din a lui și o coborî în apă, apucându-l de mădularul fierbinte și gros. Bărbatul scoase un sunet gutural. Îi acoperi gura cu a ei și îi fură sufletul cu încă un sărut devastator. Îi îndepărtă mâna și, repede, mai repede decât ar fi vrut, se trezi că plonjează în adâncul ei continuând să o țină strâns, ca și cum viitorul universului ar fi depinse de asta.

„Încet", își spuse. „Acest moment trebuie să dureze o veșnicie."

Încercă să pornească ușurel, însă ea îl copleșea cu săruturi pe ochi, pe obraji, iar mâinile ei erau atât de fine și parcă realitatea și imaginația se topiseră într-un univers paralel, care nu-i încăpea decât pe ei doi. Apa pulsa în jurul lor și ei pulsau unul în celălalt.

Renunță brusc la orice pretenție de control și se lăsă dus de valul plăcerii.

Se ridicară împreună pe culmile extazului, coborâră și urcară din nou și din nou până când atinseră vârful fără întoarcere. O simți cum tremură necontrolat în brațele lui, iar în clipa următoare lumea explodă într-o simfonie de culori. Se eliberă în ea și se lăsă să cadă sub apă, gata să se înece ca un om fericit.

Capitolul 12

Roșesc – și noi le credem; cel puțin,
Așa fac eu; o replică-i prostie.
De o rostești, să vezi atunci ce chin,
Ce elocință, ce poliloghie!
Iar când suflarea i se taie, lin,
Din ochi îi curge-o lacrimă – și ție
Îți vine să cedezi, și-apoi... Și-apoi,
Vă așezați la masă amândoi![1]

Lord Byron, *Don Juan*, Cântul întâi

O săruta atât de dulce: stoluri de săruturi tandre pe nas, pe obraji, pe frunte, pe urechi, pe ceafă, pe gât, pe umeri. Francesca îl sărută la fel, ca o fetiță îndrăgostită pentru prima dată. Când se opri și se trase puțin în spate ca să o admire, știu că și în ochii ei pluteau milioane de steluțe, dar nu se putea opri.

Sufletul îi fusese amorțit pentru atâta vreme, mort pentru sentimente fără să o știe. Până acum. Era ca și cum ritualul lung, senzual, o purificase – nu de păcate, căci era profund dependentă de acestea, ci de o platoșă de un anume fel care o împiedicase să trăiască fericirea. O simțea acum, în toată plenitudinea și profunzimea.

Plăcerea îi curgea prin vene ca aurul topit. Nu simpla plăcere a acuplării, ci o fericire luminoasă care îi încălzea și-i ușura inima. O ridică în picioare și ieși din apă ca renăscută într-o nouă religie. Nu-și putea lua ochii de la el, de la chipul lui splendid. Mai târziu avea să se întrebe de ce, dar acum nu putea decât să-l fixeze plină de adorație.

– Nu te uita așa la mine, îi spuse James.

---

[1] Byron, *op. cit.*, p. 60 (n.tr.)

– Cum, așa? îl întrebă, ca și cum n-ar fi știut că-l privea ca o puștoaică îndrăgostită fără speranță.

– Mă bagi la idei, ai grijă, îi răspunse întorcându-se să caute un prosop uscat. Îl înfășură în jurul ei și o ajută să iasă din cadă. N-ar fi trebuit să te țin atâta în apă. S-a răcit aproape de tot, dacă răcești mă omoară Thérèse.

– Dar a fost bine, protestă ea.

– Bine, da. Încruntându-se, culese un alt prosop și i-l legă ca pe un turban în jurul capului, cu aceeași eficiență și blândețe cu care ar fi făcut-o Thérèse însăși.

– A, e clar că ai mai făcut asta cândva.

– Niciodată! Tu ești prima care se bucură de atâta atenție.

Francesca aproape că își dorea ca aceste cuvinte să fie adevărate. Ar fi dat orice să fie primul ei bărbat, și se putea convinge singură de această minciună. Din păcate, știa prea bine care era realitatea. Cu toate acestea, dacă ar fi fost prima dată, n-ar fi putut aprecia experiența la întreaga ei valoare, se consolă ea. N-ar fi avut termene de comparație, n-ar fi putut savura și reține ceea ce trăise.

– Du-te lângă foc, să te usuci.

Îl ascultă și se întinse pe canapeaua de lângă șemineu, privindu-l cum se ștergea energic pe cap. Când termină, buclele negre îi rămaseră zburlite pe creștet. Îi venea să-și înfigă din nou degetele în podoaba lui capilară. Murea de pofta de a-l atinge, din nou, peste tot. Își lăsă privirea să alunece pofticios peste trupul lui longilin, apoi se obligă să întoarcă capul și se concentră asupra flăcărilor din șemineu.

Adormi fără să-și dea seama, așa că nu-l auzi când plecă.

James își înfășură un prosop în jurul taliei și începu să caute un servitor care să le aducă ceva de mâncare și să-i facă rost de niște haine curate. Găsi fără prea mult efort. Sedgewick îl aștepta liniștit pe scările din apropiere, cu schimburi proaspete. Arnaldo se ocupase cu mare eficiență de tot.

– Domnule, am și un mesaj pentru dumneavoastră. Trebuie să vă duceți, *fără cea mai mică întârziere*, la San Lazzaro. Așa am fost instruit să vă spun.

– Domnul a lăsat un bilețel, doamnă, spuse Thérèse întinzându-i hârtiuța.

Amor mio,

Blestemații de călugări! Stabilisem să mă văd cu ei de dimineață, la San Lazzaro. Nu știu cum am putut să uit. Cred că am fost reținut de o tânără seducătoare. Îmi pare rău. Te invit să mâncăm împreună, astă seară, în casa mea de burlac, ca să-mi ierți plecarea bruscă.

Caramente,

C.

Francesca știa că făcea o greșeală fatală, nebunească, de neiertat. Cu toate acestea, bilețelul scris în fugă fusese suficient ca să-i alunge melancolia și dezamăgirea ce începeau să se instaleze progresiv. Încercă, dar nu-și putu reține sentimentele de ușurare și de fericire. Râse furișat, parcă jenată, iar când Thérèse începu să bombăne că doamna avea nevoie de o masă hrănitoare și un somn odihnitor, acceptă bucuroasă. Trebuia să-și refacă puterile pentru noaptea ce urma.

Între timp, în cartierele mai puțin elegante ale Veneției

O Madonă de ceramică zbură de-a lungul salonului Martei Fazi și se zdrobi de tocul unei uși. Cei doi tineri care așteptau să fie plătiți nu aveau ochi decât pentru mâna stăpânei, speriați de ceea ce ar fi putut să urmeze. Dar era prea uluită pentru a se lăsa cu adevărat pradă furiei, așa că nervii i se calmară rapid, așa cum se întâmpla adesea. Se întoarse la fotoliul de lângă măsuță.

– Nu acestea sunt scrisorile.

Cei doi se uitară perplecși unul la celălalt, apoi la ea.

– Ți le-am arătat, spuse cel mai mic de înălțime. Ai spus: „Da, hai să mergem". Ne-ai grăbit să plecăm, nici n-am avut timp să culegem câteva bijuterii.

– V-am spus că sunt false! minți femeia. Voiai să o faci pe târfa engleză să-și bată joc de prostia voastră? Chiar credeți că-și păstrează bijuteriile scumpe în casă, într-un sertar de unde i le poate fura oricine?

Chiar și Martei, care auzise despre podoabe, nu-i venise să-și creadă ochilor în primul moment. Dar englezoaica era o curvă plină

de bani, cu mulți servitori. Aceste curtezane arogante nu-și puteau imagina că cineva le-ar putea fura lucrurile. De aceea erau atât de șocate și de revoltate atunci când inevitabilul se întâmpla.

Deși mesagerul sugerase clar că se putea servi fără ezitare dacă o tenta ceva, Marta era prea experimentată. Când furi de la bogați, până și cele mai leneșe autorități devin brutal de eficiente – iar austriecii erau orice, dar numai leneși nu. Îl prinseseră imediat pe bietul Piero. E adevărat, că nici nu-l dădea inteligența afară din casă.

Oricum, era limpede că marea târfă englezoaică nu era o *puttana* oarecare în ochii guvernatorului Veneției. Dacă ar fi plecat, alături de complicii ei, cu toate bijuteriile care erau răspândite prin camere, ar fi fost vânați fără milă... iar dacă ar fi fost prinși, prețioasele scrisori ar fi căzut în mâna cui nu trebuia. Știa că-și asumase un risc furând smaraldele, însă nu reprezentau mare lucru... doar o parură printre atâtea altele. Iar mesagerul o asigurase că nu era nici o problemă.

Toate acestea erau prea complicate pentru mintea limitată a celor doi netrebnici din fața ei. Nu știau că furase bijuteriile. Pentru moment, nu trebuia să-și facă griji. Un set cu smaralde relativ neînsemnat nu avea să stârnească furia austriecilor. Scrisorile, pe de altă parte, o preocupau în cel mai înalt grad.

– Acestea sunt scrise de el, începu să cugete cu voce scăzută. Dar datele nu sunt decât de anul acesta și de anul trecut. Cele pe care le vor ei sunt mai vechi. Și unde sunt numele după care mi-au cerut să mă uit? Nu le văd pe nicăieri. De ce îi mai scrie după atât timp unei femei pe care o urăște din toată inima?

La fel de bine le-ar fi putut cere să-i demonstreze teorema lui Pitagora. Nu erau decât niște puștani cu caș la gură, căci un bărbat cu barba de o jumătate de zi nu poate fi credibil în rol de călugăriță. Cei doi ridicară din umeri în gestul universal de „habar n-am". Marta strânse scrisorile, le prinse cu un elastic și pe așeză la loc pe masă.

– Va trebui să ne explice asta. Să ne dea o explicație plauzibilă, altfel o să-i pară rău. Nu sunt scrisorile pe care le căutam și n-am săturat de jocuri cu doamna din înalta societate, cu târfa englezoaică. Ajunge!

– Am terminat, atunci?

– Să terminăm? Soarele ăla sicilian ți-a prăjit creierul? Cum putem să terminăm fără scrisori?

– Dar ai spus: „Ajunge!"

– Ajunge cu bâjbâiala, voiam să spun. Ajunge cu căutatul la întâmplare pe ici, pe acolo. Data viitoare o facem așa cum trebuie, ca la carte. Așa cum ar fi trebuit să procedeze imbecilii ăia doi de Bruno și Piero. Data viitoare o vom convinge să ne spună *chiar ea* unde sunt scrisorile adevărate.

Își scoase cuțitul de la cingătoare și îl făcu să sclipească în lumină zâmbind răutăcios.

Mănăstirea San Lazzaro degli Armeni se ascundea printre pâlcuri de chiparoși și grădini elegante, pe o mică insulă din dreptul cordonului litoral Lido. În prima parte a secolului trecut, fostul azil pentru leproși de pe insulă fusese donat unui călugăr armean din Moreea, care se văzuse nevoit să fugă din calea invadatorilor turci. Aici încercase Byron, cu câțiva ani mai înainte, să învețe limba armeană. Nu reușise, cel mai probabil din cauza femeilor care nu-i dădeau pace.

Prin comparație, James nu avea decât o singură tentație feminină, dar care îi dădea mai multă bătaie de cap decât un batalion din haremul poetului. Era exclus să și-o scoată din cap, căci făcea chiar obiectul conversației în care urma să se angajeze.

James se plimba – de fapt, lăsa impresia că se plimba, fiindcă în interior fierbea de nerăbdare – prin așezământul monahal alături de lordul Quentin. Acesta era bărbatul care îl salvase, cu mulți ani înainte, de la o viață de crimă interzisă prin lege, oferindu-i la schimb o viață în slujba crimei cu voie de la stăpânire.

Cu zece ani mai în vârstă, lordul îmbrățișase și el cariera secretelor și conspirației încă din tinerețe. Mic de înălțime, cu trăsături banale și cu acel talent special de a nu atrage atenția, era chiar mai dotat pentru acea meserie decât Cordier. Oameni ca Sedgewick sau Quentin erau rareori nevoiți să se deghizeze, căci nimeni nu părea să le observe prezența.

– Dacă doamna Bonnard află că ești aici și că am vorbit cu tine, la fel de bine aș putea să plec acasă, spuse James.

– Sunt conștient de acest risc, dar trebuia să stăm de vorbă între patru ochi. Am auzit despre atacul de noaptea trecută.

– Am fost foarte surprins. Nimeni nu m-a avertizat că femeia este în pericol.

– Nu ne-a dat prin cap că Elphick se va mișca atât de rapid.

– Era de la sine înțeles că va afla de vizita pe care i-ai făcut-o. Are agenții lui aici, deși probabil că i-a scris chiar ea. Nu putea crede că numeroasele scrisori de la Elphick rămâneau fără răspuns.

– Da, cei doi corespondează, dar, dacă nu folosesc un cod foarte elaborat, mesajele lor sunt de o banalitate soporifică: cine la ce petrecere a fost și cu cine s-a mai întâlnit. În ziarele de scandal găsești lucruri mult mai pasionante, zise Quentin clătinând dezamăgit din cap. E de presupus că a trecut la fapte imediat ce-a prins de veste că plecam spre Italia. Speram să rezolv rapid și să mă întorc în Anglia înainte să afle. După tot ce i-a făcut fostul soț, cine ar fi crezut că Francesca se va purta atât de irațional atunci când i-am cerut scrisorile acelea? Eram convins că va profita de ocazia pe care i-am oferit-o să-l distrugă. Dacă n-aș fi crezut asta, îți dai seama că nu aș fi abordat-o direct.

O necunoscută, cel puțin, își găsise acum rezolvarea: scrisorile neamoroase de la Elphick, cele care fuseseră furate de falsele măicuțe, nu aveau nici o importanță în raport cu misiunea. Bonnard nu jucase teatru atunci când Thérèse o anunțase că dispăruseră, chiar nu-i păsa de ele.

– În orice caz, nu prea înregistrezi progrese. Ce naiba ai făcut toată săptămâna trecută – în afară de faptul că aproape ai ucis un posibil informator?

– Piero e încă în viață, din câte știu.

– Mă refer la celălalt, spuse Quentin. L-am găsit ieri și, cu mari eforturi, am reușit să-l extragem fără să atragem atenția.

– Bruno? Trăiește?

– Da, printr-un noroc chior. Ce naiba ai avut în cap?

– Am vrut să-l împiedic s-o asasineze pe doamna Bonnard.

– Bravo, aproape că l-ai împiedicat să ne răspundă la întrebări. Femeia aceasta tulburătoare ți-a sucit și ție mințile?

„Da", își spuse James. „Exact asta mi-a făcut."

– Când mi-ai ordonat să vin aici eram pe punctul de a obține informația solicitată. M-ai chemat doar ca să mă critici că-mi ia prea mult timp?

Quentin îi aruncă o privire apăsătoare. Chiliile aveau în mijloc o grădină splendidă. Doi călugări se plimbau pe cărarea umbrită de vizavi, în afara razei audibile.

– Prietenul nostru Bruno nu ne mai poate fi de folos. Pneumonie, esofagul strivit, un umăr dislocat, printre altele. Norocul nostru a fost că avea febră mare și a început să delireze. Printre alte aiureli, a îndrugat ceva despre scrisori și a menționat numele Martei Fazi de mai multe ori.

Ultima speranță nutrită de James – aceea că avea de-a face cu simple coincidențe – se stinse brusc. Bănuielile lui se adevereau, iar situația era, așa cum simțise deja, deosebit de gravă, de complicată, și cu potențial de a se acutiza. Pe scurt, nimic nou sub soare.

– Da, chiar un noroc chior, spuse el. Draga de Marta, mi-o amintesc parcă ar fi fost ieri. Doamna delicată care mi-a promis că-mi taie coaiele încet, bucățică cu bucățică, dacă mă prinde. Am auzit că a fost închisă în cea mai întunecoasă celulă din Roma, dar se pare că nu a fost închisă deloc, din moment ce *ieri noapte se afla la Veneția* și răscolea Palazzo Neroni.

Nici nu voia să-și imagineze ce ar fi pățit Francesca Bonnard dacă ar fi fost acasă și ar fi căzut în mâinile Martei. Simți că i se face rău.

– Nu e bine.

Quentin se opri și clătină din cap. Se așeză pe o băncuță de piatră din apropiere, oftând obosit.

James se așeză lângă el. Se simțea la fel de sfârșit. Era furios, dar asta i se întâmpla frecvent. Planurile se prăbușeau, oamenii răi scăpau prin ochiurile plasei, documente compromițătoare ajungeau unde nu trebuia, iar camarazii cădeau uciși, uneori în moduri groaznice. Aceasta era natura meseriei. Aveai de-a face cu ființe umane. Imperfecte, slabe, lașe, trădătoare.

– Ești sigur că este Fazi? îl întrebă Quentin.

– Erau deghizați în nenorocite de călugărițe! Au intrat în casă și au otrăvit mâncarea. Este exact metoda pe care au folosit-o la alte spargeri. Au luat un pachet de scrisori – cele greșite – și o parură de smaralde. Nici o altă bijuterie. Numai smaralde. Cine altcineva crezi că a fost?

– Așadar, Elphick a asmuțit-o contra fostei lui soții. Jigodia!

– Cum naiba a ajuns s-o angajeze tocmai pe Fazi?

– De unde putem ști? Nu am început să-l ținem sub urmărire permanentă decât de un an și jumătate – de când ai reușit să spargi acel cifru. Poate că s-au întâlnit mai demult, atunci când nimeni nu-l

băga în seamă. Poate că i-a ales-o unul dintre agenții lui din Italia. Cred că au plătit o avere ca s-o scoată din pușcărie.

– Ceea ce ne spune că o cunoștea destul de bine, fie direct, fie după reputație, raționă James cu voce tare. Și eu aș alege-o pe ea pentru genul acesta de misiune, dacă aș fi în locul lui. Nu este foarte deșteaptă, însă este vicleană, îndrăzneață și foarte perseverentă.

Viclenia și îndrăzneala o ajutaseră să ducă la capăt câteva furturi de bijuterii remarcabile în ultimii ani. Cu toate acestea, James și asociații lui o consideraseră o problemă de interes doar pentru autoritățile locale, până la afacerea smaraldelor. În acel caz, agenții englezi interveniseră în favoarea unui aliat important, favoare plătită prin semnarea unui tratat crucial pentru interesele britanice.

– Toate instinctele îmi spun că primul atac contra doamnei Bonnard nu a fost un simplu jaf la drumul mare, continuă James. Dar nu m-am gândit că ar putea fi mâna Martei Fazi.

– I-ai scos din circulație cei mai buni oameni din Roma. Acum e obligată să se descurce cu ce găsește. Pun pariu pe orice că perechea care a atacat-o pe canal nu a urmat ordinele primite. La un moment dat, au dat-o în bară.

– Doamna Bonnard purta un set de safire după care mă mâncau și pe mine degetele. Se pare că Bruno nu dispunea de aceleași puteri supraomenești de autocontrol. S-a lăsat distras de strălucirea pietrei și de frumusețea domniței. Ce șanse are o asemenea brută să pună labele, măcar o dată în viață, pe o asemenea bucățică de viță nobilă? Tentația era prea mare pentru creierul lui cât o nucă. Apoi, am apărut eu, înainte ca partenerul lui să-i aducă aminte de ce erau acolo.

– Aș vrea să știu ce urmăreau cu adevărat, spuse Quentin. Prietenul tău Bruno nu e prea comunicativ.

– Ar fi trebuit s-o sperie strașnic, zise James. Acum, când era clară implicarea Martei, îi venea ușor să-i ghicească planul. Cele două gorile au fost trimise să-i bage groaza în oase, s-o facă să spună unde a ascuns scrisorile. Dacă nu funcționa pe loc, aveau ordin să o ducă într-un loc liniștit și să o tortureze până accepta să coopereze.

Stomacul i se strânse dureros și o venă de pe tâmplă începu să-i pulseze. Se ridică în picioare pentru a-și ascunde starea de spirit.

– Săptămâna trecută, în momentul în care am pus piciorul în gondolă, am știut că mă voi afunda într-o *mare di merda*. Aș face mai bine să mă întorc la Veneția.

Quentin se ridică și el.

– Eu mă voi asigura că Goetz e la curent că un evadat periculos bântuie prin oraș. În momentul de față, nu contează cine o prinde pe Fazi, ci să fie neutralizată cât mai rapid. Ultimul lucru pe care îl dorim este să i se întâmple ceva doamnei Bonnard. Moartea ei ar fi...

– Un inconvenient major, știu.

La întoarcere, drumul până la Veneția i se păru că durează o veșnicie. Nu-și putea reprima temerile, deși experiența și bunul simț îi spuneau că Marta Fazi nu era atât de nebună încât să riște un atac în plină zi, iar el își luase unele măsuri de precauție. Înainte de a pleca la San Lazzaro, îi trimisese un mesaj lui Lurenze, sugerându-i să se joace din nou de-a câinele de pază. Îi transmisese un mesaj similar și Giuliettei, ca să se asigure că Lurenze va face ce i se ceruse.

Oricum, probabil că amândoi s-ar fi repezit la Palazzo Neroni imediat ce aflau de vizita falselor călugărițe, dar James avea nevoie ca ei să rămână cu Bonnard până când ajungea și prelua el paza. Fazi n-ar fi atacat în prezența unor musafiri importanți, mai ales dacă erau de os regesc. Chiar și cele mai corupte și mai laxe guverne și-ar fi mobilizat toate forțele pentru a-i pedepsi pe cei care îndrăzneau să-i tulbure pe vizitatorii de rang înalt.

Toate aceste asigurări nu-l ajutau prea mult să-și găsească liniștea, iar privirile îngrijorate și critice pe care Sedgewick și Zeggio continuau să le schimbe îl enervau și mai tare.

Abia când intrară pe canal și văzu cele două gondole amarate la cheul reședinței Francescăi începu să se calmeze, ceea ce nu-l împiedică să dea ordine contradictorii legate de cină.

Când servitorii îl anunțară că gondola doamnei Bonnard pornise în traversarea canalului, se repezi ca un apucat pe scări în *andron*, iar picioarele lui aproape că nu atinseră pietrele șlefuite ale terasei când o ajută să iasă din ambarcațiune, o luă în brațe și o sărută pătimaș până rămaseră amândoi fără respirație.

– Dumnezeule, credeam că nenorociții ăia de călugări n-o să mă mai lase niciodată să plec!

Așa cum o mai făcuse, Francesca ridică spre el ochii aceia de fetiță inocentă care îl privea cu adorație din adâncul sufletului ei. Era ceea ce-și dorise dintotdeauna – o fată care să-i transmită iubire nețărmurită –, dar nu-și imaginase niciodată că va arăta așa. Își închipuise întotdeauna o ființă neprihănită, complet neinițiată în partea întunecată a vieții, care să-l salveze de el însuși, care să-i rămână credincioasă pe vecie și să nu-l trădeze niciodată.

– Călugări ticăloși! Te-au forțat să înveți armeana? Byron însuși a recunoscut, în cele din urmă, că e peste puterile lui.

– Cel puțin blestematul de popă care ține cheile de la bibliotecă era acolo, de data asta, minți James. Imediat sesiză ironia situației: el, care nu făcea altceva decât să înșele, căuta cu obstinație puritatea și adevărul în sufletul femeii. Dar azi mai erau mulți alți vizitatori, continuă peste câteva clipe, așa că a fost obligat să le facă tuturor turul de prezentare, să le arate fiecare volum păstrat acolo și să răspundă didactic, cu nesfârșită răbdare, la toate întrebările tâmpite puse de turiști.

Francesca îi luă obrajii între palme.

– Bietul băiat, ce tortură groaznică a avut el de îndurat!

Întoarse capul și îi depuse un sărut în palmă, lăsându-se copleșit de mirosul pielii ei, amestecat cu omniprezenta aromă de iasomie.

– Și toate acestea pentru nimic, continuă el să se plângă ipocrit. Abia dacă auzeam un cuvânt din cincizeci. Mintea mea rămăsese la Veneția, la Palazzo Neroni, unde o fetiță neastâmpărată se odihnea, probabil, iar eu nu puteam decât să mă întreb obsesiv dacă aveam vreun rol în visele ei.

– Aveți grijă, domnule Cordier, începeți să vorbiți ca un romantic, glumi ea retrăgându-și mâna.

– De la lipsa de somn, cel mai probabil. Voi fi mai bine dimineață.

– Depinde de ce veți face la noapte.

Fantoma fetiței nevinovate din ochii ei fusese înlocuită de privirea plină de promisiuni păcătoase a curtezanei experimentate.

– Aș avea câteva idei în acest sens, îi răspunse el.

Se gândise să organizeze o orgie romană, îi explică doct James. Problema era că nu avea mobila potrivită. Prin urmare, îi puse pe servitori să scoată cea mai mare parte a obiectelor voluminoase dintr-o încăpere ce dădea spre canal, să pună pe jos covoare, saltele

și perne moi și să împrăștie petale de flori peste tot. Sala de banchet romană fusese înlocuită cu un serai turcesc. El urma să fie sultanul, iar ea trebuia să țină locul sclavelor din harem.

Felul în care o privise pe când îi povestea acest scenariu o făcu să se simtă ca o întruchipare a tuturor femeilor din lume – sau, cel puțin, a tuturor femeilor pe care el și le-ar fi putut dori vreodată. Era de presupus că și alți bărbați o considerau la fel, dar modul cum o luase în brațe când o scosese din barcă fusese atât de fierbinte și de sălbatic, încât, pentru o fracțiune de secundă, Francesca îi simțise deznădejdea din suflet.

La rândul ei, era cam disperată. Lurenze și Giulietta aflaseră despre măicuțele hoațe și o așteptaseră să se trezească. Își dăduse toată silința să se poarte amabil cu ei, mai întâi ca să-i liniștească după cele întâmplate și apoi încercând să poarte o conversație rațională. În tot acest timp, nu se putea gândi la altceva decât la bărbatul de pe cealaltă parte a canalului, în brațele căruia abia aștepta să se regăsească.

Doar mândria o făcuse să nu-și ia zborul spre gondolă îmbrăcată doar cu un capot de casă. Mândria îi cerea să poarte o rochie care să taie respirația oricărui bărbat, o ținută potrivită pentru o curtezană lipsită de complexe. Alesese, așadar, o rochie purpurie, culoarea prostituatelor prin excelență, decupată adânc. Pe spatele expus generos se ițea un colț al tatuajului, pecetea păcatului.

Știa că el, ca bărbat, nu avea cum să simtă aceeași dorință disperată ca ea, care era de-a dreptul nebună. Fierbințeala care o învăluia din cap până în picioare nu era altceva decât poftă lascivă, adică exact ceea ce încerca să obțină prin orice mijloace de la sexul opus. Pe de altă parte, expresia lui era aceea de entuziasm tineresc, specifică începutului unei relații amoroase inedite.

Pe parcursul mesei, încercă să nu dea frâu ispitei de a-și lăsa imaginația să ridice castele în Spania, deși îi venea extrem de greu, alături de un om care se purta atât de tandru și de elegant cu ea. Stând amândoi tolăniți pe perne comode, ca strămoșii lui romani, o hrăniseră cu îmbucături delicioase de măsline, pâine proaspătă, fructe de mare gătite ușor, fructe exotice și brânzeturi alese.

După masă, rămaseră răsturnați cu capetele pe perne, cu chipurile apropiate, privindu-se într-un fel de intimitate stranie, ca niște... prieteni buni care stăteau de vorbă.

James îi descrise mănăstirea și îi povesti despre călugării care făcuseră un mic altar în camera unde studiase lordul Byron.

– Acolo vei studia și tu?

– Eu? făcu el clipind nedumerit.

– Nu ai venit aici ca să studiezi armeana cu călugării?

– Da, la momentul respectiv părea o idee bună, dar e o limbă imposibilă. Nu este de mirare că până și marele Byron a lăsat-o baltă. Aș prefera să te studiez pe tine.

– Nu foarte îndeaproape, sper, și nu la lumina soarelui. Nici o femeie n-ar rezista unei astfel de analize.

– Doar nu-ți închipui că lumina dimineții îmi va spulbera iluziile? Crezi că-mi fac iluzii, fată nesăbuită?

Era atât de îndrăgostită. Când îi zâmbea ca și cum s-ar fi topit cu adevărat după ea, când se afunda în ochii lui albaștri, uita toate lecțiile învățate în ani lungi de practică. Toate dezamăgirile suferite parcă se ștergeau cu buretele, și toate iluziile de care spera că scăpase reveneau în forță.

– Soarele Angliei este mai îngăduitor cu femeile, îi răspunse ea. Acolo nu suntem obligate să-i înfruntăm curajos lumina, căci strălucește atât de rar.

– „Acel opaiț neînsemnat ce licărește/ Acolo unde cazanul împuțit al Londrei clocotește", cită el din același mare poet romantic englez.

– Știi, uneori mi-e dor de lumina acelui opaiț neînsemnat.

– Destul de tare încât să-ți dorești să te întorci acolo?

Francesca simți o înțepătură în inimă, ca amintirea pierderii unei ființe dragi, ceva ce nu mai simțise de multă, multă vreme. Poate că acest moment de slăbiciune o făcuse să-și dezlege limba. Sau poate că nu era de vină decât felul în care o privea, atenția nealterată cu care o asculta, atât de rară la bărbați. Alții nici măcar nu o auzeau, ci era limpede că urmăreau mai mult cum rostea cuvintele sau cum arăta când spunea anumite lucruri.

Știa multe lucruri despre bărbați și le folosea pentru a-i manipula, însă îi venea imposibil să-l manipuleze pe bărbatul din fața ei.

– Câteodată aș vrea să mă întorc... acasă. Știu că este o dorință prostească. Pe Continent nu sunt altceva decât o femeiușcă divorțată, ceea ce este acceptabil cam peste tot, dar îmi închide ușa înaltei societăți. Ar trebui să fiu fericită că nu trebuie să le mai urmez

regulile plictisitoare și interminabile sau să le suport ipocrizia nerușinată pe care nu o găsești în altă parte.

– Ipocrizie sau nu, aici ești totuși o străină. E normal ca, din când în când, să duci dorul lumii în care ai crescut.

Firește că el o înțelegea, ceea ce nu însemna că ar fi fost suflete-pereche. Între bărbați și femei așa ceva nu putea exista. Învățase această lecție pe propria piele. Îi înțelegea sentimentele pentru că era, la rândul lui, un rătăcitor. Îi mărturisise deja că petrecuse foarte puțin timp în Anglia.

– Îmi lipsesc vocile, îmi lipsesc gamele joase și înalte ale vocii mele, dar, cel mai mult, îmi lipsește societatea londoneză, sezonul monden. Mă descurcam foarte bine în acel mediu, să știi. Eram o gazdă desăvârșită, cunoșteam pe dinafară manualul de protocol. Îmi iubeam soțul și eram convinsă că fiecare trebuie să ofere celuilalt tot ceea ce este mai bun în el, că așa e normal să fie. Credeam că, dacă cineva iubește și se căsătorește cu persoana iubită, cei doi vor rămâne împreună pentru tot restul vieții, exact așa cum jurăm în fața lui Dumnezeu. Pieptul începu să-i tresalte rapid, și în ochi îi apărură lacrimi. La naiba, Cordier! Cum reușești să mă faci să plâng de fiecare dată? De ce mă lași să bat câmpii despre căsătoria mea nefericită? Ce mi-ai pus în vin de m-ai înmuiat în așa hal?

Se întinse spre ea și o ciupi ușor de obraz.

– Ești moale sau furioasă? Am observat că, de multe ori, femeile plâng de furie. Spre deosebire de bărbați, societatea le descurajează să-și exprime fizic sentimentele debordante. Aruncarea cuiva în apele canalului, de pildă, este o modalitate foarte bună să-ți răcorești sufletul.

Tânăra izbucni în râs, iar durerea surprinzătoare ce o cuprinsese se disipă ca și cum n-ar fi fost.

Spre tristețea ei, James își trase mâna înapoi.

– Ai dreptate. Femeile sunt antrenate să zâmbească și să fie curajoase sau să se despovăreze de frustrări prin cuvinte.

– Ai putea scrie un roman cu cheie, o poveste transparentă, precum *Glenarvon*, de Caroline Lamb. Gândește-te numai ce frumos și-a bătut joc de Byron, fostul ei iubit.

Francesca negă din cap. Se ridică în picioare, apucă o cupă de vin și bău, apoi se uită în lichidul rubiniu ca și cum acesta i-ar fi putut

spune ce să facă, ce să spună, cât de mult putea avea încredere în bărbatul întins pe jos.

– Am propriile mele mijloace, nu-ți fă griji, îi răspunse după o scurtă reflecție. Mai directe. Cel puțin o dată pe lună, îi scriu lui Elphick.

– Atât de des? ridică neîncrezător din sprâncene agentul secret.

– A, da. Sunt destul de fidelă – când este vorba de corespondență.

– Dumnezeule, după atâția ani, încă simți nevoia să-i trimiți scrisori de reproș?

Francesca râse văzându-i expresia șocată.

– Sigur că nu. Ar crede despre mine că sunt nefericită și că sufăr după el. Din contra, îi povestesc despre cât de bine mă simt și cât de frumoasă este viața mea. Îi povestesc cine mă caută, despre ce discutăm, cine sunt musafirii salonului meu, cine a mai plătit un pictor faimos să-mi facă portretul, ce cadouri am mai primit și de la cine. Scrisorile mele sunt presărate cu nume celebre de pictori și poeți, dar, cel mai important, de aristocrați și de membri ai familiilor regale europene, genul de oameni cu care îi place să se însoțească el însuși. Știu că scrâșnește din dinți când citește și asta îmi aduce o enormă satisfacție.

Tăcu. Mai luă o înghițitură de vin, ca să-și facă curaj, apoi reluă:

– Cred că o merită cu asupra de măsură. Mi-a întors toți prietenii împotrivă. Tatăl meu dăduse faliment, nu mai aveam pe nimeni. Firește, Elphick se aștepta să ajung rapid în mizerie.

– Ca să-l dezamăgești te-ai făcut curtezană.

– Nu una oarecare, ci o regină a târfelor, ceea ce aici, pe Continent, echivalează cu o regină adevărată. Știai că în unele țări există chiar o poziție oficială, la Curte, pentru amanta oficială a regelui? De exemplu, în Franța sau în Gilenia, dacă este adevărat ce mi s-a spus.

Chipul lui împietri într-o secundă. Se ridică în picioare.

– Candidezi la poziția liberă de la curtea lui Lurenze? Sper că nu ți-am stricat planurile prețioase!

– Planul meu este să nu mai aparțin niciodată vreunui bărbat, fie el rege sau nu. Francesca se forță să râdă nonșalant. Revino-ți, stimate domn, sau voi crede că ești gelos.

– Chiar sunt. Îi vei scrie și asta fostului tău soț?

– Doamne ferește! Nu ești decât un fiu mai mic, n-ar da nici doi bani pe tine.

– Oricum, jocul tău este o prostie, cred că știi. Mai mult, este periculos. V-ați despărțit de peste cinci ani.

– *El* este cel care nu se oprește. De ce aș face-o eu? Mă tachinează cu evenimentele sociale la care participă. Îmi povestește cine a mai venit și ce s-a mai întâmplat. Știe cât de mult îmi lipsește atmosfera aceea, cât de mult îmi lipsesc prietenii londonezi. Se asigură că-mi zgândăre o rană încă deschisă. Știu foarte bine că ar da orice ca să ajung ciuca bătăilor, săracă, bolnavă și abandonată într-un colț uitat de Dumnezeu, așa că îl torturez cu succesele mele. Ce-ai face dacă ai fi în această situație?

– Eu nu te-aș fi lăsat niciodată să pleci.

O apucă repede în brațe și o sărută cu furie. Francesca i se abandonă cu capul lăsat pe spate. Putea să-i facă orice, oriunde.

Într-o clipită se trezi pe spate, râzând, în timp ce James se lupta să-i ridice rochia.

Capitolul 13

Rai inima-i, din cerul sfânt e-o parte,
Dar, precum cerul, şi cam schimbătoare.
De beznă şi distrugeri are parte,
De nori şi tunete bubuitoare.
Rănită, răvăşită, mai pe moarte,
Îşi află-n ploi de lacrimi alinare,
Căci ele-s ale inimii scump sânge.
(Fapt ce-n englezii de-astăzi se răsfrânge.)[1]

Lord Byron, *Don Juan*, Cântul al doilea

James avea o mie de motive să se lase pradă mâniei: Francesca juca un joc periculos cu un om periculos; cei mai necruţători interlopi din Italia erau pe urmele ei – într-adevăr, o realizare; el o manipulase, şi ura ei avea să se reverse asupra lui când adevărul ieşea la iveală; pe de altă parte, cu cât afla mai repede adevărul, cu atât era mai ferită de primejdie.

Mai erau şi alte aspecte, multe altele, dar nu dorea să se aplece asupra detaliilor şi nuanţelor stării de spirit prin care trecea. Îşi potolea nervii aşa cum fac de obicei bărbaţii, prin efort fizic. O sărută adânc, pătimaş. Nerăbdarea lui o amuză pe tânăra femeie, care începu să râdă, deşi gurile le erau încă lipite. O împinse pe spate şi îi ridică rochia, înţelegând, în varietatea de sentimente ce-l copleşeau, că încă de la început îl fascinase exuberanţa ei ieşită din comun. Această femeie trăia totul din plin, iubea din plin... şi avea să-l deteste cu aceeaşi forţă.

Nu se mai obosi să se dezbrace. Îşi descheie pantalonii, aşa cum făcuse în turn. Era nerăbdător ca un adolescent la primele întâlniri. Nu-i păsa de lipsa lui de fineţe. Nici ei, de altfel.

---

[1] Byron, *op. cit.*, p. 208 (n.tr.)

Își înfipse din nou degetele în părul lui și începu să-i susure în ureche cuvinte lascive în engleză, apoi, chiar mai excitant, în italiana ei cu accent englezesc. Râdea și el. Nu se putea abține. Era un râs nervos – de nerăbdarea care îl îmboldea, de dorința lui nebună și de bucuria pură de a o atinge, de a o strânge în brațe, de a o găsi umedă și fierbinte în locul secret dintre picioare. În timp ce o mângâia cu pricepere, își ghidă mădularul în ea. Contactul îi topi gândurile și îi calmă furia. Se pierdu din nou în infinitul eternului feminin, fără a mai încerca să rețină controlul, într-o cursă rapidă către orgasm.

Se răsturnă pe spate și o trase deasupra, cu spatele la el, delectându-se cu atingerea feselor ei pe pântece, concentrat asupra frăgezimii acelui trup tânăr și zvelt. Încercă să nu se gândească la ceea ce-i rezerva viitorul apropiat. Refuză să se întrebe ce va face atunci când ea îl va detesta cu furie.

Acum, în orice caz, îl iubea.

Trebuia să-i spună adevărul... în curând, prea curând. Nu mai putea continua cu jocurile. Nu mai aveau timp, riscurile erau prea mari.

Dar încă nu venise momentul adevărului. Aceasta avea să fie noaptea lor. Luna se ridicase și, prin fereastra înaltă, le lumina trupurile înlănțuite șerpește pe covor, făcându-le pielea să strălucească mat, ca perlele.

O sărută după ureche, și Francesca se cutremură în brațele lui, așa cum făcea întotdeauna când era atinsă în locul acela. O sărută pe ceafă și începu să-i dezlege panglicile rochiei, descoperind tatuajul șocant ce reprezenta un șarpe, de deasupra coccisului. Sărută șarpele.

O scoase, încetul cu încetul, din haine: rochia, cămașa, lenjeria și jartierele, pe când ea îl lăsa, zâmbind îngăduitor, să se joace de-a camerista. Se dezbrăcă și el, fără grabă de data aceasta.

Francesca se întinse pe spate, cu mâinile sub ceafă, admirându-l în toată splendoarea. Privirea ei era suficientă pentru a-i aduce mădularul înapoi în acțiune. De data aceasta însă, trebuia să aibă răbdare.

James începu să-i exploreze pe îndelete trupul, savurându-i aromele, încercând să se impregneze de ele, să și-o întipărească veșnic în memorie. Învăță pe dinafară toate curbele dulci peste care își trecu degetele, de la umeri la sânii tari ce-i încăpeau perfect în palme, la mijloc și la curbura obraznică a fundului ei. Îi urmări geografia picioarelor lungi, ajungând până la glezne. Îi sărută degetele,

călcâiele, genunchii, urcând către locul acela delicat și dulce. În timp ce o satisfăcea cu gura, îi memoră mirosul și gustul, sunetele de plăcere pe care le emitea printre mici chicote și gemetele tot mai intense la apropierea orgasmului. Se ridică, sărutând-o în continuare, încercând să nu se grăbească.

În sfârșit, când simți că nu mai putea rezista, o pătrunse din nou și începură să facă dragoste lent, cu tandrețe. Ea îi întoarse sărutările, pe chip și pe gât, și bunătatea ei i se înfipse în suflet ca un pumnal ascuțit.

Săruturile lui erau trădătoare, dar pline de tandrețe sinceră, din păcate pentru el.

Când, în sfârșit trupurile lor pulsară la unison, se predă cu mai multe regrete decât ar fi trebuit sau și-ar fi dorit să simtă. Se lăsă dus de val pentru ultima dată.

Francesca adormi buștean a doua oară în aceeași zi. S-ar fi odihnit cu mare plăcere dacă nu l-ar fi simțit agitându-se lângă ea. Deveni brusc conștientă de zgomotele de afară. Încă pe jumătate adormită, îl văzu trăgându-și pantalonii și îndreptându-se rapid spre fereastră.

– Nenorocita! A înnebunit de tot? Sau... da... înțeleg.

Se trezi complet, se îmbrăcă bâjbâind în semiobscuritate și i se alătură. Dincolo de canal, parterul de la Palazzo Neroni era cuprins de limbi de foc.

– Dumnezeule mare! Rămase o clipă fără cuvinte, în stare de șoc, apoi începu să-și adune în grabă restul de haine de pe jos.

– Stai. James o apucă de braț și o ridică în picioare. Și pe mine m-au păcălit în primul moment. Nu și-ar permite să-ți dea foc la casă, este o diversiune. O conduse înapoi la geam. Uită-te atent. Au folosit un dispozitiv pirotehnic. Artificii, cel mai probabil, ca să provoace mult zgomot și flăcări violente, cu scopul de a-i trezi pe oameni în inima nopții și a le induce o panică puternică. Acum, servitorii tăi aleargă încolo și încoace, nereușind să priceapă ce se petrece și abandonându-și posturile de pază...

– Nu înțeleg ce vrei să spui... nu putem rămâne aici, ca la spectacol. Poate că sunt oameni răniți.

– Este doar o *diversiune*, îi repetă calm, ca și cum ar fi vorbit cu un copil.

Francesca crezu că avea să continue, dar privirea lui trecea dincolo de ea. James dădu încet din cap, ca și cum ar fi avut o revelație.

– E posibil să fie chiar o capcană. În nici un caz nu trebuie să te repezi într-acolo. S-ar putea ca cineva să se aștepte exact la asta.

– Să mă aștepte, adică.

– Exact.

Grija pentru viețile personalului și pentru bunurile ei făcu loc unui sentiment mai puternic, mai insidios. Se simțea de parcă pământul se zguduia sub ea și nu mai știa unde să pună piciorul, intrase pe nisipuri mișcătoare.

– Îți voi spune totul, deși apoi mă vei detesta.

– Cordier, reuși ea să articuleze.

Îi venea să leșine. Avusese *încredere* în el. Voia să aibă încredere în el, dar nu reușea să scape de un presentiment fatal. Ce urma să afle? Își aminti de prima noapte, cea în care omul acesta ucisese cu atâta ușurință o altă ființă umană.

– Dar, înainte să-ți fac mărturisiri complete, trebuie să-ți fur hainele.

– *Ce?!*

Nu catadicsi să-i răspundă, așa că nu-i rămase decât să-l urmărească neîncrezătoare, încercând să înțeleagă o succesiune de evenimente ce părea complet lipsită de sens. Dintre toate răspunsurile la care s-ar fi așteptat, unele bune, altele insuportabil de dureroase, acesta era ultimul lucru pe care și-l putea imagina. Rămase, așadar, cu gura căscată, în timp ce el îi aduna rapid hainele și le strângea într-o grămăjoară la piept.

– Trebuie să fiu tu.

Tristețea îi dispăru ca prin farmec, dar tot nu știa dacă trebuie să râdă sau să plângă. Cunoscuse deja bărbați care se îmbrăcau în haine femeiești, unii dintre ei chiar foarte virili, însă nu i se părea normal.

– Nu ți se potrivesc.

– Le vom face să se potrivească, îi răspunse el hotărât.

– Cordier, ești aproape de două ori cât mine, iar aceasta este una dintre rochiile mele preferate.

James privi hainele pe care le avea în mâini cu falsă tristețe.

– Nu meritam rochia favorită numărul unu?

– Rochia mea favorită este distrusă! Ai aruncat-o – cu mine cu tot – în canal!

– Te-ai aruncat singură.

– În orice caz, erai pe punctul să mă arunci...

Un colț al gurii i se ridică batjocoritor, făcându-l să arate ca un puști obraznic și dulce.

– Doamne, ce dor îmi va fi de tine!

Se apropie și îi sărută galant mâna. Francesca simți că se topește pe interior, dar ceva era în neregulă. Îi distrăsese atenția de la rochie. Încă o diversiune?

– Mă întorc repede, îi aruncă el îndreptându-se către ieșire.

– Spune-mi măcar unde te duci. Ce vrei să faci?

– Mi-ar lua prea mult timp să-ți explic.

– Nu-i adevărat, nu mă lua drept proastă, Cordier.

Bărbatul părăsise deja încăperea. Se repezi în pragul ușii și strigă după el:

– Cordier!

– Vorbim mai târziu.

Își reținu un blestem, dar își interzise să pornească pe urmele lui îmbrăcată doar în lenjeria intimă, ceea ce le-ar fi prilejuit servitorilor un spectacol de neuitat... și gratuit.

– Să nu cumva să-mi distrugi și rochia asta, mai apucă să strige.

James mai purtase haine de damă, dar atent adaptate ca să-i încapă umerii largi și să-l facă să pară mai scund. Rochia Francescăi era imposibil de mică, mai mică decât își imaginase inițial.

– Va trebui s-o tăiem, domnule, propuse Sedgewick.

– Nici nu încape discuție. M-ar omorî. E una dintre ținutele ei favorite, și i-am distrus deja rochia preferată.

Credinciosul valet îi adresă o privire plină de îngrijorare.

– Domnule, înțelegeți că nu avem timp să o descoasem și să o lărgim așa cum ar trebui, îi explică ca unui copil căpos.

– Nu, nu, interveni și Zeggio. Am o idee mai bună. Iată ce trebuie să facem, *signore*. Foarte ușor. Lăsăm neatinsă partea unde stau ascunși sânii.

– Corsajul, vrei să spui.

– Da. Tot ce este acolo, lăsăm deschis. Apoi, cred că o putem ridica de la podea. Ilustră cuvintele cu gesturi expresive, ca și cum și-ar fi tras un sac peste șolduri. Uite, zise el arătând spre șolduri și schițând niște rotunjimi în zona pieptului, aici nu sunteți la fel de lat și nici

nu este nevoie să se vadă toată rochia. Este suficientă partea de jos, cât să se distingă culoarea și să vă acopere picioarele, să ascundă pantalonii. Vă puneți șalul acela mare în jurul capului și nimeni nu-și va da seama că marginea de sus a rochiei vă stă de fapt pe talie. Chiar dacă e lună plină, nu ai cum să-ți dai seama cine se află cu adevărat în cabina gondolei.

– Ai dreptate, îl aprobă James.

Ar fi trebuit să se gândească singur la asta, să găsească soluții fără ajutorul unui agent începător.

– Așa, veți avea și mâinile libere, domnule, ca să vă apărați când vor încerca să vă ucidă, adăugă sfătos Sedgewick.

Sigur că avea nevoie de libertate de mișcare, o știa foarte bine. Urmărea să-i atragă pe atacatori împotriva lui, să-i provoace, iar rochia era deja condamnată. De parcă mai avea vreo importanță. Oricum avea să-l deteste pentru tot restul vieții. La naiba! Pentru rege și patrie, la luptă încă o dată.

O încuiaseră ca pe un animal. Când revenise în cameră, un servitor îi adusese, pe o tavă, câte ceva de mâncare și băutură. La plecare trăsese ușa în urma lui, ceea ce ea apreciase, căci nu dorea să fie văzută de toți curioșii din casă.

Se gândi că mâncarea îi va da o ocupație cât aștepta, dar descoperi că-i pierise pofta, așa că se întoarse la ușă. Poate că vreun membru al personalului știa ce-și pusese în cap să facă James. La urma urmei, era o faimoasă seducătoare, putea scoate orice informație de la un bărbat.

Din păcate, ușa nu se deschidea. Încercă celelalte două uși fără mai mult succes. Fusese încuiată acolo pentru binele ei sau ca să-i fie lui mai comod să-și pună planurile în aplicare? Probabil că din ambele motive. Cine avea chef să se împiedice la tot pasul de o muiere cicălitoare?

Se gândi să țipe, dar își dădu imediat seama că ar fi fost inutil. Lăsase ordine personalului, care nu-i ieșea din cuvânt. Până și servitorii *ei* i se supuneau *lui*.

Se învârti ca leul în cușcă o vreme, apoi observă că-și freca înfrigurată brațele și umerii. Nu-i lăsase nici un fel de haine mai groase. Deși noaptea nu era foarte rece și în șemineu ardea un foc mocnit, nu reușea să se încălzească. Trase o carpetă și se înfășură în ea.

Degeaba, căci frigul venea din interiorul ei, din îndoială și umbra ei, frica. Încercă să raționeze calm.

Îi spusese că flăcările și zgomotul puternice erau o diversiune, o capcană. Îi spusese că cineva o pândea în interior sau în apropiere de casă. Știa că nu căutau bijuteriile, ci scrisorile. Se săturaseră să le caute și căutau modalități prin care să *o determine* să le spună unde le ascunsese.

Însemna că Elphick intrase în panică. În sfârșit, după atâția ani. Era logic, însă. Înainte, avusese grijă să-i distrugă atât de sistematic reputația, încât nimeni n-ar fi crezut-o. Ea însăși nu era pe deplin convinsă de gravitatea conținutului scrisorilor, dar simțea că erau extrem de importante, altfel de ce le-ar fi păstrat în permanență sub cheie?

Vizita lui Quentin, din vară, îi confirmase toate bănuielile. Dacă misivele nu ar fi reprezentat o miză, atunci nu i le-ar fi cerut atât de insistent și n-ar fi revenit, încercând s-o convingă cu orice preț să i le încredințeze. Îi mărturisise că el și asociații lui puseseră mai multe informații cap la cap, într-un dosar pe care încercau să-l clarifice de ani de zile.

Problema era că, știind cât de capabil și de lipsit de scrupule era fostul ei soț, crezuse din prima clipă că el îl trimisese pe Quentin.

Era de așteptat ca lordul Elphick să încerce să elimine eventualele vulnerabilități din trecut, de când devenise atât de popular încât să încerce să-i ia locul prim-ministrului, lordul Liverpool. Pe de altă parte, mulțumită corespondenței pe care continuaseră s-o poarte, Elphick cunoștea cercurile influente în care se învârtea ea acum. Străini, desigur, dar unii dintre aceștia erau în contact cu cancelaria de la Whitehall. O fostă soție n-ar fi fost niciodată crezută pe cuvânt, însă cu totul altfel ar fi stat lucrurile dacă informațiile ar fi venit de la un aristocrat sau un membru al unei case regale.

Își aminti ce-i povestise de Magny despre părinții lui Cordier, care își riscaseră viața pentru a salva mai mulți nobili francezi de la ghilotină. Mulți străini cu simpatii similare ar fi fost fericiți să distrugă un trădător.

Prin urmare, fostul ei soț avea toate motivele să se teamă și să treacă la acțiune – așa cum de Magny o avertizase de mai multe ori recent. Dar de Magny avea tot atâta încredere ca și ea în Quentin.

De fapt, contele nu avea încredere în nimeni, și ar fi fost înțelept din partea ei să adopte aceeași atitudine prudentă.

Se duse la fereastră. Luna, încă vizibilă, scălda canalul într-o lumină difuză. Lucrurile păreau să se calmeze vizavi, ca și incendiul. O mână de curioși încă veghea de la balcoanele vecine.

Însemna că James avusese dreptate. Focul nu reprezentase un pericol real. Erau case foarte vechi, cu lemnărie multă, unde focurile prindeau rapid și erau aproape imposibil de stins. Ce ironie, nu? Să ai o casă pe piloni, în mijlocul mării, și să ardă de sus până jos ca iasca.

Asistase la un asemenea spectacol dramatic în primul an când ajunsese la Veneția. Aflase că până și Palatul Dogilor arsese din temelii și fusese reconstruit de câteva ori de-a lungul veacurilor. Revenind, acelea fuseseră incendii reale, iar incidentul de la Palazzo Neroni doar o diversiune benignă, după Cordier. Iar el...

„Trebuie să fiu tu."

Își văzu propria gondolă traversând canalul, cu o femeie în interior... îmbrăcată în hainele ei. Culoarea ieșea perfect în evidență pe fondul negru, chiar și noaptea, exact cum își dorise. Îi plăcea imaginea purpuriului dramatic proiectat pe negrul sobru al lemnului bărcii.

Își apăsă vârful nasului de geamul rece. „Trebuie să fiu tu." Era el. Trebuia să fie ea pentru că el era *momeala*.

Inima începu să-i bată sălbatic în piept. Respira cu dificultate. Ambarcațiunea traversa silențios canalul. Distanța scădea văzând cu ochii. Se opri, și porțile de la nivelul debarcaderului se deschiseră larg. Mai multe figuri întunecate ieșiră în fugă din casa ei și săriră în gondolă, împingându-i în apă pe vâslași. O lamă scânteie într-o mână ridicată furios, iar posesorul ei se repezi înspre cabină.

Era o ambuscadă și, de această dată, își luaseră toate măsurile, constată James. De această dată nu avea de-a face cu doi bătăuși, ci cu cel puțin o duzină. Probabil că stătuseră ascunși pe undeva în timpul agitației din vilă.

Uliva și Zeggio se așteptau la un atac, dar nu de asemenea amploare. În timp ce-și scotea cuțitul, îi văzu zburând în apă. Bărbatul care venea cu cuțitul scos avu un moment de uluială când îl văzu ieșindu-i în față, dar James se împiedică în faldurile rochiei și căzu. Din reflex, se rostogoli într-o parte înainte ca pumnalul să i se înfigă

în spinare. Se arcui fără să se ridice și îi seceră gleznele agresorului, care se prăbuși pe punte. Se săltă apoi în genunchi lângă el și ridică propriul cuțit, gata să lovească.

– Atenție! se auzi țipătul unei femei.

Se lăsă în jos instinctiv când o bâtă îi șuieră pe deasupra capului.

– *Aiuto! Aiuto!* Ajutor! Ajutor! Ucigașii!

Strigătele femeii spintecară liniștea nopții. Câinii din cartier începură să latre și să se smucească în lanțuri, iar oamenii din barcă înghețară pentru o clipă, privind nervoși în jur. Vecinii se repeziră înapoi la balcoane strigând la rândul lor.

Profitând de faptul că bătăușii încercau să înțeleagă ce se petrece, James trecu la atac, scoțându-l din joc pe bărbatul care încercase să-i crape capul. Între timp, Zeggio reușise să se urce în barcă și se ocupase de atacatorul cu cuțit. Ceilalți infractori încercau să scape, dar servitorii Francescăi își reveniseră și le ațineau calea. Lăsându-i să se descurce, James își îndreptă atenția către locul de unde se auziseră țipetele. În momentul acela o văzu agățată de parâma unei gondole.

Putea să înoate fără probleme până acasă, îi reproșă ea indignată pe când o ridica în barcă. Nu erau decât câțiva metri, și se agățase de parâmă doar ca să-și tragă sufletul după cât țipase, îi explică apoi fără să clipească.

Intrară rapid în *androna*, unde îi așteptau servitorii, alături de câțiva răufăcători legați fedeleș. În jurul lor erau răspândite felurite arme improvizate: mături, sfeșnice, cuțite de bucătărie, sticle și tigăi.

– Niciodată – o zgâlțâi – să nu mai faci – o zgâlțâi – așa ceva! se răsti James furios.

– Am creat o diversiune.

– Diversiunea o creezi de-abia acum, nu-ți dai seama că ți s-a lipit lenjeria de piele și că tot personalul cască gura la tine? E ca și cum ai fi de-a dreptul dezbrăcată.

– Cum, îndrăznesc să se uite pe gratis? Sunt o prostituată, toată lumea ar trebui să plătească.

– Într-o bună zi te voi omorî cu mâinile mele, îi răspunse el după care se întoarse spre oamenii lui. Zeggio, la ce te holbezi așa? Adu-i doamnei șalul din cabina gondolei înainte să moară de pneumonie.

Francesca nu simțea deloc frigul. Remarcă în sfârșit ținuta bizară a agentului secret, care își trăsese peste cămașă și sacou sărmana ei rochie, al cărei corsaj îi atârna pe la fund.

– Îmi era mică, îi explică el văzând că este examinat.

– Așa cum ți-am spus.

Zeggio se apropie cu șalul. Cordier i-l smulse grăbit, îl înfășură în jurul ei și o conduse la scările ce duceau la etaj, spre zona privată. Thérèse își croi drum printre celelalte slujnice.

– Oh, *madame!* exclamă ea îngrozită.

– Știu! Mi-a distrus și a doua rochie preferată.

– Nu este distrusă, mi-am dat silința să n-o pătez de sânge, interveni James. Ai observat că nu m-am aruncat după tine în canal de data asta? Uite. Schiță o piruetă grațioasă, ca și cum ar fi purtat haine de damă din fragedă pruncie.

Francesca izbucni într-un hohot de râs nestăpânit. Era atât de comic, se purta ca un mim desăvârșit. Un mim. O serie de imagini îi veniră în minte: spaniolul ușor ridicol care, câteva minute mai târziu, se transformase într-un personaj tulburător – bărbatul cu picioare lungi care apăruse în gondola ei... mai târziu, același bărbat scoțându-și cu o reverență elegantă pălăria la cafeneaua Florian... părul lui negru lipit de creștet cu pomadă. Privirea contesei Benzoni, care îi admira trupul perfect, nu părul. *Acest* corp frumos, atletic.

Un alt trup înalt și puternic îi apăru în fața ochilor. Revăzu picioarele musculoase din colanții servitorului de la teatru, cel care vărsase, atât de neîndemânatic, vin pe pantalonii prințului Lurenze... servitorul cu un fizic ce-ți lăsa gura apă. *Acest* fizic. Își aminti ce-i zisese cu puțin timp înainte de a-i cere împrumut rochia de seară: „Îți voi spune totul și mă vei detesta".

– Tu. Tu erai tot timpul.

Bărbatul parcă îngheță. Urmele circului vesel pe care îl juca i se șterseră de pe chip.

– Ce e cu mine?

– Tu. Nu reușea să-și mai găsească vorbele, cu atâtea imagini ce i se aglomerau în cap: dialogul din turnul din Piața San Marco, partida de sex, seraiul, partida de sex. Servitorul de la teatru, spaniolul de la cafenea. *Tu ești*, oricine ai fi cu adevărat.

– Thérèse, ar fi momentul s-o conduci pe doamna la etaj, te rog. Chipul îi devenise de piatră.

Francesca se întoarse către cameristă, îi smulse tava grea de argint din mâini și o aruncă cu toată puterea spre capul lui. James se aplecă fulgerător, iar obiectul căzu zăngănind puternic în spatele lui.

– Trădătorule! *Donnola!* începu să vorbească rapid în italiana de pe străzi, a pieţarilor și gondolierilor. Sac de rahat împuţit care eşti! Trebuia să-i las să te omoare ca pe un câine turbat, aşa cum meriţi! Sper să-ţi scoată maţele într-o bună zi! Dacă mai îndrăzneşti să te apropii de mine, te las fără boaşe, nemernicule!

Se repezi pe scări, cu Thérèse în urma ei.

James o privi dispărând și își drese glasul.

– A mers destul de bine, nu?

– Da, domnule, spuse Sedgewick, care era pregătit să-și apere stăpânul până la capăt.

– Signore, nu este grav, interveni și Zeggio. Femeile fac întotdeauna amenințări din acestea, cam cum ne spunem noi bărbaţii: totuși, te voi respecta și mâine. Nu înseamnă nimic.

James se uită la servitorii care îl priveau cu aceeași expresie de dezamăgire. Până și răufăcătorii arestaţi îl priveau cu dispreţ. Toţi se aşteptau să se repeadă după ea pe scări implorând-o să-l ierte. Câteva urlete, obiecte aruncate prin casă, urmate de sex sălbatic pe covor. „Italieni", își spuse dezgustat.

Apoi își aminti. Și el era italian. *„Per tutti i diavoli dell'inferno!"* Se repezi pe scări după ea.

– *Vai al diavolo! Vai all'inferno!*

Aşadar, începea schimbul de opinii constructiv.

– Femeie inconștientă și nerecunoscătoare! strigă la rândul lui.

Francesca se repezi pe sub portalul ce conducea la *piano nobile*, unde se întoarse brusc și-l înfruntă cu ochii verzi ce aruncau fulgere mânioase.

– Porcule mincinos, cu sufletul negru ca fundul iadului! Nu mi-ai adus decât necazuri din ziua în care ai apărut. Aveam o viaţă plăcută și liniștită până să vii *tu* la Veneţia!

Cu aceste cuvinte, se răsuci demn și intră în *portego*, lăsând urme de noroi în urma ei.

– Viaţa ta liniștită era de *merda* și o știi foarte bine, răcni la rândul lui. Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă ai avut un dram de bun-simţ și de minte. Tu ai pornit toată tărășenia!

– Viața mea era *perfectă!*

O prinse din urmă.

– O minciună *perfectă!*

– Ia uite cine vorbește despre minciuni. Eu măcar nu mă prefac că sunt...

– Ba este exact ceea ce faci. Joci teatru, ești fățarnică și manipulatoare! Să te numesc actriță? Ți-aș face un compliment nemeritat, și mi-ai răspunde că asta se cere în meseria ta. Ei bine, la fel și în meseria mea.

Francesca se opri în pragul ușii, pe care Thérèse încerca, fără succes, să o închidă.

– Da, și eu sunt obligat să joc teatru, îi spuse el pe un ton mai calm. N-am putea discuta despre asta între patru ochi? o întrebă arătând cu bărbia spre cameristă. *Allez-vous-en!* îi ordonă pe o voce normală, în franceză, să dispară.

– Să nu îndrăznești să te miști! se răți și stăpâna ei.

Thérèse aruncă priviri speriate de la unul la celălalt, apoi, brusc, se hotărî și ieși din încăpere în pas alergător.

– Thérèse! Bonnard porni după ea, dar James îi blocă drumul cu trupul lui masiv. Te urăsc, nemernicule!

Sigur că-l ura. O minți se încă de la început. Trădase încrederea fetiței naive care trăia în subconștientul ei și ieșea câteodată la suprafață. Se uită în jos la ținuta pe care o purta, la rochia împrumutată, temându-se de ceea ce se va întâmpla după ce i-ar fi explicat totul. Se uită la rochia pe care i-o furase când o abandonase cu atâta lașitate în grija servitorilor... după ce se dăruiseră unul celuilalt așa cum o fac îndrăgostiții autentici.

Împinse rochia în jos și o lăsă să cadă pe podea. Păși în afara ei, se aplecă, o ridică și i-o întinse. Francesca i-o smulse din mână și o strânse tare la piept, neafectată de mirosul fetid, de canal, pe care îl emana chiar șalul ei și fără să se gândească la riscul că va murdări mătasea fină.

– Știu că mă urăști. Știu că nici nu mă poți vedea în ochi. Spune-mi doar unde sunt nenorocitele acelea de scrisori, Francesca, și voi dispărea pentru totdeauna din viața ta.

Capitolul 14

Ah, dragostea femeilor! Știm doar
Că-i lucru minunat dar și de groază,
Căci ele joacă totul pe un zar
Și, dacă pierd, își pierd și-a vieții rază
Și tot trecutul li-i un crunt calvar.
Dar răzbunarea-n suflete li-i trează
Și, iuți, tigroaice, ucigașe sunt:
Ne chinuie, dar suferă mai crunt.[1]

Lord Byron, *Don Juan*, Cântul al doilea

– Da, te urăsc din toată inima, îi aruncă Francesca.

Era udă leoarcă, dar furia și umilința suferită o făceau să nu simtă deloc frigul. Nu-i venea să creadă că putuse fi atât de proastă. Asta o durea cel mai tare, mult mai tare decât greșeala pe care o făcuse căsătorindu-se cu John Bonnard. Cel puțin atunci avea scuzele tinereții și inocenței. Ce scuză mai putea invoca acum, la douăzeci și șapte de ani, după dușul rece pe care îl suferise cu cinci ani în urmă – ca să nu mai pomenească și lecțiile primite de la curtezana pensionată Fanchon Noirot, exact despre cum să nu se poarte ca o proastă?

Îl cunoscuse pe bărbatul din fața ei de mai puțin de o săptămână – dacă nu punea la socoteală momentele în care cărările lor se intersectaseră, dar ea nu știa cu cine are de a face. Nici acum nu știa, își dădu seama. În mai puțin de o săptămână se lăsase să... să cadă pradă iubirii. Ar fi vrut să găsească alt diagnostic, dar trebuia să se plece în fața crudului adevăr. Altfel, de ce se aruncase în canal ca să-l salveze?

---

[1] Byron, *op. cit.*, p. 124 (n.tr.)

Acum îi era rușine. Timp de câteva ore, pentru câteva clipe prețioase înainte de a-i afla adevărata identitate, totul păruse atât de... romantic.

– Te urăsc, dar mă urăsc mai mult pe mine însămi, dacă așa ceva este posibil.

– Îmi pare rău, te rog să mă ierți, răspunse James închizând ușa în spatele lui. Dar trebuie să-mi spui unde sunt scrisorile acelea. Pentru propria ta siguranță.

– Ce scrisori? îl întrebă inocentă, amintindu-și dialogul identic pe care îl purtase cu lordul Quentin.

– Francesca.

Tânăra femeie se uită în jurul ei și constată că, de nervi, greșise drumul și ajunsese în infernul amorașilor. Acum, copilașii bucălați nu mai arătau acuzator, cu degețelele lor groase ca niște cârnați, spre Marea Târfă din încăpere, ci spre Marea Proastă. Ridică ochii spre tavanul bogat decorat. Oare câți amorași din aceștia enervanți erau cu totul? Se mai înmulțiseră de când intrase ultima dată aici, ca necazurile ei? Și pe ei îi ura.

– Francesca, nu avem timp de jocuri de-a v-ați ascunselea, reveni James la atac.

– Dar nu mă joc.

– Scrisorile.

– Care scrisori?

„De partea cui ești cu adevărat?" îi venea să-l întrebe. Dar ce sens avea? Ce garanție avea că-i va spune adevărul? Adevărul nu conta câtuși de puțin. Doar scrisorile contau, lua-le-ar naiba. Lua-l-ar naiba și pe *el*.

– Stai să-ți explic.

– Nu-mi trebuie explicațiile tale. Aș vrea să-mi pot explica mie însămi de ce mi-am pus viața și, mai grav, demnitatea în pericol pentru tine.

– Știu că nu mă vei crede, dar îți voi explica totuși despre ce este vorba. După aceea voi obține de la tine informația de care am nevoie, fie și cu ajutorul violenței, dacă nu am de ales. Miza afacerii depășește cu mult sentimentele noastre rănite.

– Ticălosule!

– Așa am reușit să rămân în viață. Așa îmi fac meseria. Fiind un ticălos. Dacă n-ai fi fost tu, n-ar fi trebuit să-mi fac meseria. Aș fi stat

liniștit în Anglia, unde aș fi învățat să fiu, din nou, un om normal. Poate că aș fi păcălit o tânără fecioară naivă să se mărite cu mine și să facem copii. Poate că mi-aș fi petrecut restul zilelor cu prietenii la club, citind ziarele sau privind pe fereastră și punând pariuri absurde despre trecători. Poate că m-aș afișa călare pe calul meu superb în Hyde Park, pe unde se plimbă domnișoarele de familie bună. Poate că aș dansa la clubul Almack cu fete îmbrăcate complet în alb. Poate că aș trăi o viață banală, printre oameni normali. Dar nu. A trebuit să-l refuzi pe Quentin. Și pentru ce? Pentru o mână de scrisori, atât dorea, nimic mai mult. Dar ai refuzat să ajuți un grup de britanici loiali Coroanei să-l doboare pe cel care s-a vândut dușmanului nostru de moarte. Din cauza ta, n-am putut să rămân în Anglia mea dragă. Am fost obligat să vin aici *și să-ți rănesc ție sentimentele.*

Conștiința începu s-o muștre suficient de puternic încât să o facă să ezite. Recunoscuse imaginile enumerate de el și înțelesese perfect ce-i lipsea, căci era lumea după care tânjea și ea. Lumea pe care o părăsise – societatea care o alungase ca pe o stricată – nu era câtuși de puțin cea mai bună din lume, dar era familiară și avea bucuriile ei. Îi plăcuse să trăiască acolo înainte ca totul să se ducă de râpă. În orice caz, știa foarte clar ce înseamnă să fii închis în afara lumii pe care odinioară o numeai *acasă*.

– De unde era să știu că puteam avea încredere în Quentin? Ai idee câți oameni încearcă sau au încercat să mă mintă? Ai idee câți oameni în care am avut încredere m-au trădat, bătându-și joc de naivitatea mea? Ai idee ce înseamnă ca toți prietenii să-ți fie transformați intenționat în dușmani ireductibili, la ordinul unui singur bărbat? De unde era să știu că Quentin nu era încă o creatură din banda lui Elphick? Toți m-au trădat. Toți țineau cu el. Până și propriii mei avocați mă disprețuiau în secret.

– Eu și Quentin nu suntem de partea lui. Acum zece ani, fostul tău soț m-a trădat pe mine și pe alți cinci camarazi, dându-ne pe mâna agenților de contrainformații ai lui Napoleon. Am ajuns la Abbaye. Am fost torturați crunt săptămâni în șir.

Francesca închise scurt ochii. Auzise despre închisorile Parisului, iar Abbaye avea faima cea mai proastă. Fanchon Noirot îi povestise că puținii care mai ieșeau pe picioare de acolo mergeau la o întâlnire scurtă cu ghilotina. Deschise ochii și îl văzu privind-o concentrat.

– Ceilalți au murit. Numai eu am scăpat ca să spun povestea. Dar, firește, nu ai nici un motiv să mă crezi.

Ceva în sufletul ei o îndemna să-i acorde încredere. Expresia lui chinuită îi spunea că-și văzuse, ori auzise, camarazii murind – niște decese urâte, fără îndoială. La fel de bine știa de ce era capabil Elphick – sau credea că știe.

Până în acest moment nu înțelesese toate implicațiile. Ar fi trebuit să-și dea seama mai de mult: Elphick nu avea conștiință, loialități sau sentimente în general. Era un monstru rece. Ceea ce-i făcuse ei nu reprezenta nimic în comparație cu ceea ce le făcea altora.

Se concentrase asupra propriei persoane, căci fusese atât de tânără și de naivă. Complotul lui cu dușmanii Angliei – cu consecințele și oamenii care aveau de suferit – nu erau decât niște abstracțiuni pentru ea. Cordier le adusese la viață. Ființe umane. Bărbați tineri. Camarazii lui și el însuși. Torturați de francezi.

Poate că nu erau decât alte minciuni gogonate, dar simți că era pe punctul să leșine.

Se îndreptă către fereastră. Peste drum, luminile din Ca' Munetti erau toate aprinse. În rest domnea bezna. Probabil că luna fusese acoperită de nori. Cât de bun era întunericul, ce bine se potrivea cu starea ei de spirit. Credea că înțelege și, de fapt, bâjbâia în întuneric.

– Va trebui să ai încredere în cineva, până la urmă. În mine sau în ei.

– Va trebui? De unde să știu că nu lucrezi pentru el? Cum îmi poți demonstra că acesta nu este un mare spectacol prin care să te pui în postura de erou salvator și să-mi câștigi încrederea?

– Ce pot să spun? Cum te pot face să mă crezi? N-ar fi mai simplu să te forțez să-mi spui unde ai ascuns mesajele? Se opri o clipă, pentru a se calma, și continuă pe o voce egală: Cei doi indivizi care te-au atacat săptămâna trecută? Călugărițele din Cipru care ți-au scotocit prin casă? Bătăușii care ți-au atacat barca în noaptea asta, crezând că tu ești în cabină? Șefa lor este o femeie din Roma, pe nume Marta Fazi. Are cam aceeași vârstă cu tine, dar nu cred că ai găsi-o deloc *simpatica*. Când avea opt anișori i-a tăiat urechea unei fetițe care a insultat-o. Dacă indivizii ăștia care ne-au atacat puneau mâna pe tine, te-ar fi dus direct la Marta, care te-ar fi convins să-i dai scrisorile. Te-ar fi convins crestându-ți fața în fâșii subțiri. Este metoda

ei preferată cu femeile frumoase, dacă o prinzi în toane bune. Dacă ai ghinion, face apel la mijloace mult mai neplăcute.

Francescăi îi șuierau urechile. Simți că se clatină. James se îndreptă spre ea, gata să o susțină, dar îl respinse și se așeză pe un scaun.

– Încercăm să-i dăm de urmă, reluă el. Quentin l-a rugat până și pe Goetz să ne dea o mână ajutor, deși guvernatorul nu cunoaște mai nimic din toată povestea și nici nu este cazul să afle. Până n-o prindem, tu nu ești în siguranță.

Curtezana începu să rădă. Din gâtlej îi ieșiră sunete aspre, sacadate, un râs vecin cu isteria.

– De atâta amar de ani, nimeni nu a vrut să mă creadă. Eram deja cu totul compromisă, de aceea lui Elphick nici nu i-a păsat când a văzut că i-am furat scrisorile din birou. Făcându-mă o paria a societății, se asigura că nu-i pot face rău, iar atâta timp cât nu-l puteam atinge, nu eram în pericol. M-a lăsat să plec în străinătate așa cum statul se preface că nu-i prinde pe datornici, pe dueliști și pe alți infractori mărunți, deveniți indezirabili. Nu mă putea urmări până aici, iar dacă aș fi eșuat prin șanțuri, cum își dorește foarte tare, aș fi fost în siguranță, nu-i așa? Dar nu. Mie mi-a trebuit să mă împrietenesc cu înalta societate și cu fețe regale, ceea ce m-a făcut să redevin periculoasă. Acum contez. Acum am prieteni puternici. Acum, merit să fiu asasinată.

O luă frigul și începu să tremure necontrolat. Îl auzi pe Cordier mișcându-se. Auzi și un clinchet de pahare și simți cum i se pune unul în mână.

– Mă întreb dacă nu cumva este otrăvit, murmură ea, dar dădu coniacul pe gât cu poftă.

Lichidul îi arsese gâtul, dar parcă o mai lăsase durerea de cap.

– Nu este otrăvit. Nu suntem la operă, și eu nu-l joc pe omul rău din piesă. Te rog, fii fată de înțeles, Francesca, și spune-mi unde ai ascuns scrisorile.

Tânăra femeie își ridică ochii spre chipul lui arătos, cu ochi imposibil de albaștri. Ca o nebună ce era, își spuse că ar fi sărit oricând înapoi în canal ca să-l salveze. Privirea ei mai zăbovi o secundă, apoi se îndreptă către tavanul plin de copilași provocatori.

– E complicat, îi răspunse.

– Nu este complicat deloc. E foarte simplu, din contră. Îmi spui unde...

Francesca îl aşteptă să-şi termine fraza, căci se întrerupsese brusc. Îi luă un moment să înţeleagă de ce. Auzul lui era foarte ascuţit, mai fin decât al majorităţii oamenilor. Abia acum începu şi ea să perceapă sunetele ce veneau dinspre *portego*. Paşi – paşi în cizme. Paşi fermi, care sunau oficial. Mai multe perechi. Uşa se deschise brusc.

– *Avanti*, Excelenţa Sa, domnul guvernator, contele Goetz, anunţă Arnaldo, care, ca de obicei, o găsise fără nici un efort în uriaşa casă.

Trebuie că avea sânge de prepelicar în vene, căci ştia întotdeauna în ce cameră să o caute.

Guvernatorul austriac intră plin de prestanţă. După o privire cu o secundă mai lungă decât ar fi fost necesar, se strădui ostentativ să nu se mai uite la ea.

– Îmi cer iertare, stimată doamnă, pentru această intrare intempestivă, dar cred că vă este uşor să ghiciţi cauza.

– Micul incident de azi-noapte, spuse ea.

– Din păcate, nu putem minimiza importanţa celor întâmplate. Trebuie să discut cu domnul Cordier.

– M-am gândit că asta veţi dori, îi răspunse agentul secret pe cel mai relaxat ton din lume. Sunt sigur că doamna Bonnard ne va scuza. În orice caz, îmi închipui că se va retrage să se îmbrace.

– Doamna a trecut printr-un şoc foarte serios. Cu toţii am fost afectaţi de cele întâmplate. Nu dorim să o deranjăm mai mult decât este strict necesar. Noi doi, domnule, trebuie să stăm de vorbă la Palatul Ducal. Între timp, insist ca doamna să părăsească această casă cât mai curând.

– Nici gând, zise Francesca.

– Mă văd nevoit să insist, răspunse contele. Această casă trebuie percheziţionată de sus până jos. Este posibil să găsim indivizi ascunşi sau echipamente periculoase prin cine ştie ce cotloane. Veţi fi mai în siguranţă în altă parte, alături de o prietenă, sub pază.

Aveau de-a face cu guvernatorul Veneţiei, căruia nu i te puteai opune, dacă aveai un strop de inteligenţă. Regimul austro-ungar manifesta o anumită toleranţă pentru ciudăţeniile şi maniile veneţienilor, dar nu tolera sub nici o formă nici cel mai mic gest de sfidare a autorităţii. În viziunea austriecilor, orice lipsă de respect faţă de autoritate era un semn grav de rebeliune, de intenţii insurecţionale,

prin urmărire căutau să le înăbușe încă din față – cu brutalitate, dacă se considera necesar.

Până la urmă, poate că așa era cel mai înțelept, își spuse Francesca. Nu se mai simțea în siguranță în casa ei. Nu știa în cine mai putea avea încredere și nici ce trebuia să facă în continuare, ori la ce ar trebui să se aștepte. În orice caz, indiferent ce ar fi căutat oamenii lui Goetz prin casă, era sigură că nu aveau cum să găsească scrisorile. Avea mari semne de întrebare că austriecii ar fi știut ce să facă cu ele, în cazul în care le găseau.

– Cum considerați dumneavoastră, domnule conte, îi răspunse cuminte.

Omul încuviință grav din cap, preocupat în continuare să nu se uite spre ea.

– Veți dori să mergeți la prietena dumneavoastră, presupun.

– Nu. Este cam... cam ocupată.

Nu-și putu reprima un zâmbet gândindu-se la Giulietta și la prințul ei. Ce simplă ar fi devenit propria sa viață dacă s-ar fi îndrăgostit de Lurenze!

– Mă voi muta la contele de Magny. Știu că acolo sunt bine-venită, indiferent la ce oră bat la ușă.

Cu aceste cuvinte, părăsi încăperea ignorând privirile furioase ale agentului Coroanei britanice.

James nu se simțea câtuși de puțin la fel de cooperant precum se pretindea. Nu avea nici un chef să meargă de bună voie la Palatul Ducal.

În primul rând, se temea că ar fi putut fi închis, ceea ce ar fi fost deosebit de neplăcut. Până când găsea Quentin o soluție să-l scoată de acolo putea dura câteva ore, poate chiar o zi întreagă. Închisoarea, știa din experiență, nu era neapărat un loc rău. Cu excepția sejurului petrecut la infama Abbaye, găsea că locurile de acest fel erau... liniștite. Deși erau inconfortabile, de cele mai multe ori, îi dădeau omului posibilitatea să tragă linie și să-și pună ordine în gânduri, fără diferite motive de deranj. Simțea nevoia să se gândească serios la ce avea de făcut. Din păcate, imperativele momentului nu-i permiteau să se izoleze în răceala umedă și neagră a unei celule din donjon.

Goetz avea, pe de altă parte, toate motivele să-l bage la beci. Guvernatorul nu era prost deloc, și lui James nu-i venea greu să ghicească ce-i trecea prin cap.

„Duceam o viață bună, o viață frumoasă și liniștită până când ai venit tu la Veneția", îi reproșase Bonnard.

Probabil că nici guvernatorul nu era departe de asemenea gânduri, căci Veneția fusese, într-adevăr, relativ liniștită până la sosirea lui. Urma să fie supus unui interogatoriu plictisitor, fără îndoială. Încă o pierdere de vreme.

Poate că ar fi trebuit să-și urmeze primul instinct și să o rupă la fugă imediat ce auzise tropăitul cizmelor militare pe culoar. Însă nu știa cine venea și ce dorea. Mai mult, ar fi fost cu totul necavaleresc să o abandoneze pe Francesca în groapa cu lei, deși, dacă ar fi aflat unde sunt scrisorile, ar fi abandonat-o fără nici o ezitare, își spuse, încercând să se amăgească.

Nu-și dorea nimic altceva. Restul – gelozia, sentimentele rănite și încrederea trădată – nu însemnau nimic. Avea o misiune și, din experiență, știa foarte bine că amestecarea sentimentelor cu munca nu aduce nimic bun, niciodată. Francesca nu avea decât să se ducă la boșorogul acela arogant, la contele de Magny, dacă asta își dorea. Din partea lui, putea să se ducă și la dracu'. Pentru moment, trebuia să-l calmeze pe guvernatorul Goetz, dacă voia să se întoarcă rapid la treabă.

– Cunosc destul de bine această casă, îi spuse. Poate că percheziția ar avansa mai repede, dacă-mi permiteți să vă ajut.

Marta Fazi nu se aflase în mijlocul încăierării de la Palazzo Neroni, ci urmărise desfășurarea confruntării de pe o bărcuță amplasată discret, la distanță sigură. Prin urmare, pricepuse aproape imediat că Planul C nu funcționa așa cum se așteptase.

Nu făcuse greșeala să aștepte în zonă, în speranța deșartă că lucrurile se vor îndrepta. Nu prea știa să distingă literele, dar recunoștea cu ușurință un fiasco atunci când i se prezenta. Din fericire, mâinile ei erau ocupate să vâslească, altfel dezamăgirea cruntă pe care o resimțea s-ar fi putut revărsa în capul unor trecători nevinovați. Prin urmare, nu-și putea exterioriza furia decât verbal, făcând apel la impresionantul bagaj de înjurături pe care îl acumulase de-a lungul vieții.

–Asta se întâmplă când ești obligat să lucrezi cu amatori. E simplu pentru el, din castelul lui de la Londra, înconjurat de o armată de valeți, să-mi ordone: „Marta, draga mea, n-ai putea să mă îndatorezi recuperând scrisorile acelea, te rog?" De ce naiba i-a permis Curvei Babilonului să ia nenorocitele de scrisori? De ce n-a bătut-o, n-a forțat-o să i le restituie? De ce naiva încă îi scrie? De ce îi mai pasă de ea? E prea înaltă. Mie de ce nu-mi cumpără o rochie roșie de mătase? Când mi-a trimis ultima dată bijuterii sau un alt cadou satisfăcător? Sunt obligată să fur singură lucrurile care-mi plac. Dar ea nu trebuie să fure. Târfa dezmățată primește tot ce vrea de la niște proști care o copleșesc cu cadouri dacă deschide picioarele, ceea ce majoritatea femeilor ar face pe gratis. O urăsc cu tot cu scrisorile ei stupide. Se crede atât de deșteaptă, crede că poate manipula pe oricine. Lasă că pun eu laba pe ea, și atunci vom vedea cum stau lucrurile cu adevărat. Vom vedea cine e frumoasă și cine e deșteaptă. Aș da orice să-mi cadă în mâini târfulița asta proastă. I-aș arăta eu cu cine are de-a face.

Nimeni nu se putea îndoi de intențiile ferme ale Martei Fazi. Partea practică ridica însă probleme serioase.

Goetz era într-adevăr foarte conștiincios. Oamenii lui începuseră din pod și o luaseră sistematic înspre nivelurile inferioare, nelăsând nici un locșor necercetat. Deși se implicase în percheziție cu tot entuziasmul, James nu-și făcea iluzii că va găsi scrisorile. Dacă ar fi fost ascunse în *palazzo*, Francesca n-ar fi primit cu atâta calm decizia guvernatorului. Nici când îi fusese atacată casa nu păruse să-și facă griji pentru mesaje.

Ce naiba făcuse cu ele? Nu cumva le arsese chiar ea?

Nu, nu putea fi atât de proastă. Era dificilă, temperamentală, cinică, încăpățânată, inconștientă și perversă, foarte perversă, dar nimeni nu-i putea contesta inteligența. Dacă nu ar fi fost atât de deșteaptă, de amuzantă, de entuziastă, de plină de viață... și de costisitoare, să nu uităm ce tarife scandaloase practica, James n-ar fi avut nici o problemă să-și ducă la îndeplinire misiunea în cel mult trei zile.

Din păcate, nu era deloc simplu să lucrezi cu ea, iar scrisorile nu erau ascunse în Palazzo Neroni, putea să parieze pe orice. Se cocoțase chiar pe o scară lungă și controlase ornamentele din ipsos

de pe pereți, verificase ramele tablourilor, căutând scobituri unde se puteau ascunde hârtii făcute sul. Îl minţise pe Goetz că ar fi căutat mecanisme controlate de la distanţă, cu sfori sau resorturi.

La finalul percheziţiei, în cursul căruia nu descoperiseră nici bombe şi nici rebeli periculoşi, fusese obligat să se supună, la Palatul Ducal, unui interogatoriu lung şi plictisitor.

Reuşise să-l împace pe Goetz povestindu-i că auzise zvonuri despre o anume Marta Fazi, infractoare bine cunoscută în sudul Peninsulei Italice şi în Statele Papale, care ar fi operat acum în Veneţia. Cel mai probabil, ţinta ei privilegiată era biata doamnă Bonnard, din două motive: a) era femeie, prin urmare vulnerabilă şi b) era posesoarea unei colecţii impresionante de bijuterii.

– Fazi este o hoaţă. Una violentă, aşa cum există în diferite părţi ale Italiei unde legea nu se aplică cu suficientă fermitate. Sunt oameni lipsiţi de orice finețe, capabili de orice pentru a-şi atinge scopurile, capabili să ucidă oameni nevinovaţi şi să provoace mari tulburări sociale. Sunt şi extrem de răzbunători. Am impresia că această Fazi a încercat de mai multe ori, în van, să o atace pe Francesca Bonnard. După fiecare eşec, ura şi determinarea ei au crescut proporţional, ajungând la un punct în care violenţa devine inevitabilă.

– Statele Papale sunt o glumă proastă, răspunsese Goetz plin de importanţă. Într-un singur an au înregistrat două sute de crime violente. La noi, aici, statul de drept nu este doar o ficţiune pe hârtie. O vom găsi pe această femeie şi o vom face să regrete că nu a rămas în sudul ei dominat de crimă, aşa cum le-am băgat şi altora minţile în cap.

„Vă urez succes", se gândi James.

Se întoarse devreme la Ca' Munetti şi dormi un somn bun, odihnitor, până a doua zi de dimineaţă.

Învăţase de mult să doarmă indiferent de conjunctură, oricând putea prinde câteva ore. La închisoarea Abbaye, torţionarii se amuzau să-i ţină treji zile în şir, până îi făceau să halucineze. James se obişnuise să doarmă cu ochii deschişi şi să-şi revină într-o secundă. Era profund neliniştit şi nefericit, nu ştia ce avea de făcut în continuare, dar toate acestea nu-l împiedicau să se odihnească.

Când se deşteptă, lucrurile nu păreau să se fi ameliorat.

Primi mesajul pe când devora un mic dejun tardiv. Era de la Francesca. Scris pe o hârtie masculină, scumpă, emana disciplina caligrafică a unei secretare și himba de lemn pompoasă a unei proclamații regale. Pe scurt, era invitat să ia ceaiul cu contele de Magny. Trimise un răspuns formal de acceptare, apoi îl convocă pe Sedgewick și petrecură următoarele ore întrebându-se ce ținută să adopte.

Francesca se văzuse obligată să trimită pe cineva să-i aducă haine de la Palazzo Neroni. Rezistând tentației de a o certa, îi transmise lui Thérèse cine urma să participe la ceai și o lăsă să-i aleagă ea hainele. Rezultatul? Dantele și volănașe, valuri peste valuri de volănașe. Albe, nici mai mult, nici mai puțin. Porneau de la baza gâtului, într-o linie cuminte, de-a dreptul ascetică, apoi coborau pe partea din față a rochiei și se despărțeau pe brațe, până la manșete, unde volanele reluau forma circulară de la gât. Când își verificase aspectul general în oglindă, gândul o dusese la acele torturi enorme, cu straturi de frișcă suprapuse, care erau servite uneori la Londra, la încheierea serbedelor dineuri diplomatice.

Fie arăta foarte apetisantă, iar lui Cordier avea să-i lase gura apă după ea, fie era ridicolă, și atunci Cordier urma să se distreze copios pe seama ei. Atât timp cât bărbatul urma să moară, nu avea nici o obiecție, încercă să se convingă singură, în timp ce inima îi tremura mai abitir decât volănașele.

James își făcu apariția într-o ținută impecabilă, cu un frac din cea mai fină lână, de o nuanță ce-i punea în evidență ochii albaștri și contrasta delicios cu vesta de un galben pal. Pantalonii i se mulau perfect pe coapsele musculoase. Eșarfa albă de la gât era simplă, legată perfect, cu fiecare cută la locul ei. În centrul accesoriului vestimentar se ițea un onix negru.

Gândurile Francescăi luară însă rapid o turnură mai puțin ortodoxă. Începu să și-l imagineze în pielea goală, pe covoarele și saltelele din seraiul lui improvizat, făcând dragoste mai întâi cu patimă și furie dezlănțuite, apoi, cu infinită tandrețe.

Se corectă în gând, spunându-și că nu făcuse dragoste cu el, ci doar copulase, ca un mijloc spre atingerea unui scop bine definit.

Această revelație o ajută să-și compună o expresie de frigiditate relaxată și să pretindă că întâlnirea nu reprezenta nimic mai mult

pentru ea decât pentru de Magny: o negociere de afaceri. La urma urmelor, ea însăși era o femeie de afaceri.

„Joci teatru, ești fățarnică și manipulatoare! Să te numesc actriță? Ți-aș face un compliment nemeritat, și mi-ai răspunde că asta se cere în meseria ta. Ei bine, la fel și în meseria mea."

Simți o strângere de inimă. Ei bine, judecata lui nu era cu totul greșită. Totuși... la ce bun să se autoamăgească așa? Nu avea în fața ochilor decât imaginea ei, în lenjerie intimă, aruncându-se în apă ca să-l salveze, ca cea mai romantică gâscă proastă din câte existau.

„Nu te mai purta ca un copil", îi spusese de Magny în ajun, „nu mai gândi cu inima, nu te mai lăsa condusă de mândrie, folosește-ți rațiunea".

Nu era o copilă. Suferise trădări chiar mai grave: tatăl ei o abandonase în momentul când avea mai multă nevoie de el, iar soțul o tratase cu o cruzime inimaginabilă și nimeni nu-i venise în ajutor. Avea să depășească lesne această mică lovitură emoțională și să meargă mai departe cu capul sus.

Prin urmare, se purtă ca o gazdă perfectă, rol pe care îl îndrăgise atât de mult în Anglia și pentru care era atât de bine pregătită. Le turnă ceai, îi îndemnă pe gentlemeni să guste din prăjiturelele delicate pregătite de bucătăreasa contelui, făcu conversație lejeră despre cărți, poezie, piese de teatru și operă, alături de mica bârfă nevinovată despre cunoștințele și prietenii comuni.

În sfârșit, după ce acoperiseră tot spectrul conversației politicoase, de Magny intră în subiect.

– Domnule Cordier, cred că v-ați dat seama că invitația mea nu avea doar un scop social.

– Sunt convins că doamna Bonnard urmărește un scop anume, spuse James. Poate că vrea să-mi scoată inima din piept cu cuțitașul acela amenințător de lângă prăjituri și să hrănească porumbeii din Piața San Marco cu ea.

– Mi se pare o idee interesantă, zâmbi dulceag Francesca.

– Mai târziu, poate, interveni de Magny. Pentru moment, am reușit să o conving că sunteți mai valoros viu decât mort. Nu-i așa, *ma chérie?*

– *Mais oui, monsieur.*

Sprâncenele negre ale lui Cordier se apropiară, iar ochii îi sclipiră periculos.

– Este limpede, urmă contele, că atâta vreme cât scrisorile sunt în posesia ei, nu este în siguranță. Viața și sănătatea sunt mai importante decât răzbunarea pentru loviturile din trecut. Nu se mai simte legată în nici un fel de compatrioții ei, care au tratat-o cu dispreț atunci când avea nevoie de sprijinul lor. Nu-i pasă deloc ce se va alege de fostul ei soț. Cine spune adevărul și cine minte? Ce importanță mai are? Având în vedere că dumneavoastră nu ați încercat să o ucideți pentru a vă atinge scopul, am sfătuit-o să vă încredințeze corespondența. Veți fi liber, apoi, să o dați mai departe băieților buni sau celor răi, cum veți dori. Singurul lucru pe care vi-l cerem este să luați cu dumneavoastră aceste obiecte nefaste și să părăsiți Veneția, să ieșiți din viețile noastre pentru totdeauna.

Iată cât de simplu se rezolva totul, după atâtea dificultăți, complicații, calcule și pericole, își spuse James. Erau gata să-i dea scrisorile, iar lui nu-i rămânea decât să se întoarcă în Anglia, realizându-și astfel dezideratul suprem. Avea să-și încheie cu succes atât misiunea, cât și relația cu această femeie insuportabilă.

– Înțeleg. Vă sunt recunoscător că ați convins-o pe doamna Bonnard să...

Se întrerupse o clipă și o privi. Volănașele și dantelele rochiei îl duseră imediat cu gândul la acele delicioase cămăși de noapte și la dezordinea ospitalieră a așternuturilor din patul ei. Cu ochii minții o văzu aruncându-se peste balcon, în canalul murdar. O văzu agățată de parâma gondolei, creând diversiunea ce-i salvase probabil viața. Ea însăși reprezenta o diversiune periculoasă. Îl deturna de la datorie, de la rațiune, de la planurile atent cumpănite.

– Condițiile înțelegerii, reluă el, dar se opri brusc. „Nu te purta ca un idiot, Jemmy!" Nu pot fi de acord cu condițiile acordului propus, spuse într-un final.

– Ce condiții? Ce vreți mai simplu? se enervă de Magny. Nu vă cerem bani, deși știm că nimic nu v-ar împiedica să-i vindeți scrisorile creaturii aceleia numite Marta Fazi sau direct lordului Elphick.

– Nu voi dispărea din viața voastră. Îmi voi face datoria, pentru că așa mi s-a ordonat, dar mă voi întoarce la tine, Francesca.

Curtezana rămase neclintită ca un bloc de piatră. Fără freamătul discret al volănașelor nici n-ai fi zis că mai respira.

– În dragoste și în război totul este permis, așa cum știți, domnule conte, urmă James. Eu prefer să vă dau un avertisment cinstit: nu-i

voi permite acestei femei să mă folosească și să mă abandoneze ca pe un obiect oarecare. Acum o aveți în puterea dumneavoastră, dar voi face tot posibilul să o iau înapoi, indiferent de riscuri.

– Vă rog, opriți-vă, zise de Magny ridicând mâna. Iar îmi provocați greață.

– Nu-mi pasă. Eu nu sunt un francez pragmatic, ca dumneavoastră. Eu sunt englez și pe jumătate italian și...

– Și probabil cu totul orb, domnule. Femeia va rămâne a mea, nu vă este clar?

– Nu pentru multă vreme.

– *Pentru totdeauna*, rosti apăsat contele. *Pour toujours*.

– Pentru totdeauna, repetă Francesca cu un zâmbet poznaș.

– ... din moment ce este fiica mea, o completă de Magny.

Capitolul 15

Era perfectă – dar desăvârșirea
E,-n lumea noastră, searbădă: știut e
Că pe Adam și Eva izgonirea
Din rai i-a învățat să se sărute.
(Cum oare le-o fi fost convietuirea
În vălul inocenței absolute?)[1]

Lord Byron, *Don Juan*, Cântul întâi

James nu avea nici o îndoială că expresia de pe chipul lui era nepreţuită.

A ei era, fără îndoială. Era la fel de şocată ca el. Dar, în timp ce el se holba ca un idiot, rotindu-şi capul de la ea la de Magny ca să observe mai bine asemănarea, tânăra femeie se îmbujoră şi sări de pe scaun.

Fără să-şi ia ochii de la cei doi, James se ridică şi el, firește. Orice defecte ar fi avut, se născuse gentleman şi fusese crescut ca atare.

Ochii verzi îl străfulgerară pe de Magny.

– Ţi-ai pierdut mințile? Ţi-am spus când ai venit aici...

– Nu-mi pui tu condiții, replică *monsieur* – sau Sir Michael, sau oricine o fi fost.

Francesca îşi aruncă braţele într-un gest de exasperare.

– Doamne, nu pot să cred! Acum o să se afle în toată Veneția, şi atunci... atunci...

– *Aspetti*, spuse James ridicând mâna. Aşteaptă. Te rog. Ai spus cumva „fiică"?

– Omul ăsta e imposibil! strigă ea în culmea furiei. Dispare când am nevoie de el, şi apoi, când n-am nevoie de el, îşi face apariția şi încearcă să-mi organizeze viața.

---

[1] Byron, *op. cit.*, p. 19 (n.tr.)

– Viața ta e *de merde*, spuse de Magny.

James clipi scurt, amintindu-și că-i spusese același lucru Francescăi, doar că folosise termenul italienesc.

– Nu, nu e! Ochii verzi îi fulgerară pe cei doi bărbați. De ce nu înțelegeți? Am ales genul ăsta de viață. Am avut amanți, da, și cu o singură excepție – se încruntă mânioasă la James –, au plătit bani frumoși pentru privilegiul ăsta. Dar întotdeauna – *întotdeauna* – am ales. Eu! Apăsându-și pumnul pe piept, continuă cu aceeași patimă: Niciodată n-am făcut ceva împotriva voinței mele, dacă nu punem la socoteală perioada cât am fost măritată. Din punctul de vedere al relațiilor carnale, n-am făcut nimic mai mult decât oricare din voi. Ba chiar am făcut mult mai puțin!

– Așa sper, zise de Magny. La urma urmei...

– Dar, pentru că am ales să nu trăiesc ca o călugăriță, îl întrerupse ea, spui că viața mea e de rahat? Nu e. Sunt fericită. Și liberă. Și singurii care-mi strică fericirea, ca niște muște-n lapte, sunteți voi doi. În ce mă privește, puteți să vă duceți naibii!

Acestea fiind zise, porni cu pași mari spre ușă.

– *Un momento*, spuse James. O clipă, te rog.

Se întoarse pe călcâie și-i aruncă o privire vulcanică.

– Ce e?

– Hm... scrisorile? Cum Francesca îl scruta cu ochii mijiți, se grăbi să adauge: Îmi cer scuze.

– Îmi făceam o ieșire grandioasă, îi atrase ea atenția.

– Știu. Îmi pare foarte rău s-o stric.

Francesca se îndepărtă de ușă, dar, în loc să se îndrepte spre măsuța de ceai, traversă încăperea și se trânti pe canapeaua de lângă șemineu.

– Și mama ei avea un temperament focos, spuse de Magny, parcă cerându-și scuze.

Nu, nu de Magny, ci Saunders. Totuși, James nu se putea împiedica să-l vadă ca pe un conte francez. Poate din cauză că vorbea în continuare engleza cu accent francez.

– Mama, desigur, zise ea. Tu ești cel care se înfurie pentru cel mai mic fleac.

– Fiica mea este curtezană, spuse Saunders-de Magny. Ăsta nu e chiar un fleac.

– Pe domnul Cordier nu-l interesează certurile noastre de familie.

– O, ba da, zise James. Mă interesează foarte mult.

– Pe mine nu, pufni ea. M-am săturat de ele. E foarte plicticos să fii tratat tot timpul ca un copil.

Tatăl ei oftă.

– Dacă taţii şi-ar putea impune voinţa, fiicele noastre ar rămâne fecioare până la sfârşitul vieţii. Le-am închide pe toate în mănăstiri dacă am putea. Dar nu putem, căci altfel lumea şi-ar înceta existenţa. Sau poate nu, de vreme ce golanii reuşesc tot timpul să intre în mănăstiri.

– Şi presupun că măicuţele îi mulţumesc din toată inima lui Dumnezeu pentru asta, replică ea, izbucnind apoi într-un hohot de râs irezistibil.

James era conştient de senzaţia care îi înfierbânta vintrele şi n-avea nici o îndoială că expresia lui se înmuiase, dându-i un aer năucit, dar n-avea ce face.

– Eşti teribil de obraznică.

– Da, spuse ea.

– Nu-i de mirare că am ajuns în situaţia asta.

– Eşti îndrăgostit. Ţi-am tot spus-o.

– Cred că ai dreptate.

– Nu-mi pasă, zise ea fluturând nonşalant din mână. E problema ta. Problema mea e cum să scap din urzeala asta şi să-i opresc pe cei care vor să mă omoare.

– Desigur, spuse James făcând o plecăciune. Dar am o curiozitate în ceea ce-l priveşte pe... pe *monsieur?* Se întoarse spre tatăl Francescăi, care asista la discuţie cu un aer posomorât. Titlul, domnule. Nu a stârnit atenţia nimănui? N-aţi avut necazuri cu paşapoartele?

James nu întâmpinase niciodată dificultăţi cu identităţile false, dar superiorii lui se ocupau de asta. Pe de altă parte, bărbatul din faţa lui ar fi trebuit să fie mort. Pe când trăia fusese căutat pentru escrocherie, o escrocherie uriaşă.

– Dacă ar fi avut necazuri, nu s-ar afla aici să mă necăjească, spuse fiica cea iubitoare.

Saunders-de Magny îi adresă o privire asasină, pe care ea i-o întoarse imediat. Abia atunci sesiză James asemănarea. Nu ţinea atât de aspectul fizic, cât de atitudine: posturile celor doi şi expresiile lor faciale erau practic identice.

Așa-zisul conte se îndreptă spre fereastră. Silueta lui, cu mâinile la spate, se profila pe fundalul luminos al după-amiezii târzii.

– Familia mamei mele era franceză. Titlul îi aparține vărului meu. Semănăm bine. În copilărie ne plăcea să-i păcălim pe unii și pe alții. Uneori reușeam. Vezi dumneata, eram prieteni buni. Prin urmare, când am avut necazuri cu banii, m-am dus la vărul meu, în Franța. Asta se întâmpla imediat după ce Napoleon evadase de pe Elba.

James își amintea bine perioada aceea, mai ales măcelul de la Waterloo care pusese capăt încercării lui Bonaparte de a-și recăpăta imperiul.

– L-am ajutat pe vărul meu în lupta contra corsicanului, urmă Saunders-de Magny. Eram doar un curier, nu făceam nici pe departe ceva la fel de sofisticat ca dumneata. Vărul meu, pe de altă parte... Se întrerupse clătinând din cap, apoi murmură: Nu pot să dau amănunte. Cert este că i-a convenit de minune să-mi împrumute identitatea lui cât timp el avea treburi în altă parte.

– Îți poți imagina cu câtă nerăbdare am așteptat ca vărul lui să-și termine treburile în altă parte. Francesca îi aruncă o privire ciudată tatălui ei. Fusese prea rapidă pentru ca James să fie sigur, dar avusese impresia că transmitea o combinație de afecțiune și exasperare. Oricum, dispăruse atunci când Francesca se întoarse spre el. Dar să revenim la treburile noastre, domnule Cordier. Vreți să știți ce-am făcut cu scrisorile.

– Da. Știu că nu sunt în casa dumitale.

Ea zâmbi. Nu era zâmbetul păcătos, menit să atragă un bărbat în dormitor. Era un surâs amuzat, cu o doză considerabilă de triumf.

– *Che io sia dannato*, oftă el. Să fiu al naibii. Sunt aici. Diavoliță șireată!

– Când o să-ți spun, o să-ți dai o palmă peste frunte și-o să urli: „Cum am putut fi atât de prost?"

– N-ar fi prima dată.

James se gândi la toate lucrurile necugetate pe care le făcuse de când o cunoscuse pe Francesca, la toate greșelile pe care le săvârșise. Una fusese chiar în ajun, când nu avusese încredere în ea. Ar fi trebuit să-și asume riscul bărbătește, în loc să se poarte ca un laș, amânând inevitabilul.

„Am avut amanți, da, și, cu o singură excepție, au plătit bani frumoși pentru privilegiul ăsta", spusese ea.

Într-adevăr, era un privilegiu să-i fii amant. Iar el fusese cel mai privilegiat dintre toți, fiindcă îl primise în inima ei.

Acum însă, dacă voia s-o recâștige, trebuia să plătească pentru acel privilegiu.

– N-ar fi prima oară când m-aș dovedi prost față de tine, spuse el peste câteva clipe.

– Nu te contrazic. Sunt foarte tentată să te scot din minți punându-te să ghicești. Dar ar însemna să te chinui o veșnicie, și aș prefera să-mi văd de viața mea.

„Fără tine", voia să spună.

„Nu fără mine", se gândi el. „Nu dacă pot face ceva în privința asta."

– Da, cu cât se termină mai repede povestea asta, cu atât mai bine, intervenri Saunders-de Magny.

„Gândește-te", se îndemnă James. „Gândește iute."

– E complicat, așa cum am zis, spuse Francesca. N-o să-ți dau soluția în gura mare. Îndoindu-și degetul, îi făcu semn să se apropie: Hai, nerodule, să ți-o șoptesc la ureche.

James porni spre ea, dar la jumătatea distanței se opri încruntat și căzu pe gânduri. Se mai gândi puțin.

– Cordier, e cam târziu să faci pe deșteptul, râse ea.

– Mă gândesc.

– Să nu te doară capul. Deja m-am ocupat eu cu asta, *mio caro*. Tot ce ai de făcut...

– Nu-mi spune, o întrerupse el. Nu-mi spune.

Francesca ar fi vrut să-l strângă de gât. Abia așteptase să-l atragă spre canapea și să-l tortureze, șoptindu-i vorbe dulci la ureche și stârnindu-i o dorință nebună. Abia așteptase să-i administreze o pedeapsă cruntă pentru că o făcuse să se îndrăgostească de el.

– Asta e picătura care a umplut paharul, izbucni ea ridicându-se și pornind hotărâtă spre ușă.

Îi auzi pașii în urma ei.

– *Va via!* se răsti ea fără să se întoarcă. Du-te. *Vai all'inferno!*

– Acolo îmi spune și mama c-o să ajung, rosti vocea lui Don Carlo din spatele ei. Dar toate la timpul lor, frumoaso. Nu prea curând, sper. Te implor, nu mă face să mă grăbesc spre locul osândei, unde mă așteaptă dracii să-mi înțepe fundul cu furcile lor ascuțite.

Am niște treburi importante deocamdată. Ajungând în dreptul ei, adăugă: Am întocmit un plan de o isteține neîntrecută.

– Nu-mi pasă.

– Nu fi așa de supărăcioasă, zise el, redevenind Cordier, englezul provocator și arogant.

– Ceea ce trebuie să fac este să mă țin departe de tine, spuse Francesca.

– Vrei să fii în siguranță. Tatăl... Luându-și seama, aruncă o privire spre *portego* în căutarea vreunui servitor care să tragă cu urechea, apoi continuă aproape în șoaptă: De Magny a spus că lucrul care te preocupă cel mai mult este siguranța. N-o să fii în siguranță câtă vreme femeia aia umblă liberă.

Inima ei o luă la galop.

– Nu încerca să mă sperii. O să fiu în siguranță atunci când o să-i dai... articolele.

– Nu i le dau. Nu sunt în tabăra aceea. Și nu-mi spune că nu-ți pasă în ce tabără sunt sau că nu contează.

– N-o spun, dar o gândesc.

– Contează, să știi. Ascultă-mă, te rog, Francesca.

Nu voia să-l asculte. Era mult prea convingător, iar ea îl dorea mult prea mult. În repetate rânduri o făcuse să acționeze pătimaș, să încalce regulile pe care le învățase cu atâta suferință. Văzu marea boltă de marmură din capul scării, la numai câțiva metri. Ar fi putut să coboare în fugă în *andron*, să iasă în curte și să dispară rapid în labirintul străduțelor venețiene... unde era sigură că avea să se piardă și, cu norocul ei, să cadă drept în mâinile unei bande de ticăloși.

Cealaltă direcție, spre canal, era probabil mai sigură, dar trebuia să aștepte până i se pregătea o gondolă. Cam asta era cu ieșirile dramatice și cu planurile de fugă.

Se opri sub boltă și se uită la chipul lui arătos și necinstit.

– Crezi că nu înțeleg. Să știi că înțeleg foarte bine, îi spuse el. Ești supărată pe Anglia. Parlamentul e cel care acordă divorțurile, și toți bărbații aceia, legiuitorii țării, te-au tratat de parcă ai fi fost Târfa Babilonului. Ți-au distrus numele și viața. De ce ai vrea să salvezi o asemenea ocârmuire? De ce să-l oprești pe Elphick? De ce să nu-i lași să aibă conducătorul pe care îl merită?

Francesca ridică privirea spre figurile sculptate care împodobeau tavanul bolții: Neptun pe o marte învolburată, având în jur creaturi

fantastice. Lăsase marea învolburată în urmă atunci când părăsise Anglia, sau așa își închipuise. De fapt, necazurile o urmăriseră și într-un final o ajunseseră.

– Eu m-aș fi exprimat altfel, dar asta e ideea, răspunse ea peste câteva clipe.

– Totuși, știi cât de mult contează. Ai știut întotdeauna. De asta ai păstrat... articolele. Dacă n-ar fi contat, le-ai fi distrus de mult. Dar le-ai ascuns, deși erai conștientă că într-o bună zi ți-ar putea pune viața în pericol.

– Am hotărât că acum sunt prea periculoase, spuse Francesca. Am hotărât că nu merită riscul și neplăcerile. De ce să-mi pun gâtul pe butuc pentru Anglia, pentru guvernământul ei și pentru bărbații aceia îngrozitori?

– Era un moment prost, zise James. După cum sublinia ta... de Magny, Napoleon evadase de pe Elba. Clasele conducătoare erau deja pline de teamă și de ură. Le îngrijora posibilitatea ca el să se întoarcă și să-i înlăture de la putere cu ajutorul nemulțumiților de acasă. După cum ții minte fără îndoială, Teroarea era vie în mințile oamenilor. Domnilor din Parlament le-a venit foarte ușor să-și imagineze soțiile și copiii sub lama ghilotinei.

– Dar eu nu puneam la cale o revoluție! Avusesem o relație amoroasă! Una! Soțul meu a avut zeci. Avea o amantă înainte să ne căsătorim și a păstrat-o pe timpul căsniciei noastre, ba o are și acum – și nimeni nu-l condamnă în vreun fel!

– Nu spun că încercai să răstorni regimul. Spun că oamenii ăștia erau într-o stare de spirit care i-a permis lui Elphick să-și atingă scopurile. Un scandal uriaș, o femeie depravată – a orientat teama și ura tuturor spre tine, o țintă clară. Cu tine se puteau descurca. Napoleon și tulburările politice erau o chestiune mult mai spinoasă. Problema ta era simplă. Tu reprezentai o diversiune, nu ți-ai dat seama? În timp ce toate privirile erau concentrate asupra ta, nimeni n-a observat ce făcea Elphick în culise. De acord, s-au purtat urât. N-a fost nici prima, nici ultima dată când au făcut-o. Dar au greșit, și știu că în cazul tău vor încerca să-și repare greșeala dacă le dai o șansă.

Francesca nu voia să-i înțeleagă pe oamenii care o înjosiseră și-o supuseseră unei umilințe teribile. Dar până atunci nu luase în calcul contextul. Nu însemna că-i ura mai puțin, dar le putea înțelege comportamentul într-o oarecare măsură.

– Nu-i împiedic în nici un fel să-şi îndrepte greşeala, spuse ea într-un târziu. Dacă eşti cine pretinzi că eşti, dacă eşti de partea bună a cauzei...

– Nu „dacă", o întrerupse el. Vreau să *ştii*, fără cea mai mică îndoială. Nu peste şase sau douăsprezece luni, sau când vom reuşi să descâlcim toată povestea asta, ci *acum*. După o scurtă pauză adăugă: Şi am o idee despre cum am putea proceda.

Francesca se uită la Neptun, apoi la Minerva, zeiţa înţelepciunii, care stătea de pază la bolta următoare. Se putea oare ca o femeie să dea dovadă de înţelepciune în privinţa bărbaţilor? Probabil că nu, altfel specia n-ar fi supravieţuit.

– Eşti îngrozitor de enervant. După tot timpul ăsta, am hotărât în sfârşit să scap de blestematele alea de scrisori. Acum sunt disperată să mă descotorosesc de ele, şi tu nu vrei să le iei.

– O să le iau, dar nu azi. Până lămuresc eu lucrurile, e mai bine să rămână acolo unde sunt.

– Şi eu ar trebui să stau cu mâinile în sân câtă vreme tu îţi pui în aplicare planul cel şiret? Ar trebui să aştept neputincioasă, neştiind cum şi când o să lovească data viitoare ticăloasa de Fazi?

– Are nevoie să se regrupeze, spuse el. Are nevoie de întăriri. Asta ne lasă la dispoziţie cam o săptămână. Dar îţi promit că n-o să te ţin atât de mult. O zi sau două, atât.

– Foarte bine, oftă ea, ştiind că nu avea de ales. Rezolvă toate problemele. Până una, alta, eu mă duc acasă. Nu mai suport să-l văd pe ta... pe de Magny. Cât despre tine, dacă ai un pic de minte, fereşte-te din calea mea dacă n-ai vreo veste care să-mi merite atenţia.

A doua zi, James se duse la Palatul Ducal să discute cu contele Goetz, căruia nu i se risipiseră încă toate bănuielile.

– L-am interogat stăruitor pe acel Piero, îi spuse el lui James. Firesc, îl suspectam că ne-a mințit, chiar şi pe tine, în privinţa motivaţiilor sale. Dialectul acela înfiorător! Femeia pe nume Fazi e din sud, din câte am aflat. Nu e o coincidenţă că amândoi au venit la Veneţia în acelaşi timp. Dar Piero pretinde că n-a auzit niciodată de ea. Nu renunţă la povestea lui nici în ruptul capului, ca un câine care nu vrea să-şi lase osul. Ştiu că minte, dar ce pot să fac? Să-l atârn în lanţuri de degetele mari? Atunci se va găsi careva să ne acuze de brutalitate şi să ţină discursuri la colţ de stradă prin care să agite

mulțimea. Uite-așa ne vom trezi cu o răscoală. Oamenii ăștia sunt foarte încăpățânați și iuți din fire.

– Nu cred că e încăpățânat, zise James. Mai curând este înspăimântat.

Goetz îl privi lung câteva clipe.

– Și care este diferența din punctul nostru de vedere? Oricum ar fi, nu ne spune nimic.

Chiar dacă Piero le-ar fi spus ceva, ar fi înțeles doar un cuvânt din douăzeci, în cel mai bun caz.

– Nu vrei să mă lași pe mine să încerc? întrebă James.

– Nici gând, îi replică ferm Goetz.

Peste două ore, James se întoarse la Palatul Ducal, de data asta împreună cu prințul Lurenze.

Deși îi aruncă o privire ostilă lui James, Goetz îi primi cu o politețe desăvârșită, dornic să afle ce putea face pentru Înălțimea Sa.

În mod cert, sângele regal îți aducea unele avantaje.

– Explică-mi, te rog, de ce domnului Cordier nu i se permite să încerce acolo unde dumneata ai eșuat, respectiv să obțină informații care ar putea să împiedice vătămarea doamnei Bonnard, spuse prințul de Gilenia.

Goetz începu să recite paragrafele din regulament referitoare la prizonieri și vizitatorii străini, însă Lurenze ridică mâna ca să-l oprească.

– Explică-mi, rogu-te, ce prevedere îngăduie ca viața unei doamne să fie pusă în pericol, în loc să se facă tot posibilul pentru a o proteja și a-i prinde pe potențialii agresori?

Cu fălcile încleștate, Goetz își plecă privirea spre biroul său imaculat. Nu era greu de ghicit la ce se gândea.

Austriecii erau considerați stăpânitorii Italiei de nord, dar, desigur, era o ocârmuire dual㠄 austro-ungară. Goetz știa la fel de bine ca James că o anumită doamnă de origine maghiară, cu sânge albastru, fusese propusă pentru a-i deveni soție prințului.

Guvernatorul Veneției ar fi dat dovadă de prea puțină înțelepciune dacă și-ar fi asumat riscul de a-l ofensa pe prințul moștenitor de Gilenia, mai ales într-o chestiune atât de neînsemnată: i se cerea doar să-i permită unuia dintre prietenii englezi ai prințului să discute câteva minute între patru ochi cu un prizonier.

După un moment de reflecție, contele hotărî că nu interpretase corect regulamentul.

– Vă puteți încerca norocul cu el, domnule Cordier. Dar vă rog să-mi promiteți, pe cuvânt de gentleman, că-mi veți comunica tot ce vă va spune.

– Desigur, spuse James.

Gentleman sau nu, minți se înainte și avea s-o facă din nou. Nu că ar fi avut neapărată nevoie să mintă. La urma urmei, Goetz nu specificase *când* îi aștepta raportul.

James mai fusese la Palatul Ducal. La ultima vizită, când guvernatorul îl tratase cu mai multă amabilitate, îi oferise un tur al clădirii. Totuși, nu ajunseseră până la aripa închisorii. Atunci, Piero fusese scos din celulă pentru interogatoriu.

De data asta, James considera că era mai bine să meargă el la Piero.

Lurenze insistă să-l însoțească, pentru eventualitatea în care ar fi întâmpinat probleme.

– Nu-mi place cum se poartă guvernatorul cu tine, spuse prințul când îl părăsiră pe Goetz, lăsându-l profund nemulțumit. Pare neprietenos. Dacă sunt în preajmă, n-o să poată născoci vreo prevedere în virtutea căruia să te arunce și pe tine în temniță.

Măcar exista cineva care să aibă încredere în el, se gândi James. Culmea, era un rival. Sau poate că nu – adversitatea dintre ei nu mai era la fel de înverșunată ca înainte.

James umblase prin toată Veneția în căutarea lui Lurenze, și în cele din urmă dăduse peste el în drum spre *palazzo*-ul lui de Magny. În gondola Înălțimii Sale se afla și Giulietta. Păreau destul de intimi, deși Giulietta insista să i se adreseze prințului în cel mai ridicol mod cu putință: „Minunăția ta celestă", „Strălucirea ta radioasă", „Magnifică maiestate" și alte apelative de acest fel, pe care Lurenze le îndura cu o expresie impasibilă.

Chipul său absurd de frumos era solemn acum, când urmau un străjer spre celula lui Piero.

Drumul de la Palatul Ducal la temniță nu era menit să ridice moralul celor care îl străbăteau. James și prințul trecură printr-un pasaj îngust, denivelat și întunecos care ducea la Puntea Suspinelor. Din afară, podul arcuit era superb. Pe dinăuntru era sinistru, ceea

ce explica denumirea construcției. De-a lungul său se întindeau două coridoare. Două ferestre cu zăbrele groase abia dacă le luminau calea. Străjerul, care purta o feștilă, îi conduse pe James și pe Lurenze prin culoarele înguste și apoi pe scări, spre carcerele cunoscute drept *pozzi*, puțuri.

Obișnuit cu rolul de ghid și probabil deprins să-i conducă pe vizitatori acolo, bărbatul nu contenea să sporovăie cu voioșie. Le spuse că erau optsprezece celule, așezate în șiruri suprapuse. Aveau între trei-patru metri lungime și șase-șapte metri lățime, un tavan boltit și o mică deschizătură în față. Rândul cel mai de jos era la nivelul apei din canal.

Temnicerul arătă spre micile adâncituri din zid. Acestea, îi înștiință el, susțineau barele de care erau atârnați cei osândiți la moarte prin spânzurătoare ori strangulare. Le atrase atenția spre alte adâncituri, înnegrite de fum. Acolo își puneau călăii opaițele, astfel încât să vadă ce făceau. Plin de încântare, le explică rolul unor găuri din pardoseală. Atunci când criminalii erau tăiați în bucăți, le spuse, sângele se scurgea în canal prin găurile respective. Arătă o ușă prin care leșurile erau aruncate în bărcile ce urmau să le transporte într-un loc neștiut.

– Mi s-a spus că asta e închisoarea modernă, zise Lurenze. Se cheamă Prigioni Nuove, Noile temnițe.

– Era modernă acum două sute de ani, când a fost construită, spuse James.

– E o barbarie! izbucni prințul.

– Am văzut altele și mai rele, zise James.

Fusese închis în unele și mai rele.

În cele din urmă ajunseră la celula în care Piero fusese lăsat să chibzuiască la păcatele sale și la cât de convenabil ar fi fost pentru el să le spună celor care îl capturaseră ce voiau să știe. Stătea pe întuneric. Atunci când temnicerul descuie ușa, duhoarea care se revărsă pe coridor li se păru copleșitoare vizitatorilor.

Lurenze se dădu înapoi abia ținându-se de picioare.

– E abominabil!

– Nu e nevoie să intri, îi spuse James. O să fie o atmosferă destul de încordată.

– Nu, vin, îi replică Lurenze. Am nevoie doar de un moment. Își îndreptă umerii și, peste câteva clipe, rosti: Sunt gata.

O fi fost el un prinț trăit în puf, dar avea un caracter de oțel.

Totuși, trebuia să termine repede, se gândi James. Curajos sau nu, Lurenze nu era obișnuit cu asta, și era foarte probabil să leșine ori să vomite. Nu așa aveau să-i trezească prizonierului frica și respectul.

– Foarte bine, Înălțimea Ta, spuse el într-un final. Își coborî vocea și adăugă în engleză: În primul rând, te sfătuiesc să stai aproape de ușă. O să poți respira niște aer, așa cum e, dinspre coridor, prin ferestruică. În al doilea rând, trebuie să-mi promiți că n-o să iei cuvântul decât dacă ești întrebat, și atunci o să-mi urmezi indicațiile. E o chestiune de viață și de moarte.

– Desigur, răspunse Lurenze.

James îl informă pe temnicer că erau gata. Bărbatul aprinse felinarul de pe coridor și-i dădu lui James feștila. James intră în celulă, urmat de Lurenze.

Ușa se închise cu zgomot în spatele lor.

Piero era posomorât. Săptămâna cât stătuse închis îl transformase într-un amărât fără vlagă. Nici măcar vederea lui James nu-i aduse pe chip mai mult de o strâmbătură. Era ghemuit într-un colț, holbându-se la picioarele lui goale și îngrozitor de murdare.

Lurenze se postă lângă ușă, după cum fusese instruit. James se întrebă cât mai avea până să leșine, căci duhoarea era de nesuportat.

„N-am timp de pierdut", se gândi el.

Trecu la subiect fără ocolișuri. Într-o italiană lentă și simplă, spuse:

– O căutăm pe Marta Fazi.

Deși vorbea un dialect cu neputință de înțeles, Piero înțelegea limba celor educați – sau, oricum, destul cât să se descurce.

– N-am auzit niciodată numele ăsta.

– Păcat, zise James, pentru că am ceva ce-și dorește foarte mult doamna asta. Ceva ce avea doamna englezoaică. Nu giuvaiere. Niște hârtii.

Piero nu răspunse, dar postura îi deveni rigidă.

– Știu că Marta Fazi vrea hârtiile astea, continuă James. Pot să i le vând ei sau pot să le vând celeilalte tabere.

– Pentru mine nu înseamnă nimic, mormăi Piero.

– Ba eu cred că da. Dacă n-o găsesc, o să le vând altcuiva. Când o să afle că ai avut posibilitatea s-o ajuți să le obțină și n-ai făcut nimic...

Deloc în largul lui, Piero își schimbă poziția.

– Dacă prinde de veste că ai dat greș, n-o să fie deloc mulțumită de tine, adăugă James. Neprimind răspuns, stărui: Nu sunt sigur că ești la adăpost de mânia ei, nici măcar aici.

Bărbatul nu vorbi, dar ceva se schimbă. Teama lui era palpabilă. James hotărî să mai strângă puțin șurubul:

– Foarte bine. Zici că nu știi nimic. Poate că n-o cunoști, după cum ai spus. În cazul ăsta, e nedrept să fii închis. O să aranjez să ți se dea drumul.

Îl auzi pe Lurenze icnind și întoarse privirea spre el, după cum făcu și Piero. Dar prințul, spre lauda lui, nu spuse nimic. Sau poate că nu îndrăznea să deschidă gura de teamă să nu vomite.

Ochii lui Piero se îndreptară iarăși asupra lui James. Expresia ursuză dispăruse, iar spaima îi ieșea din fiecare por al feței.

– N-o să-mi dea drumul, spuse el.

– Ba sigur c-o să-ți dea drumul, îi replică James vesel. Nu-ți face griji. Pur și simplu o să le spun că, privindu-te mai atent, mi-am dat seama că am făcut o greșeală și că nu ești dumneata omul care a atacat-o pe doamna englezoaică.

– Nu-ți spun nimic. Nu știu nimic.

În mod clar, se temea de Marta. Se temea prea tare ca să spună ce știa.

– Asta e supărător, zise James. M-am săturat de cocina asta infectă și m-am săturat de tine. Am încercat să fiu rezonabil, dar n-am primit un răspuns pe măsură din partea ta. Prin urmare, iată ce-o să fac. O să dau sfară-n țară că ai trădat-o pe Marta Fazi și că, drept răsplată pentru această trădare, ai fost eliberat. Se uită iar la Lurenze. Nu putea fi sigur în lumina aceea slabă, dar prințul părea să se fi înverzit la față. Excelență, îi spuse. Acceptați să vă folosiți influența ca să aranjați eliberarea acestui om?

– Desigur, bolborosi prințul.

– N-o să spun nimic, repetă încăpățânat Piero. Nu știu nimic.

De frică, vocea i se ascuțise.

– Zvonurile circulă cu iuțeala gândului prin Veneția, spuse James. Dacă Marta Fazi e aici, o să afle vestea mâine pe vremea asta, dacă

nu chiar mai devreme. Eu aș putea să te eliberez în două sau trei zile. Poate că vei reuși să fugi înainte să te găsească ea. Sau poate c-o să te aștepte la ieșirea din temniță. Sau poate că niște tipi simpatici o să te invite să-ți dea de băut. Sau poate că n-o să fie atât de simpatici. Poate c-o să te ducă undeva, și nu ca să-ți dea de băut. Ce părere ai, amice?

– Ești diavolul în carne și oase, mârâi Piero. Dar și cea despre care vorbești – și ea e o făptură venită drept din iad!

– Nu vreau decât să-i transmiți un mesaj.

Se lăsă tăcerea cât timp Piero cumpăni situația.

– Asta aș face, spuse el în cele din urmă. Dar scoate-l de aici pe ăla înainte să verse pe mine.

Capitolul 16

Iubi cuminte poate oarecine?[1]

Lord Byron, *Don Juan*, Cântul întâi

Ca răspuns la mesajul lui James – nu mult după discuția lui cu Piero –, doamna Bonnard acceptă să-l primească a doua zi de dimineață. Vineri, la ora zece.

Primul lucru pe care îl observă el când intră în salonașul infestat de *putti* fu paloarea ei. Nu părea să fi dormit suficient. Sau poate că rochia o făcea să pară atât de trasă la față. Albă, cu guler înalt, era împodobită doar cu o broderie fină verde-pal. Doamna Bonnard nu purta bijuterii, iar pe cap avea o eșarfă înnodată artistic. Alte femei purtau bonete dimineața, dar era de neconceput ca Francesca Bonnard să se acopere cu o bonetă, oricâte dantele și panglicuțe ar fi avut aceasta.

Pe de altă parte, nici rochia nu era în stilul ei. Ar fi putut să aparțină unei școlărițe nevinovate. În mod clar, contrasta frapant cu femeia care o purta: ochii exotici, gura ce promitea păcate și silueta voluptuoasă. Efectul era uimitor... și ispititor deopotrivă.

– Credeam că nu te dai jos din pat înainte de amiază, spuse James, fără să piardă vremea cu saluturi politicoase.

– N-o fac, dar sunt disperată să scap de povestea asta.

– Draga mea! James traversă încăperea și-i luă mâinile în ale lui. Sunt un ticălos. Ar fi trebuit să-ți trimit vorbă ieri și să-ți dau de știre cum merg lucrurile. Dar nu sunt obișnuit să... să...

– Să-i dai seamă unei femei cu privire la treburile tale?

Francesca zâmbi, părând sincer amuzată. Oare James putea spera la iertare?

– Nu de când mă întreba mama ce-am făcut, zâmbi el.

---

[1] Byron, *op. cit.*, p. 44 (n.tr.)

– Când aveai opt ani?

– Optsprezece. Douăzeci și opt. De câte ori mă vede, se așteaptă să primească un raport amănunțit.

Francesca își înclină capul într-o parte și-i studie chipul.

– Aș pune rămășag că primește raportul acela.

– Mă tem de mama, spuse el. Așa cum ar trebui să se teamă orice bărbat de mania lui.

– Ești îngrozitor. Vrei să mă farmeci chiar și atunci când abia dacă-mi pot ține ochii deschiși. Mă enervează la culme să mă trezesc atât de devreme!

– Ai putea să te întorci în pat, îi sugeră el.

– Visează tu mult și bine. Ai nevoie de mult mai mult decât farmecul ăsta ca să obții așa ceva.

Își trase mâinile dintr-ale lui și se îndepărtă. Abia atunci, pe când o privea, James observă ciudățenia din încăpere.

Nu c-ar fi fost greu de observat: o scară înaltă, plasată în colțul îndepărtat. N-o văzuse până atunci pentru că venise cu gândul la Francesca, iar aceasta îi acaparase toate simțurile.

Acum o urmări cum lua un obiect îngust de pe măsuța de lângă scară. Se apropie de ea și privi lung obiectul respectiv.

– Un cuțitaș de corespondență?

– L-ai identificat corect, replică ea.

James se uită la cuțitaș, apoi la scară, apoi la tavanul decorat cu *putti*. În cele din urmă, privirea lui se fixă asupra ochilor ei verzi, în care licărea amuzamentul.

– Am căutat acolo, spuse el. Și n-a fost treabă ușoară. Sunt atâtea figurine de ipsos, nu doar aici, ci prin toată casa. M-am gândit că ai pus scrisorile între picioarele uneia dintre doamnele plinuțe care țin în colțuri draperiile de stuc. Din punctul tău de vedere, asta ar fi o glumă perfectă. Dar nu le-am găsit nici acolo, nici în altă parte.

– Știu, zise ea. Știam c-o să cauți. Și știam că n-o să le găsești. Dar nu ești foarte departe de adevăr. Haide, ține-mi scara.

– Să-ți țin scara? Ai înnebunit? Nu te urci acolo.

Se întoarse spre el și-l scrută cu privirea severă pe care o folosește o femeie atunci când nu vrea să-l plesnească pe bărbatul care ar merita din plin un asemenea tratament.

– O dată, o singură dată, spuse ea exagerându-și răbdarea. Aș vrea să fac ceva fără să mă cert cu tine.

– Faci ce vrei tot timpul, îi aminti el. O faci înainte ca eu sau altcineva să avem ocazia să ne certăm cu tine. Sari în canale, de pildă.

– N-o să sar de pe scară. Singurul mod în care ar fi amuzant ar fi dacă aș cădea peste tine și ți-aș sparge capul, dar presupun că e prea tare ca să se spargă. Îmi ții scara sau nu?

– Cine ți-a ținut-o prima oară?

– Nimeni. Ultimul lucru pe care îl voiam era să am martori. Am făcut-o într-o noapte, când majoritatea servitorilor erau plecați la un festival. Am tras aici câteva mese mai grele ca să proptesc scara. Azi ar fi trebuit să mă apuc de treabă mai devreme, dar m-am gândit că ți-ar plăcea să te uiți sub fusta mea.

Tavanul era înalt, iar scara, îngrijorător de lungă. Totuși, ea era încăpățânată și el era bărbat.

– Păi, dacă pui problema în felul ăsta...

James rezistă bărbătește tentației de a-i linge gleznele superbe atunci când îi ajunseră în dreptul ochilor, mulțumindu-se să le contemple. I le admiră pe toată lungimea lăsată vederii – nu foarte mare, pentru că rochia și juponul îi acopereau picioarele în cel mai provocator mod cu putință.

În curând, deveni fascinat de modul în care Francesca introducea cuțitașul într-o îmbinare a elementelor de ipsos. După cum recunoscuse ea însăși, o judecase corect – cu siguranță, îi intuise bine simțul umorului. Nu ascunsese pachetul între picioarele doamnei trupește din colț, ci în apropiere, unde picioarele și fesele unui amoraș ieșeau în relief din mulura cu formă de draperie.

În timp ce bucăți mai mari și mai mici de stuc îi cădeau pe creștet, se întrebă de ce nu se gândise niciodată la asta: să vâre pachetul de scrisori într-o adâncitură și să acopere totul cu ipsos. Era nevoie doar de un strat subțire și de puțină pricepere ca să nu lase urme. Un artist – autorul lucrării, de pildă – ar fi observat, însă chiar și un ochi ager ca al lui James putea foarte ușor să treacă modificarea cu vederea. Pachetul ar fi părut doar un pliu al draperiei printre multe altele, pe când el căuta scrisori, foi de hârtie.

– Nu te teme că ar fi suferit stricăciuni, îi spuse ea în timp ce-și continua munca migăloasă. Am avut grijă. Le-am învelit în pânză cerată ca să le protejez de ipsosul ud, apoi pe deasupra am pus niște

stofă groasă, astfel încât ipsosul să prindă cum trebuie. Așa, pachetul era mai rotunjit și semăna cu celelalte falduri ale draperiei.

– Citisem că marile curtezane ale Veneției erau extrem de bine talentate și au talente multiple, zise el. Totuși, babar n-aveam că învățau și să facă muluri din ipsos.

– Erau blonde, știai asta? Cred că blondul roșcat era culoarea la modă. Cele care n-o aveau din naștere își decolorau părul prin metode destul de sinistre.

– Îmi place părul tău exact așa cum e, spuse James. Dar frumusețile acelea lucrau în ipsos?

– Ar fi putut, da. O mulțime de doamne englezoaice o fac, în orice caz. Învățăm la școală, la orele de arte plastice. Lipim scoici și altele asemenea pe pereții sălilor de joacă, decorăm grotele făcute de mâna omului. Facem mulaje ale mâinilor noastre. Măști.

Alte bucăți albe căzură din tavan. Francesca se întinse după fesele băiețelului și scoase un pachet rotunjit, după care coborî repede. Ochii îi străluceau, iar fața îi era îmbujorată.

James se dădu din cale când ea sări de pe ultima treaptă și-și puse deoparte cuțitașul.

– Iată, îi spuse triumfătoare dându-i pachetul, pe care mai erau încă lipite bucăți de ipsos.

James se uită lung la obiectul din mâna lui. După atâta timp, după atâtea necazuri, îl obținuse în sfârșit. Dacă ar fi trebuit să-l caute din nou, tot n-ar fi dat de el.

Ridică privirea spre tavan și cercetă fundulețul și piciorușele băiețelului. Doar câteva ciobituri fine sugerau că acolo mai fusese ceva. Chiar și așa, cine s-ar fi gândit? Mulura era veche de peste o sută de ani și avea crăpături și reparații în diverse locuri.

– Singurul lucru care mă îngrijora cu adevărat era posibilitatea unui incendiu care să distrugă întreaga casă, mărturisi ea. De asta am intrat în panică noaptea trecută. Cum el se mulțumi să încuviințeze din cap, Francesca adăugă: Ce-i? În fine am reușit să te șochez?

Privirea lui coborî ca s-o întâlnească pe a ei. În ochii verzi văzu triumful, văzu și râsul... și stafia.

– Numai tu ți-ai putea face ascunzătoare din fundul unui băiețel. Ai un simț al umorului ieșit din comun.

– Într-adevăr, zâmbi ea, apoi îl expedie cu o fluturare a mâinii: Haide, pleacă și fă ce ai de făcut.

James rămase pe loc, holbându-se la pachetul din mâna lui, apoi la ea, în rochia ei de școlăriță, care izbutea cumva să-i dea un aer exotic și seducător.

Se gândi cât de deșteaptă fusese, cum reușise să-și păcălească soțul cel prefăcut și pe cei mai buni agenți ai Angliei. Se gândi cât de curajoasă era – de un curaj prostesc, așa cum este necesar uneori. Se gândi la rușinea și nefericirea pe care le îndurase și cum transformase decăderea în triumf.

Își aminti cum se simțise atunci când sosise la Veneția: epuizat, deopotrivă trupește și sufletește, și stăpânit de un dezgust teribil. Nici nu mai știa cine era bărbatul acela. Datorită ei.

Pentru că se îndrăgostise, prostește, fără leac și fără speranță.

Dar dacă i-ar fi spus-o, ea nu l-ar fi crezut, și n-o putea condamna pentru asta. Prin urmare, îi zise în schimb:

– Chestia asta pe care trebuie s-o fac... mă întreb dacă n-ai vrea să mă ajuți.

Francesca îi studie chipul câteva momente.

– E o insinuare cumva? Iartă-mă dacă nu pricep, dar m-am trezit mult prea devreme.

– Nu e nici o insinuare. Ți-am spus că am un plan, dar nu ți-am dezvăluit amănuntele. Ți-ar plăcea să fii complicea mea?

Fața ei se lumină, așa cum se întâmplase prima oară, atunci când el fusese Don Carlo și ea începuse să vorbească despre Byron.

– Cordier, ăsta e primul semn de inteligență pe care îl arăți pe ziua de azi.

– Să înțeleg că răspunsul e „da"? o întrebă el.

Se aruncă asupra lui cu atâta forță, încât James scăpă pachetul din mână. Nu-i păsa. Francesca îi trase capul în jos și-l sărută cu tot atâta forță. Nu-l deranja nici asta. O cuprinse în brațe și-o sărută cu aceeași energie, sperând că nu făcuse cea mai mare greșeală din viața lui.

În noaptea aceea

Nu era greu să te ascunzi la Veneția dacă erai deștept, știai unde să te duci și îți făceai prieteni cu ușurință. Din păcate, Piero nu se afla în această situație.

N-ar fi sfârșit în *pozzi* dacă n-ar fi încercat să fure o gondolă. Nu-și dăduse seama de câtă pricepere era nevoie ca să manevrezi acel tip de ambarcațiune. Nu știuse cât de posesivi erau gondolierii cu bărcile alea de tot râsul.

Marta Fazi ar fi trebuit să-i spună. Spre deosebire de el, călătorise mult, mai ales în timpul războiului, și mai fusese la Veneția. Avea bani și o cameră confortabilă într-o casă din apropierea Podului Rialto.

Când Piero apăru la ușa ei, îl primi ca pe un fiu rătăcitor.

Deși nu era cel mai profund gânditor de pe lume, știa că nu trebuia să-i ia bucuria drept bună. Dar știa și că ducea lipsă de oameni, pentru că cei care o urmăriseră pe englezoaică în ajun fuseseră prinși. Dacă Marta nu făcea o criză de nervi, avea șanse să se țină departe de cuțitul ei.

Era așezată la o măsuță din camera strâmtă, dar confortabilă. Alături mai erau două scaune, pe jos se vedea o carpetă, iar în micul șemineu ardea focul. Piero știa că era obișnuită cu o ambianță mai grandioasă, dar, cum pe vremuri trăise pe stradă, se putea adapta cu ușurință în orice condiții.

Acum sorbea vin dintr-un pahar elegant. Când o cunoscuse Piero, bea direct din sticlă. Nu-i oferi și lui de băut, dar nici nu luă cuțitul așezat pe masă lângă sticlă. Îl ascultă cu răbdare cât timp el îi explică de ce-l eliberase guvernatorul.

– E din cauza doamnei englezoaice, spuse Piero. Se teme de tine.

– De ce? Nu mă cunoaște. N-ai fi atât de idiot încât să-i pomenești despre mine englezoaicei sau oricui altcuiva.

Bărbatul clătină din cap.

– Mi-au spus numele tău – unul dintre străini a făcut-o, în prima seară. Apoi, și guvernatorul ți-a rostit numele. Dar, de fiecare dată, le-am zis că habar n-am. Numai seara asta, când mi-au spus ce vor de la mine, le-am zis c-o să încerc să-ți transmit mesajul.

Marta se uită la cuțit, a cărui lamă strălucea în lumina lămpii.

– Piero, sper că nu te-ai purtat iar ca un tâmpit.

– Unul a încercat să mă urmărească, dar am scăpat de el în mulțimea adunată în fața unui teatru.

Nu adăugă și că se rătăcise de câteva ori înainte și după aceea.

– Și mulțimea nu s-a risipit când te-ai apropiat? bombăni Marta. Duhnești ca un pește mort de zece zile.

– Îmi cer iertare pentru miros, dar n-am avut timp să mă spăl. Am venit cât de repede am putut. Când o să-ți povestesc despre ce e vorba, o să judeci singură dacă am făcut bine sau nu. Cum ea aștepta continuarea, Piero spuse: Știu că vrei hârtiile doamnei ăsteia englezoaice. Unul dintre străini știa și el despre hârtiile cu pricina.

– Dacă n-ar fi știut, prietenul meu din Anglia nu m-ar fi rugat să-i fac acest mic serviciu, încuviință ea.

– Cei doi bărbați care au venit seara asta la mine nu voiau să-ți dea ție hârtiile. Dar doamna englezoaică se teme c-o s-o vânezi oriunde se duce. Și-a convins prietenii să facă așa cum spune ea. Prințul, cel cu bucle blonde, este unul dintre prietenii ei.

– A, da, l-am văzut. E foarte drăguț.

– El e cel care i-a lămurit să-mi dea drumul, spuse Piero. S-a certat cu celălalt – un tip brunet, mai înalt și mai masiv. Ăla e primejdios. Ca să-mi treacă mai repede timpul, visam la felurile în care l-aș putea ucide.

– Bietul Piero! Timpul trece greu în temniță, o știu prea bine.

L-ar fi lăsat să putrezească acolo ori să atârne în ștreang ori să fie decapitat pe invenția aceea drăcească, ghilotina. Dar Piero ar fi făcut la fel dacă ea ar fi ajuns în *pozzi*. Fiecare trebuia să-și păzească propria piele.

– Prințului nu-i pasă ce vor alții. Doamna e mai importantă, zice el. Nu vrea să mai aibă necazuri. Vrea ca tu să dispari. Spune că ești o pacoste.

Marta scoase un hohot de râs.

– O pacoste? E adevărat. Însă n-aș fi o pacoste atât de mare dacă oamenii mei mi-ar respecta poruncile. Ar fi trebuit să avem hârtiile alea din prima seară. Dar nu, tu și Bruno trebuia să vă jucați cu târfa, încheie ea ridicând paharul și privindu-l pe deasupra marginii.

– Bruno a fost de vină, se apără Piero. El e cel care nu ți-a urmat porunca.

– Și tu ai fost destul de prost încât să te lași prins. Încercând să fugi într-o gondolă furată. Ce fel de imbecil fură o gondolă?

Piero ridică din umeri în semn de neștiință.

– Asta se întâmplă când folosești unelte de proastă calitate, pufni ea. Am venit la Veneția cu niște nepricepuți, niște idioți. De ce? Pentru că oamenii mei cei mai buni sunt fie în temniță, fie schilozi. Totul din cauza ticălosului ăluia.

Piero aşteptă răbdător câtă vreme ea îşi declamă bine cunoscuta tiradă despre nemernicul înalt şi chipeş care o sedusese, îi furase smaraldele şi-i schilodise cei mai buni oameni cu câteva luni în urmă la Roma.

– Nimic nu merge cum trebuie, se răsti Marta. Orăşelul ăsta tâmpit, cu mai mulţi şobolani decât oameni şi uliţe întortocheate. Ca să ajungi undeva trebuie să iei barca şi să-i asculţi pe veneţieni vorbind în dialectul lor de neînţeles. Ultima dată când am fost aici mi-am promis că n-o să revin. Totuşi... Îşi umplu iarăşi paharul şi sorbi, apoi continuă: Am înfruntat situaţii mai grele pentru recompense mai mici. Dar de data asta... Se încruntă la Piero. Ce-mi oferă ca să dispar? Căţeaua îşi închipuie că-i de ajuns să mă mituiască?

– Hârtiile, spuse el. Hârtiile pe care le vrea prietenul tău din Anglia.

– Atât?

– Mi-au zis că englezoaica o să-ţi dea hârtiile ca să te facă să pleci.

– Nu cred. Adulmec o capcană – sau e doar mirosul tău?

Piero ridică iarăşi din umeri.

– Nu ştiu. Aşa mi-au zis. Cică doamna englezoaică ştie că n-o să ai încredere în ea. Prin urmare, îţi cere să alegi tu locul şi ora. Aşa poate dovedi că nu e vorba de vreo înşelătorie sau capcană. Oriunde îi spui să vină, la orice oră alegi tu, ea o să se înfiinţeze. Dar, cum se teme de tine, o să aibă cu ea un om care s-o protejeze.

– Pe cine anume?

– Cine ştie? Unul dintre iubiţii ei. Prinţul, de bună seamă. Îi stă la picioare ca un căţeluş.

Marta flutură sticla în direcţia lui.

– Hai să bei ceva până mă gândesc la toată povestea asta.

Piero găsi un pahar, îl umplu şi-l dădu pe gât, apoi îl umplu din nou.

După câteva minute, ea spuse:

– Ştiu ce-o să fac. E un anume risc, dar nimic nu e fără riscuri pe lume. Îl fixă cu privirea, iar el îşi puse paharul pe masă. Înţelegi cât valorează hârtiile alea, omuleţule?

– Sper că valorează mult, la câte necazuri ne-au adus.

– Când prietenul meu din Anglia o să aibă hârtiile astea, nimic n-o să-i mai stea în cale. O să fie ca... da, ca un rege. Şi o să mă răsplătească regeşte, aşa cum a mai făcut-o. Dar de data asta o să mă poată

înnobila. Pentru... cum îi zice? După o clipă de gândire, Marta urmă înveselită: A, da. Pentru servicii aduse Coroanei. Iar femeile – ca doamna englezoaică – o să-mi facă plecăciuni și-o să mi se adreseze cu „Excelență". Ah, ce-o să-mi mai placă s-o văd pe cățeaua englezoaică, pe nevastă-sa, plecându-se la picioarele mele! Umplu iarăși cele două pahare, apoi spuse: Pentru asta merită s-o las să trăiască. Pe de altă parte, abia aștept să-i crestez puțin fața.

Își luă cuțitul și-l roti, urmărind cum se reflecta lumina lămpii în lama ascuțită.

Piero se grăbi să-și pună jos paharul.

Marta își plimbă degetul peste latura plată a lamei.

– O să vedem, zise ea. O să vedem ce se întâmplă, nu?

– O să vedem? întrebă Piero privind nedumerit în jur.

– Tu și cu mine, micuțule. Ea o să-și aducă un om. O să-mi aduc și eu un om: pe tine. Și dacă e o capcană, dacă m-ai trădat... Zâmbind, spuse: Sunt iute ca fulgerul. Mă mișc repede și nici nu vezi când înfig cuțitul. Roagă-te din tot sufletul să nu fi făcut iar o prostie, Piero!

În noaptea următoare

N-ar fi făcut nici picată cu ceară munca lui Cordier, hotărî Francesca. În primul rând, era prea mult de așteptat. Ea nu era deprinsă să fie la cheremul cuiva, darămite la cheremul hoților și ucigașilor. Asta nu-i plăcea deloc.

Giulietta și Lurenze li se alăturară la cină, dar după aceea prințul trebuise să plece la un eveniment social. Deși Giulietta se oferise să rămână, Cordier o încurajase să-i țină companie prințului.

– Mă îndoiesc c-o să se întâmple ceva seara asta, îi spusese, și știu că Înălțimea Sa va suporta mai ușor plictisul recepției diplomatice dacă-i vei sta alături.

După ce primiră asigurări că aveau să fie înștiințați de îndată ce apărea vreo schimbare, Lurenze și Giulietta plecaseră cu o oră în urmă.

În prezent, Francesca și Cordier erau în salonașul privat de lângă budoarul ei. Ea încerca să-i scrie lordului Byron, dar îi era foarte greu

să se concentreze în timp ce Cordier îi punea întrebări, se uita peste umărul ei și-i sufla în ceafă.

La început, el stătuse lungit pe canapea, și Francesca se gândise că, învățat cum era să aștepte, avea să tragă un pui de somn. Dar, în momentul în care ea se apucase de scris, interesul lui se trezise.

Își puse jos condeiul și-i spuse:

– Poate că ar trebui să aștepți acasă la tine. Dacă vine un mesaj, îți pot da de știre în câteva minute.

– Așa cum i-am zis lui Lurenze, mă îndoiesc că va veni un mesaj atât de repede. După toate probabilitățile, Fazi o să ne mai țină pe ghimpi vreo două zile, până își aranjează plecarea. Are nevoie de timp și ca să găsească locul cel mai bun pentru întâlnire.

Francesca se răsuci în scaun.

– Ești atât de sigur c-o să accepte?

– O, da. Îi scrii regulat lui Byron?

Ea întoarse scrisoarea cu fața în jos și-o împinse la marginea biroului înțesat de hârtii, apoi își acoperi călimara.

– Nu atât de regulat pe cât mi-ar plăcea.

– Scuze, murmură el îndreptându-se de spate. Dar am spionajul în sânge. Pe lângă alte activități.

Îi adresă un zâmbet atât de plin de semnificații lubrice, încât Francesca fu tentată să-l apuce de eșarfă și să-l sărute până leșina.

Ar fi fost o modalitate bună de a-și trece timpul. Ar fi detensionat atmosfera, care era aproape insuportabilă.

Nu, probabil că n-ar fi reușit. De fapt, Francesca era profund îngrijorată, deși se străduia din răsputeri să pară la fel de nonșalantă ca el.

– Ar trebui să înțelegi chestiunile astea mult mai bine decât mine, spuse ea. Dar dacă aș fi în locul Martei Fazi, aș sta ascunsă. Mi se pare greu de crezut că și-ar asuma riscul spânzurătorii de dragul lui Elphick, indiferent cât o plătește. E greu de crezut că poate fi atât de disperată.

– E bandită, nu disperată[1], replică el. Au angajat-o pentru că știu ce-i poate pielea. Fazi nu renunță niciodată. A încercat de trei ori să-ți ia hârtiile alea, și de trei ori a dat greș. Ăsta nu-i un motiv să capitulezе. Acum, victoria e o chestiune de mândrie. După toate necazurile

[1] Joc de cuvinte: în engleză, cuvântul spaniol *desperado* are sensul de „bandit", „cuțitar". (n.tr.)

prin care a trecut, n-o să lase să-i scape ocazia asta, chiar dacă bănuiește că poate fi o capcană.

– Ar trebui să fie proastă ca să nu bănuiască.

– E îndrăzneață și ingenioasă, zise James. Trebuie să fie. Bărbaților nu le place să primească ordine de la o femeie. Dar ea a reușit întotdeauna să aibă niște ucigași la îndemână, care să facă treaba în locul ei.

– Nu și de data asta, din câte ziceai.

– Nu prea are de unde. Cei care au încercat să te răpească sunt în temniță. Bruno, prietenul lui Piero, e schilod. Mai rămâne Piero. Fazi are nevoie de timp ca să recruteze noi ucigași. În plus, nu înțelege dialectul venețian. Lipsa ajutoarelor și frustrarea ar putea s-o facă mai periculoasă. Pe de altă parte, o fac și mai dornică să-și asume riscuri. Cu cât mai repede răspunde, cu atât e mai puțin probabil să aibă alături pe altcineva în afară de Piero.

Dintr-odată, în ochii lui albaștri se citi preocuparea.

– Nu mai vrei să faci asta? Nu e prea târziu să te retragi. Pot să-l pun pe Zeggio să se deghizeze, lăsând impresia că ești tu – așa cum plănuisem inițial.

Era tentată, trebuia s-o recunoască.

– Și să vă las să-mi mai distrugeți o rochie? Ba bine că nu.

Da, îi era frică, însă James o invitase să-i fie parteneră, iar asta îi făcea aproape la fel de multă plăcere ca un colier de diamante.

Poate că era mai bine, dacă cineva ținea să manifeste un sentimentalism romantic și stupid față de înfruntarea cu o femeie disperată – sau *desperada*.

– Că veni vorba despre rochii, spuse el.

Deși Francesca înțelesese că, foarte probabil, urma să-și petreacă acea noapte așteptând zadarnic un mesaj, nu-și pusese o ținută de casă, ci una obișnuită pentru ea, de seară. Purta o rochie albastră de crep și un set de perle. Și coafura îi era ornată cu perle.

Privirea lui albastră, cercetătoare coborî de la rochie până la picioarele încălțate cu conduri, apoi urcă spre perlele care îi înconjurau gâtul și-i atârnau la urechi.

– Nu crezi că e cam mult pentru o întâlnire cu o ucigașă?

– E seară, replică ea. În caz că trebuie să ies, vreau să fiu îmbrăcată așa cum trebuie.

– Cum nu trebuie, vrei să spui. Dacă decolteul ți-ar fi doar un pic mai jos, aș putea să văd dacă ai buricul împins înăuntru sau ieșit în afară.

– Nu ții minte? se miră ea.

– E înăuntru.

Și Francesca își aducea aminte, iar fierbințeala îi cuprinse trupul în valuri ametitoare. Dar nu era o fată naivă care să se lase descumpănită de niște cuvinte, așa că începu să-și traseze conturul decolteului cu degetul arătător.

Privirea albastră ardea înăbușit.

– Pe de altă parte, spuse el înclinându-și capul, dacă decolteul acela e doar pentru plăcerea mea...

Chiar atunci, ușa se deschise și Arnaldo intră cu tava de argint în mâini.

– Un băiat a adus asta, *signora*.

Cordier se îndreptă imediat. Orice urmă de dorință îi dispăru de pe chip, fiind înlocuită de o sobrietate alertă.

– Un golănaș murdar, continuă majordomul. Mi l-a dat și a fugit.

Îi duse tava Francescăi, care luă biletul. Arnaldo făcu o plecăciune și ieși din încăpere.

Ea despături foaia de hârtie cu degete tremurânde, oricât s-ar fi străduit să se controleze. Cordier îi atinse ușor mâna, iar asta fu de ajuns ca să-i potolească emoțiile.

– La unsprezece, seara asta, citi ea literele scrise cu mari eforturi, murdărite de pete de cerneală. San Giacomo di Rialto. Fără măști.

Următoarele minute fură marcate de o agitație extraordinară. Mesajul sosise la scurt timp după ora zece, lăsându-le puțin timp de gândire, darămite să se pregătească. Totuși, Francesca reflectase în ziua în care Cordier îi dezvăluise planul său de-a o neutraliza pe Marta Fazi.

Nu trebuia decât să intre în budoar și să ia pachetul pregătit de Thérèse care o aștepta acolo. Peste cinci minute, Francesca alerga pe scări împreună cu Cordier, care le dădea ordine servitorilor fără să se oprească din drum.

La scurt timp după aceea săreau în gondola tinerei femei. După cum era indicat în mesaj, nu purtau măști, deși la Veneția asta n-ar fi fost deloc neobișnuit.

Odată ce erau departe și nu mai exista nici un pericol ca James s-o trimită înapoi, ea își scoase pachetul de sub șal și și-l așeză în poală. Era învelit în mătase roz și legat cu panglici albastre.

– Ce-i asta? o întrebă el.

– Un dar.

– Mătase roz? Înseamnă că nu-i pentru mine.

Francesca înghiți în sec.

– E pentru ea.

Cordier se holbă o clipă la pachetul cuibărit între mâinile ei pline de brățări, apoi izbucni:

– Ai înnebunit? Un dar? Pentru *Fazi?*

– O mită, de fapt.

– O mită? O *mită?* Ești nebună? Știi cu cine ai de-a face?

Era în culmea furiei. Chipul lui avea aceeași expresie de marmură ca atunci când îl aruncase pe ucigașul masiv în apă.

– Am de-a face cu o femeie care vrea să mă omoare, spuse ea. O *femeie.*

– Nu cunoști genul ăsta de femeie! Nu e ca tine! Nu e ca Giulietta! Se opri să-și tragă sufletul; când reluă, vocea lui era mai potolită: Recunosc forma pachetului. *N-o* să faci ce cred eu că vrei să faci.

– A fost acasă la mine, zise Francesca. Mi-a văzut bijuteriile. Probabil le-a ținut în mână. Dar mi le-a lăsat. Tot ce-a luat au fost smaraldele.

– E nebună după smaralde. La propriu. Nebună. Ca în *non compos mentis.*

– E *femeie*, stărui Francesca. Mi-a lăsat toate celelalte bijuterii. Îți dai seama de câtă voință a trebuit să dea dovadă?

– Îmi vine să-mi smulg părul din cap, exclamă Cordier. Cine m-a pus să te bag în asta? Ar fi trebuit să știu c-o să vii cu un plan nesăbuit...

– Mi-ai zis că pentru ea e o chestiune de mândrie să obțină scrisorile. E plătită pentru asta. Dar dacă eu o plătesc mai mult? Nu pot crede că Elphick îi dă mai mult de o mică parte din cât valorează astea, spuse Francesca atingând pachetul alungit.

– N-o să-i dea nimic. Asta e și ideea. Fazi e în tabăra perdantă. Nu trebuie să știe mai mult. Asta e singura ei șansă de a scăpa. Dacă aș fi putut să aranjez lucrurile astfel încât să nu poată scăpa, aș fi făcut-o.

Dar Zeggio nu l-a putut urmări pe Piero, și habar n-avem unde se află. Asta e singura cale de a o scoate din ascunzătoare – și nu putem spera că forțele de ordine o să apară la timp. *Maledizione!* Trântindu-se la loc pe canapea, Cordier bombăni: Credeam c-o să avem mai mult timp. Dar asta capăt dacă-mi las sentimentele s-o ia înaintea creierului. Asta capăt dacă-mi ascult inima în locul instinctelor. Asta se întâmplă atunci când un bărbat o lasă pe o femeie să-l ducă de...

– Of, ce scandal poți să faci pentru o amărâtă de bijuterie!

– Sunt hoț! Hoț de bijuterii! Ai idee ce înseamnă pentru mine să te văd dând de pomană giuvaiere valorând o avere?

– Acum am idee, zise ea. E la fel de pasionant ca un spectacol de operă.

Privirea cu care o străfulgeră el era probabil aceea pe care strămoșii lui italieni le-o adresaseră soțiilor lor neascultătoare înainte de a da poruncă să fie otrăvite ori sugrumate.

– Ești frumos când te înfurii, remarcă ea.

Cordier închise ochii.

„Peste o clipă o să mă arunce în apă", se gândi Francesca.

El clătină din cap, apoi izbucni în râs.

Tânăra femeie eliberă aerul pe care îl ținea în piept.

– Ești imposibilă, zise el.

– Ți-am spus asta acum multă vreme.

– Ești și neghioabă, dar în privința asta n-am ce face. Și eu sunt neghiob. Seara asta eram atât de orbit, încât n-am mai putut gândi limpede. Perlele alea... ar fi trebuit să-ți spun să le lași acasă. N-ar trebui să porți bijuterii deloc.

– În ținută de seară fără bijuterii? În ce hal aș arăta! Pe deasupra, și-ar închipui că mă tem.

– Dar tu nu te temi câtuși de puțin, spuse el.

– Ai înnebunit? Sigur că mă tem. Ce femeie întreagă la cap nu s-ar teme?

– Dar fațada pe care o oferi e impecabilă.

– Și spatele mi-e apreciat, să știi.

James îi luă mâna care strângea paclietul și i-o sărută. Întrucât purta mănuși, senzația nu era prea satisfăcătoare, însă gestul o alină.

– Faci lucruri de genul ăsta tot timpul, zise ea. Poate și unele mai periculoase. Nu ți-e niciodată frică?

– Ba da, uneori mi-e frică. Dar alteori frenezia e mai puternică.

– Și acum?

– M-aș simți mai bine dacă am avea mai mult timp, dacă aș putea fi sigur că Lurenze și oamenii lui sunt pe-aproape. Dar tocmai de aceea a trebuit să acceptăm o întrevedere anunțată din scurt. Fazi știa că n-o să apucăm să mobilizăm întăriri și noi știam că ea n-o să apuce să le mobilizeze pe-ale ei.

Sau așa sperau.

Oricum, avea să fie palpitant, se gândi Francesca. Și n-o lăsase acasă să se frământe pradă grijilor. Avea să fie în miezul evenimentelor, la bine și la rău. Inima i-o luase la goană, și poate că nu era vorba doar de frică. Entuziasmul părea să se dovedească tot mai puternic.

În orice caz, se țineau de mână, iar James nu încercase să-i ia pachetul, așa că existau speranțe că totul avea să se termine cu bine.

James își întoarse capul spre Podul Rialto. Peste câteva clipe trecură pe sub el și se apropiară de Riva del Vin, întinderea lată de uscat care urma cursul Marelui Canal, o zonă comercială foarte aglomerată. Într-un târziu, gondola se opri.

– Aici coborâm, spuse el.

Capitolul 17

Ciudat de e bărbatul ca ființă,
Femeia-i și mai și: în cap – vârtej,
În rest – prăpăstii de nesăbuință
Și vânt schimbat cu orișice prilej.
Codană, văduvă, cu soț – dorință
E toată-n veci și-n veci de toane vrej,
Așa încât făptura cea mai veche,
E pururi nouă, fără de pereche.[1]

Lord Byron, *Don Juan*, Cântul al nouălea

San Giacomo di Rialto, o bisericuță veche, dar modestă, se afla nu departe de Podul Rialto. Pe o latură se mărginea cu Ruga Degli Orefici, o stradă cu prăvălii de argintari și aurari. Biserica domina obișnuita piațetă sau *campo*, la capătul căreia se afla statuia unei personalități istorice oarecare. James nu-și putea aminti despre cine era vorba.

În timpul zilei, strada și piațeta erau pline de artiști, negustori și turiști care veneau și plecau de la hoteluri. La ora aceasta însă, muncitorii se culcaseră deja, iar clasele superioare erau la operă sau alte locuri de distracție, astfel că piațeta era goală.

Fazi își alesese bine momentul.

Își alesese bine și noaptea. Cerul era senin, iar luna, pe jumătate plină, își răspândea nestingherită lumina argintie. Deși erau numeroase locuri cu umbră, lui Fazi i-ar fi fost la fel de greu să ascundă o bandă de cuțitari pe cât i-ar fi fost lui James să ascundă gărzile.

Când intrară în piațetă, el ridică privirea spre ceasul splendid din turla bisericii și se încruntă nemulțumit.

---

[1] Byron, *op. cit.*, p. 352 (n.tr.)

– N-are rost să te uiți acolo, îi spuse Francesca. N-a indicat ora corectă din ziua când a fost instalat, în urmă cu două sau trei secole.

– Sper că ea știe asta.

În timp ce vorbeau, James scruta împrejurimile, așa cum făcuse și pe drum. Nu observase nimic în neregulă. Așa cum o asigurase pe Francesca, probabilitatea unei ambuscade – puse la cale de oricare din părți – era redusă. Nu avusese destul timp să organizeze un atac, și se îndoia că Fazi avusese timpul necesar sau dorința de a o face.

Lui Fazi avea să-i placă asta, se gândi el. Avea să-i placă simplitatea. Ca un duel. Doi dueliști, doi secunzi. Era o femeie foarte ușor de citit.

Din punctul lui de vedere, majoritatea erau astfel. Acolo unde alți bărbați vedeau complicații și confuzii fără sfârșit, James vedea aplicarea unor principii simple. În trecut folosise acele principii pentru a o manipula pe Fazi, așa cum procedase cu multe alte femei. Crezuse că le putea folosi ca s-o manipuleze și pe Francesca Bonnard.

Aceasta fusese prima lui greșeală de calcul.

Nu avu timp să le analizeze pe celelalte, deoarece sesiză o mișcare în umbrele de sub porticul bisericii.

În clipa următoare, Marta Fazi ieși din întuneric, avându-l alături pe Piero.

Merse până în centrul piațetei, cu părul ei negru și lung împletit într-o coadă ce-i trecea peste umăr. Giuvaierele, penele și volanele nu erau genul Martei.

Păru totuși uimită de toca cu perle a Francescăi. În timp ce-o privea, un zâmbet batjocoritor i se formă pe buze. Ochii ei se îndreptară o clipă spre James, reveniră la tocă, apoi se întoarseră la el, iar zâmbetul dispăru. Înlemnită, murmură:

– Tu!

– Mă ții minte, zise James. Sunt flatat.

– Și eu te țin minte, spuse Piero. Țin minte ce mi-ai făcut. Ești mare neghiob că ai venit. Ar fi trebuit să-l trimiți pe prinț. Cu el n-am nimic de împărțit.

Fazi se uită la acolitul ei.

– Ăsta e diavolul care aproape că mi-a smuls brațul din umăr, îi explică el. Ăsta e cel care amenință să mă supună la cazne și încearcă să mă sperie spunându-mi ce-o să-mi faci tu.

Zâmbetul batjocoritor reveni pe chipul lui Fazi. După ce parcurse ultimii pași până la cei doi, se opri și spuse:

– A, bine. E chiar mai bine decât speram. Privind-o pe Francesca, o întrebă: Ai ceva pentru mine? Un pachet de scrisori? Sau acest *cavalier servente* ți-l cară, dimpreună cu batista și evantaiul?

Din faldurile mantiei de seară, Francesca scoase pachețelul frumos ambalat.

– Nu l-aș lăsa pe el să mi-l care. Ar putea fi ispitit să-l ia și să fugă.

Fazi izbucni în râs. Privirea ei întunecată se întoarse spre el.

– Nu i-ai câștigat încrederea așa cum mi-ai câștigat-o mie? Poate ai dezamăgit-o în pat? Bărbăția ta era poate prea obosită, după ce a avut atâta treabă de-a lungul și de-a latul Italiei?

– A, nu obosește niciodată, replică el. Plictisită, poate, dar niciodată obosită. Singura problemă e că doamna și cu mine nu ne-am pus de acord în privința hârtiilor pe care amicul tău din Anglia le vrea cu atâta înverșunare.

– Asta așa e. Le dorește mult mai aprig decât și-a dorit vreodată soția. În timp ce-o măsura pe Francesca din cap până-n picioare, Fazi continuă: Dar tatăl ei avea bani și prieteni influenți. De asta a luat-o de nevastă. Când a obținut la rândul lui bani și prieteni influenți ar fi putut s-o omoare, dar i s-a făcut milă de ea și, în schimb, a ales să divorțeze.

– Drăguț din partea lui, spuse Francesca. A fost un gest deosebit de mărinimos.

– A fost prea bun, i-am spus-o. Și tu – ce faci tu cu a doua șansă pe care ți-o dă? Îți irosești viața cu ăsta? Fazi arătă cu bărbia spre James. Are inima neagră și e fățarnic, fățarnic. E un hoț și-un nemernic.

Lucrurile nu mergeau bine. Fazi era pe cale să izbucnească, și James nu era sigur de starea Francescăi.

Acum, dacă stătea să reflecteze, poate că ar fi trebuit să-i explice acesteia din urmă cum se derulase misiunea de la Roma.

– *Vero*, zise el împăciuitor. E adevărat.

Nici recunoașterea, nici tonul spășit n-o făcură pe Fazi să-și îndrepte atenția spre el. Voia s-o provoace pe Francesca în speranța că englezoaica avea să facă ori să spună ceva necugetat, dându-i o scuză ca să scoată cuțitul.

James știa totuși că nu trebuia să se uite la Francesca ori să încerce s-o avertizeze. Părea netulburată. Era o actriță desăvârșită, își aminti el.

Marta nu avea talente actoricești. Exprima toate sentimentele care o perturbau, și era foarte ușor de perturbat.

– Un mincinos frumușel, și un escroc, și un curvar, continuă ea. Renunți la un prinț în schimbul ăstuia? N-aș da pe el nici un cerșetor orb de pe stradă! Un cerșetor orb, schilod, cu negi negri pe mădular! Vacă proastă, ce bărbați îți poți alege!

După cum Francesca știa cu siguranță, „vacă" era o insultă de moarte.

– Da, sunt o vacă proastă, spuse ea cu cel mai calm zâmbet posibil, în timp ce-și mângâia perlele de la gât. Bogătașii mă scaldă în giuvaiere, pe când tu...

– Și eu am avut giuvaiere! țipă Marta. Smaralde. Individul ăsta ți-a spus oare cum era tot numai lapte și miere când făceam amor, după care mi-a furat smaraldele și-a fugit?

– Deci de asta le-ai luat pe-ale mele acum câteva seri, când te dădeai drept călugăriță, zise Francesca. Voiai să le înlocuiești?

– Ale mele erau mai frumoase!

– Mai mari, interveni James. O grămadă de pietre vulgare, de calitate inferioară.

– Vulgare? mârâi Marta, străfulgerându-l amenințător cu privirea.

Din păcate, reuși să-i atragă atenția prea puțin timp. Nu era interesată de el, ci de Francesca, cu hainele scumpe și bijuteriile ei splendide. Marta Fazi era mult mai geloasă pe acele obiecte decât pe un mascul care îi fusese amant în trecere. James era bun doar ca mijloc de-a o tachina pe doamna aceea împodobită cu giuvaiere de preț.

– Ce importanță are? spuse Francesca, înlăturând subiectul cu o fluturare a mâinii.

Ah, Marta adora probabil această respingere arogantă!

– Nu suntem aici ca să ne certăm care are bijuterii mai frumoase, continuă Francesca, sau dacă mărimea contează sau cine acceptă ordine de la un bărbat infidel și lipsit de scrupule.

– Gianni al tău îmi este fidel *mie*, zise Marta înfigându-și degetul mare în pieptul opulent.

– Chiar așa? Îl cunoști personal?

Ce naiba făcea Francesca? Încerca deliberat s-o provoace?

Sau pur și simplu trăgea de timp până reușeau să vină Lurenze și oamenii lui?

– Îl cunosc de mult, spuse Fazi. De ani de zile. Înainte să te ia de nevastă. După ce te-a luat de nevastă. De dragul meu întreține o casă superbă la Londra. Când mă duc acolo să-l vizitez, îmi dă tot ce-i cer. Atunci când îi fac un serviciu mă răsplătește din plin. Când am necazuri, face în așa fel încât necazurile acelea să dispară. Dar am irosit prea multă vreme cu lămuririle. Dă-mi scrisorile.

– Face toate chestiile astea? se minună Francesca. Dumnezeule, cât de ocupat trebuie să fie! Tu ești... a câta? Amanta numărul cincizeci și doi? Optzeci și șapte? Nu-i de mirare că avea nevoie de o nevastă bogată.

– Sunt întotdeauna prima, zise Marta.

– Johanna Ide ar fi surprinsă dacă te-ar auzi. Dar ea e la Londra, tot timpul cu el, pe când tu nu ești.

Pe moment, Fazi își arătă uimirea.

– Nu cunosc numele ăsta.

– Sigur că nu-l cunoști. De ce ți-ar pomeni el despre cea care îi este Lady Macbeth?

– Nu-mi pasă cum le cheamă, spuse Fazi ridicându-și bărbia. Celelalte sunt doar niște târfe, și bărbații trebuie să aibă târfe, după cum știi. Dar gata, am pierdut prea multă vreme. Scrisorile, rogu-te, doamnă.

– Vai, sper că n-ai devenit prea dependentă de fostul meu soț, zise Francesca. Pentru că n-o să-ți mai poată oferi nimic din tot ce primeai – casa, recompensele, eliminarea necazurilor...

Cu ochii mijiți, Marta își duse mâna pe care o întinsese spre pachet la centură, unde-și ținea ascuns cuțitul.

James se încordă, așteptând atacul.

– Scuze, adăugă Francesca. Niciodată n-am bătut străzile, așa cum făceai tu, așa că nu mă simt în largul meu la întâlniri în toiul nopții, în locuri unde nu e țipenie de om. Ieri m-am dus cu gondola la San Lazzaro și i-am dat scrisorile unui gentleman englez. Acum sunt în drum spre Anglia. Dar nu spre dragul tău Gianni. Dacă aș fi în locul tău l-aș părăsi și mi-aș căuta alt bărbat. O femeie frumoasă ca tine, încă tânără, poate găsi unul mai bun, care să n-o pună la muncă grea

în timp ce el ține un harem în Anglia și le promite tuturor femeilor aceleași lucruri pe care ți le promite și ție.

Marta își înclinase capul într-o parte. Asculta atent, încercând să pună în ordine veștile pe care le aflase. James intuia cum se simțea. Ar fi trebuit să știe că Francesca n-avea să joace după regulile lui.

– Asta e o glumă, spuse Fazi într-un final. Văd scrisorile, sunt în pachețelul pe care îl ții în mână.

– Te referi la ăsta? Francesca ridică pachetul. Hm, e destul de nostim. Îmi părea rău pentru tine, pentru modul în care te tratează bărbații. Mi-a părut rău pentru toate necazurile pe care le-ai suferit și pentru eforturile pe care le-ai depus în van.

Marta înhață pachetul, dar se abține să taie panglicile cu cuțitul. În timp ce privea de jur împrejur prin piațetă – amintindu-i lui James de o pasăre de pradă care-și păzește prada –, le desfăcu atent, apoi scoase ambalajul de mătase, dând la iveală o cutiuță. Vârî pânza fină și panglicile în corsaj, după care deschise cutia.

Înăuntru strălucea o parură de safir, cea pe care o purtase Bonnard prima dată când o văzuse James.

Fazi icni uluită.

James își înghiți un geamăt. Orice hoț demn de numele ăsta s-ar fi simțit la fel.

– Sunt ale tale, spuse Francesca. Pentru eforturile pe care le-ai depus. Ia-le și pleacă. Până nu e prea târziu.

– E tot ce poți obține, interveni James. N-o să capeți niciodată scrisorile, și Elphick nu te mai poate scoate din bucluc. Dacă ar fi după mine, n-ai primi altceva decât știreangul. Dar nu depinde de mine. Doamna aici de față crede că meriți ceva pentru osteneală. Eu nu cred, să fii sigură. Oricum, dacă aș fi în locul tău mi-aș lua tălpășița înainte de sosirea soldaților.

Marta făcu un pas înapoi, se întoarse și îi șopti lui Piero în limba lui maternă:

– Omoară-i.

Nu apucă să-și termine comanda, că Piero își scoase cuțitul.

– Cu plăcere, zise el repezindu-se asupra celor doi.

James o împinse pe Francesca într-o parte și-l prinse pe Piero de încheietură, apoi se răsuci cu spatele la el, folosindu-și forța și masivitatea ca să-i smulgă cuțitul. Piero, micuț dar solid, rezistă și-și întinse mâna liberă ca să apuce gâtul adversarului.

James se aplecă în față, ridicându-l pe celălalt de la sol, și în clipa următoare se aruncă pe spate. Piero atinse primul pavajul, iar James aterizâ peste el. Auzi cum se spărgea osul de piatră, apoi zăngănitul oțelului când cuțitul căzu din mâna flască a italianului.

James se ridică și privi în jur.

Marta plecase, ducă-se pe pustii.

Dar unde era...

Ochii lui se rotiră înnebuniți dintr-o parte în alta. Nici un semn de viață. Piațeta era goală.

Nu se vedea decât bărbatul care zăcea nemișcat pe caldarâm.

James o luă la goană pe Ruga Degli Orefici. Când ajunse la pod auzi un țipăt și un pleoscăit.

– *Francesca!* urlă el.

James alergă pe Riva del Vin în direcția țipătului.

Primul moment de tăcere șocată fusese urmat de strigătele gondolierilor. În umbra densă a clădirilor îi venea greu să deslușească fețele. Încetini, cu inima bătându-i nebunește. Oamenii arătau spre apă. „Aici!" strigă o voce, urmată imediat de alta: „Nu, acolo".

– O văd!

– Ba nu, acolo!

În sfârșit, o voce de femeie, ascuțită, cu accent englezesc.

– Acolo! Repede! În direcția aceea! Nu vedeți!

– Nu, *signora*. Nu e nimeni acolo. E doar o bucată de lemn.

James se repezi la ea și o luă în brațe.

– Ești teafără. *Dio del cielo*, ce spaimă am tras! O sărută pe creștet, unde toca îi stătea înclinată într-o parte. Ești teafără, *cuore mio*, gemu el strângând-o cu putere la piept.

– Cordier! murmură ea zbătându-se să scape.

O ținu și mai strâns. Îi plăcea s-o simtă zbătându-se. Îi plăcea s-o aibă atât de aproape. N-avea să-i mai dea drumul niciodată.

– Cordier!

Francesca se zbătea în continuare, însă el rezistă. Totuși, când îl călcă pe picior cu toată forța, o eliberă privind-o stupefiat.

– Femeia aceea, zise ea.

„Femeia aceea? Care femeie?"

Apoi își aminti ceea ce uitase în spaima goanei nebunești: Marta Fazi. Fugise... iar Francesca fugise după ea.

– Prostuțo! o mustră. Îi prinse umerii și începu s-o scuture. Niciodată – scuturătură – să nu mai faci – așa ceva.

Tânăra femeie se desprinse și se dădu înapoi.

– Cum adică! Voiai să rămân ca să te ajut să lupți cu omulețul ăla?

– Voiam să stai cuminte și să nu-mi tragi o sperietură care mi-a scurtat viața cu zece ani. Ar fi putut să te atragă într-un colț întunecat și să-ți taie fața. Ai idee ce plăcere i-ar fi făcut să te desfigureze?

– Am o idee perfectă. Biata creatură neștiutoare – chiar și *ea* l-a lăsat pe Elphick s-o manevreze ca un păpușar. Ca să poată locui ea în superba casă din Londra, el trebuise s-o evacueze pe chiriașa precedentă. Și probabil că a fost măcinat de gelozie în tot timpul ăsta. Sau poate că nu. El i-o fi spus: „*Ma amo solo te, dolcezza mia*".

Dar te iubesc numai pe tine, dulceața mea.

James pronunțase acele cuvinte, ca s-o tachineze, în noaptea când fusese atacată prima oară, iar ea crezuse că era unul dintre agresori.

– Bărbaților le vine ușor să spună asta, continuă Francesca. Dar le e imposibil să fie sinceri.

– *Ma amo solo te, dolcezza mia*, spuse el. Te iubesc numai pe tine, sunt sincer.

Îl fixă cu privirea până când îl făcu să roșească.

– Dacă Fazi m-ar fi desfigurat, ai simți același lucru?

Răspunsul, răspunsul obișnuit, îi stătea pe limbă: „Sigur că aș simți același lucru". Dar ar fi fost adevărat? Și putea risca să mintă, chiar dacă dădea răspunsul greșit?

– Nu știu, murmură el în cele din urmă.

Ochii ei se măriră.

– Asta da cinste!

– Dar n-o să știm niciodată, nu? James privi dincolo de ea, la canal, unde gondolierii și diverși localnici cu bărci continuau căutarea. Cred că știe să înoate. Chiar și așa însă, cu fustă și jupon? Habar n-am dacă scapă. Ăsta nu e un pârâu din interiorul uscatului, ci Canal Grande, unde mareea poate fi foarte puternică. Nu sunt sigur că o femeie cu atâtea haine se poate descurca.

Tăcură o clipă, ascultând vocile gondolierilor și urmărind căutarea – atât cât puteau, pentru că se întuneca tot mai mult. James ridică privirea. Norii aduși de vânt acopereau strălucirea semilunii.

– Nu știu dacă să-mi pară rău ori să mă simt ușurată, mărturisi Francesca. Ce femeie! Safirele alea erau o răsplată regească.

James se abținu să replice: „Ți-am spus eu!"

– Pot înțelege că e supărată pe noi, dar să fie atât de lipsită de simț practic? urmă Francesca. Dacă ar fi avut un pic de minte, ca să nu mai vorbesc de buna creștere, ar fi zis mersi și-ar fi plecat. În loc de asta, i-a cerut acolitului ei să te ucidă. Cel puțin, asta îmi imaginez că i-a spus. Reușisem să-i înțeleg vorbele în cea mai mare parte, dar la final mă blocasem. Faptul că individul și-a scos cuțitul cu licărirea aceea sinistră în ochi a lămurit lucrurile.

James nu avusese prilejul s-o întrebe cum de înțelegea atât de bine dialectul vorbit de Marta, foarte departe de italiana literară.

Atunci îl văzu apropiindu-se pe Zeggio, însoțit de alt gondolier.

– Am cerut mai multe felinare, *signore*, spuse Zeggio. Dar luna e acoperită de nori, și e cu neputință s-o găsim acum. Sunt multe locuri în care se poate ascunde. Sau poate fi pe fundul canalului, ori dusă de flux spre mare. Însă omul ăsta, vărul meu, a găsit ceva.

Vărul lui Zeggio îi dădu lui James o cutiuță.

– Zeggio zice că, după el, asta e a doamnei. Sper că nu s-a stricat în apă.

James îi întinse Francescăi cutiuța din care picura apă.

– De asta ai fugit după ea, presupun.

Tânăra femeie o deschise. Safirele erau acolo, prinse cu bolduri pe căptușeala de catifea.

– Vacă proastă, șopti ea. Nici măcar n-a apucat să le probeze.

– De asta ai fugit după ea? insistă el. Ca să le recuperezi?

Francesca închise cutia.

– Nu-s sigură. Poate. Eram atât de furioasă! Aș fi vrut să-i smulg părul din cap.

– Sper că nu ți-ai riscat viața – din nou – de dragul meu.

– Nu fi absurd! Eram furioasă pentru că a trișat. Încercasem să joc cinstit cu ea. Încercasem să fiu înțelegătoare, și ea... Francesca se încruntă. De fapt, dacă stau să mă gândesc, e de înțeles. În locul ei, și eu aș fi vrut să te omor.

James percepu dintr-odată sunetele din spatele lor. Erau niște voci agitate.

Se întoarse. Giulietta și Lurenze veneau spre ei cu pași iuți. Giulietta se repezi s-o îmbrățișeze pe Francesca.

– Ce bine că n-ai pățit nimic! M-am speriat atât de rău, că mai aveam puțin și leșinam!

– Și eu am fost speriată, crede-mă, spuse Francesca. Dar acum sunt în regulă.

– Am venit cât de repede am putut, zise Lurenze. Dar totul s-a terminat, nu?

Francesca se uită în jur, la gondolierii care-și continuau căutările, apoi la cutiuța de bijuterii pe care încercase să i-o dea unei femei ce nu înțelegea gesturile mărinimoase. Ochii ei se îndreptară o clipă spre James, apoi se fixară la orizont.

– Da, s-a terminat, spuse ea. De ce e atâta lumină?

În clipa următoare se prăbuși la pământ.

Capitolul 18

E cam ciudat, dar faptele-s atâtea!
De pildă, gentlemenii ce-au soție,
De-ncalcă ea porunca nu știu-a câtea
Din cele zece – (nimenea nu știe
Nici câte-s, nici care mânjesc virtutea,
Și aș greși și eu de le-aș descrie)...[1]

Lord Byron, *Don Juan*, Cântul întâi

Leșinase pentru că nu era obișnuită să alerge, le explică Francesca în gondolă, în timp ce toți se agitau în jurul său. Din fericire, era gondola lui Lurenze, una dintre ambarcațiunile mari, bogat împodobite, care se foloseau de obicei la ceremonii. Însă prinților li se îngăduia să fie ceremonioși ori de câte ori pofteau, și cei patru erau mai puțin înghesuiți aici decât ar fi fost în gondola ei.

– Ai fugit vreodată împotriva vântului? îl întrebă ea pe James. Of, ce spun eu? Sigur că ai făcut-o. Dar tu ești bărbat și ai plămâni mai mari.

– N-ar trebui să fugi, îi zise el în vreme ce-i masa încheieturile de la mâini.

– N-o certa, interveni Giulietta. Și-a asumat riscuri uriașe de dragul tău. Chiar și față de fosta ta *amorosa* încearcă să fie blândă și bună.

– Fazi nu e fosta mea *amorosa*, îi atrase atenția Cordier.

– Atunci ce e? îl întrebă Francesca. I-ai lăsat o impresie destul de puternică. Povestea despre felul în care făceați amor, erai „numai lapte și miere", dacă țin bine minte.

– E bărbat, spuse Lurenze. E firesc să se poarte tandru cu o femeie. Doar nu e un bădăran – cum e cuvântul acela, iubito? Cuvântul

[1] Byron, *op. cit.*, p. 40 (n.tr.)

pe care îl folosești pentru persoanele acelea ignorante și lipsite de maniere?

– *Da cafone*, zise Giulietta. Ăsta e termenul pe care îl cauți probabil, Înălțimea Ta celestă.

– Da, ăsta trebuie să fie. Bărbatul ignorant și de extracție joasă e nepăsător față de trăirile femeii. Dar gentlemanul autentic e întotdeauna galant, chiar și față de femeia aflată într-o poziție inferioară.

– Chiar și atunci când e sub el, vrei să spui, Supremația ta?

– Știi ce vreau să spun, fetiță neascultătoare ce ești. Chicotind, Lurenze adăugă: Ai făcut un joc de cuvinte foarte simpatic. Necuviincios, dar foarte simpatic. Trebuie să-l reții.

– Fazi se gândea numai la afaceri, spuse Cordier pe un ton răbdător. I-am lăsat o impresie puternică deoarece i-am furat smaraldele. Care, apropo, nu erau ale ei. Fuseseră furate de la proprietarul de drept.

– Ai fost numai lapte și miere și cu proprietarul de drept? se interesă Francesca.

– Nu, mârâi el printre dinți. I le-am restituit. Lui, pentru că era bărbat. Din întâmplare, aparțineau unei vistierii regale, iar partea care le pierduse a fost capabilă să ofere ceva de preț altor părți cu care eram asociat. Și asta e tot ce-o să spun despre asta.

– E o chestiune politică, zise Lurenze dând din cap cu un aer înțelept. Știu cum sunt treburile astea. Vă rog să nu fiți prea curioase, doamnelor. Dar, domnule Cordier, trebuie să-i dăm o explicație guvernatorului. Va afla foarte repede despre incidentul de pe Riva del Vin. Dați-mi un sfat, vă rog. Nu vreau să spun vreun lucru nelalocul lui.

– Ar trebui să mergem la Palatul Ducal, zise Cordier. Cineva o să-l trezească pe contele Goetz ca să-i dea vestea. Mai bine să fim chiar noi aceia. Dar *tu*, urmă el întorcându-se spre Francesca, a cărei mână era cuibărită în palma lui mare și caldă, tu te duci acasă. Și-o să-mi promiți că te vâri în pat.

– Promit, șopti ea. N-am puterea să te contrazic. N-am vlagă nici cât să fac insinuări lascive. Uitându-se la Giulietta, îi spuse: Las asta în seama ta, draga mea.

– Nu, nu. Giulietta îi luă cealaltă mână, i-o sărută și și-o lipi de obraz. Nu e de glumă. Știu că ești obosită și tulburată. O să stau

cu tine seara asta. Bărbații trebuie să meargă și să-și facă treburile lor bărbătești, cu uneltiri, conspirații și politică. E prea plicticos. În ce mă privește, aș vrea să mănânc un pic, să beau un pic și apoi să lenevesc. Ne punem picioarele pe un taburet lângă foc, după care ne uităm pe tavan și numărăm mădularele micuțe de acolo.

– Sună minunat, zise Francesca.

– Iar mâine seară, când ne vom fi revenit, mergem la operă.

– Un plan excelent.

– Și poate că bărbații o să ni se alăture acolo, dacă promit să nu vorbească despre chestiuni politice plicticoase și despre femeile cărora le-au sfâșiat inimile.

– N-am sfâșiat nici o... încercă James să intervină.

– Spune: „Da, promit", îl sfătui Lurenze. E mai simplu să fii de acord.

– Da, promit, rosti ferm Cordier.

Francesca și Giulietta petrecură o noapte plăcută împreună. Nu stătură în Infernul cu *putti* să numere organele băiețești, ci se duseră în budoarul Francescăi, unde mâncară un pic, băură un pic și vorbiră o grămadă. În cele din urmă, constatând că nu-și mai puteau ține ochii deschiși, se urcară în patul imens al gazdei și, șoptind adormite despre una, alta, se cufundară în somn.

Nu era nimic rău să împarți patul cu un bărbat, așa cum spusese Giulietta. De fapt, în general era foarte bine. Dar uneori voiai să fii singură. Și uneori voiai doar să fii cu o bună prietenă.

Prezența prietenei sale domoli agitația din mintea Francescăi. Cu Giulietta putea să vorbească liber despre Elphick și Marta Fazi și motivul pentru care o compătimea pe Marta și-o ura în același timp. Și putea crede asigurările Giuliettei că procedase corect oferindu-i safirele. Fusese cumsecade și generoasă, și nu era vina ei că femeia cealaltă se dovedise prea ignorantă ca să-i aprecieze gestul.

Cât despre urmărirea Martei Fazi, Giulietta înțelegea și asta.

– Aș vrea s-o scutur până îi zornăie dinții în cap, spuse Giulietta. „Cum poți fi atât de proastă?" i-aș zice. „De ce să riști să fii spânzurată ori decapitată – de dragul unui *bărbat?* Ce fel de bărbat merită asta? Unde ți-e creierul?" Dacă aș fi în locul ei, știi ce-aș face? M-aș înclina grațios în fața ta și-aș spune: „Mulțumesc, doamnă. Este un dar splendid. Și bărbatul acesta care e cu dumneavoastră? Acum

că mă uit mai bine, îmi dau seama că nu țin minte să-l mai fi văzut. Adio". Și apoi i-aș cere omului care mă însoțește să pună jos cuțitul. „Veneția e prea umedă", i-aș zice. „Hai să mergem altundeva, departe, unde e mai puțină apă și unde se vorbește o limbă pe care s-o pricep." Asta aș face.

– Dar n-ai fi niciodată într-o asemenea situație, pentru că ești deșteaptă și ai inimă bună, îi replică Francesca.

– Oricum, trebuie să ținem minte: uite ce putem păți fără mila lui Dumnezeu.

Cu discuții de felul acesta și cu filosofia prietenei sale, Francesca ajunse să-și găsească pacea lăuntrică pe care o pierduse de mult. Așa cum îi spusese lui Lurenze, totul se terminase.

Jocul dement pe care îl jucase cu Elphick se încheiase. În sfârșit, se simțea mulțumită.

Nu-și dăduse seama ce spin agasant o împunsese în coastă în tot acest timp. Era conștientă abia acum, când dispăruse și putea în fine să respire fără piedici.

Cât despre Cordier...

– Cred că ăsta merită păstrat, fu de părere Giulietta când Francesca aduse subiectul în discuție. Știi, precum contesa Benzoni și devotatul ei Rangone. Ăsta, zic eu, ți-e devotat până în măduva oaselor.

– O să vedem, murmură adormită Francesca. Și Lurenze?

– O, e delicios, spuse Giulietta zâmbind. Mă tem c-o să se plictisească de mine cu mult înainte ca eu să mă plictisesc de el. Dar e un pariu pe care mi-l asum. Și o fac cu ochii deschiși.

În clipa următoare își închise superbii ochi de căprioară și adormi.

A doua zi, după-amiază, Francesca se duse la palatul lui de Magny. Îi trimisese un bilet prin care o întreba ce se întâmplase, căci auzise niște zvonuri greu de crezut.

Relatarea ei nu-l mulțumi defel. Tânăra femeie nici nu se aștepta să-l mulțumească. De Magny o mustră pentru că se dusese la miezul nopții într-o piațetă pustie pentru a se întâlni cu o uneltitoare infamă. O mustră pentru că-i dăruise safirele unei nebune violente. Amuți de mânie când ea îi relată cum o urmărise pe Marta Fazi până la marginea canalului.

– Ți-ai pierdut mințile? o întrebă el când își recăpătă glasul.

– Eram furioasă, zise ea.

– Cu picătura asta s-a umplut paharul. De acum înainte...

Nu-și putu încheia propoziția, deoarece un servitor intră să anunțe că domnul Cordier cerea permisiunea să-l vadă pe conte.

– Sigur că are permisiunea mea, replică iritat de Magny. Când servitorul ieși, adăugă: Nu înțeleg de ce-i atât de ceremonios. Mi-a trimis un bilet azi-dimineață, zicând că voia să discutăm o chestiune personală. Așa-zisul conte se ridică și se apropie de masa de scris. Uite, spuse el arătându-i Francescăi o foaie de hârtie fină, scumpă.

Ea o luă s-o citească. Avea doar câteva rânduri. Își privi tatăl cu sprâncenele ridicate.

– Ce protocolar sună!

– Are de-a face cu identitatea mea de împrumut, pun rămășag, spuse el coborând glasul. Quentin trebuie să fi pus niște întrebări nepotrivite.

– *Signor* Cordier.

Servitorul se dădu la o parte pentru a-i face loc domnului Cordier. Era încă și mai elegant decât de obicei, cu un frac bleumarin, o vestă cu picățele și guler șal. Pantalonii de un alb impecabil aveau bride care să-i țină perfect drepți peste cizmele strălucitoare.

Cu un gest nonșalant, Francesca lăsă scrisoarea să cadă pe birou.

Cordier o salută cu o politețe exagerată, iar ea se prinse în joc zâmbind. După un scurt schimb de banalități, îi spuse:

– Știu că doriți o întrevedere privată cu *monsieur*. Ne vedem mai târziu. La La Fenice? Trecu pe lângă el atingându-i picioarele cu fusta ei amplă și șopti: Ai putea să te deghizezi în servitor. Ar fi... palpitant.

– Aș putea, răspunse el încet, apoi continuă cu glas tare: Nu trebuie să plecați, doamnă Bonnard. Aș vrea să auziți și dumneavoastră ce am să-i spun contelui de Magny.

Era curioasă. Bărbatul care se dădea drept de Magny se aștepta ca ea să-i povestească totul, însă nu-i întorcea favoarea. De pildă, nu se obosise s-o informeze că nu era mort. Pur și simplu apăruse într-o bună zi la Paris și-o speriase de-i stătuse inima în loc.

Cordier își îndreptă atenția spre tatăl ei.

– Domnule, n-o să vă plictisesc cu discursuri sentimentale, așa că vă solicit fără ocolișuri permisiunea de a mă căsători cu fiica... cu doamna aici de față.

Francesca rămase cu gura căscată.

Șocul lui de Magny era încă și mai mare. Își duse mâna la inimă.

– Mi s-a tăiat răsuflarea, îngăimă el. Chiar asta vrei să faci? Să te însori cu ea?

– Nu văd alternativa, zise Cordier.

Francesca își regăsi în cele din urmă vocea și prezența de spirit.

– Eu văd. Să ne căsătorim?

– Da, te rog, spuse Cordier. Te iubesc îngrozitor de mult.

– Da, știu, dar să ne căsătorim? Ți-ai pierdut mințile? De ce să strici o legătură perfectă prin căsătorie?

– Pentru că te vreau numai pe tine, dulceața mea.

– Pe bună dreptate, dar nu sunt deloc sigură că eu te vreau numai pe tine.

– Zău, Francesca, interveni tatăl ei. Iată un bărbat care vrea să facă din tine o femeie cinstită, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le-ai...

– Nu vreau să fiu o femeie cinstită! Când o să vă băgați asta în capetele voastre pătrate?

– Tot ce vreau e să te văd fericită și așezată la casa ta, zise de Magny. Și mi-ar plăcea să nu-mi mai provoci spaime care să-mi grăbească moartea. Și nu așa se vorbește cu ta... cu cei mai în vârstă decât tine.

– Atunci n-o să mai vorbesc deloc, pufni ea, după care ieși din încăpere ca o furtună.

Spre dezamăgirea ei, Cordier n-o urmă.

Merse iute până la *portego*, dar ciulea mereu urechile, sperând să audă pași. Aceștia nu veniră.

Coborî în grabă scările până la *andron* și sări în gondola care o aștepta.

De Magny se uită la James.

– Ești sigur că vrei să te însori cu ea?

– Da.

– E imposibilă.

– La fel sunt și eu. Cine-o poate condamna pentru că e fâșneață?

De Magny aruncă o privire spre ușa prin care Francesca ieșise atât de teatral.

– N-ai de gând s-o urmărești, să cazi în genunchi, să-i juri veșnică devoțiune și toate aiurelile obișnuite?

– Nu.

– Ei bine, atunci vrei să bei ceva?

– Da. Da, cu plăcere, mulțumesc.

Francesca privea posomorâtă pe fereastra gondolei la Ca' Munetti, de unde nu venise nici un iubit devotat. Nu trimisese nici măcar un bilet, ticălosul!

Nu-i păsa, se gândi ea în timp ce gondola aluneca pe apă, lăsând cele două case să se uite una la alta peste canal. Urma să petreacă de minune în noaptea aceea.

Primise o nouă rochie, și ăsta era un lucru bun, pentru că pierduse două dintre cele trei ținute care îi plăceau cel mai mult – și numai ea era de vină pentru că se încurcase cu un derbedeu arogant.

Să se mărite cu el, sigur!

Își aminti versurile delicioase pe care i le trimisese Byron, din Cântul al treilea din *Don Juan*, la care încă lucra.

Există-n conjugalele relații
Ceva cu dragostea în antiteză.
Poeții ne descriu înamorații,
Dar peste soți mereu trec, în viteză.[1]

Avea dreptate. Nimic nu distrugea dragostea mai aprig decât căsătoria.

Și nimic nu era mai bun pentru a aduce un bărbat cu picioarele pe pământ decât gelozia.

Noua rochie era din crep negru, tivită cu satin negru cu o broderie fină din argint. Era foarte decoltată atât în față, cât și în spate. În comparație cu alte rochii era de-a dreptul banală, constituind un fundal perfect pentru setul splendid cu diamante, a cărui piesă de rezistență era colierul cu pietre prețioase în formă de picătură. Cerceii asemenea unor mici candelabre se numărau printre preferații ei.

Se văzu cu ochii minții în loja sa de la operă, tapițată cu catifea albastră, flirtând cu toți domnii chipeși care intrau. Asta avea să-i dea o lecție lui Cordier.

[1] Byron, *op. cit.*, p. 132 (n.tr.)

Cum se putuse gândi să-i ceară mâna de la tatăl ei, de parcă ar fi fost o școlăriță căreia nu i se permitea să hotărască singură și care nu învățase tot ce trebuia să știe despre căsătorie...

O siluetă apăru pe *fondamenta* din apropiere chiar când gondola se pregătea să cotească pe următorul canal. Era înaltă și...

Și sări cu ușurință pe puntea gondolei, făcând ambarcațiunea să se legene.

Uliva înjură. La fel făcu și Dumini.

– Ce vrei să fac? rosti o voce familiară, profundă, incontestabil italiană. Când încerc să vorbesc cu ea în locul potrivit, în casa tatălui ei, se năpustește afară mânioasă. Aici nu poate să scape de mine.

Acestea fiind zise, Cordier intră în *felze*, închise ușa și se afundă pe banchetă lângă ea.

Francesca se uită pe fereastră în timp ce nerăbdarea îi șfichiuia inima.

– Superbe diamante, remarcă el, de data asta cu un accent englezesc desăvârșit.

– Setul a fost făcut de Nitot, spuse ea menționându-l pe bijutierul care monta pietre prețioase pentru capetele încoronate ale Franței, de la Bourboni la Bonaparte și înapoi la Bourboni. Unele diamante i-au aparținut regelui Ludovic al XIV-lea. Le-am primit de la un *marchese* foarte chipeș, amuzant și devotat.

– Știu la cine te referi. Dar familia mamei mele e mai veche și mai nobilă decât a lui. Și mama o să te întâmpine mult mai călduros decât ar face-o a lui vreodată. Maică-sa e o snoabă îngrozitoare, din cauză că familia ei e burgheză. Mama mea, pe de altă parte, o să fie încântată că mi-am găsit o soție cu un gust desăvârșit în materie de bijuterii. N-o să se agațe de nimicuri, cum ar fi modul în care au fost obținute giuvaierele respective. Și știi că nici eu n-aș comenta, deoarece am obținut bijuterii prin metode încă și mai puțin respectabile.

Măcar era cinstit, asta trebuia să recunoască Francesca. Un derbedeu cinstit. Se întoarse spre el. Purta o ținută de seară elegantă, neagră, cu puțin alb la guler și manșete. Își scosese pălăria, iar buclele de abanos străluceau în lumina lămpii din cabină. Știa că avea un păr superb. Știa că femeilor le plăcea să-și plimbe degetele prin el. Ah, ce păcătos putea fi!

– Cordier.

Îi luă mâna înmănușată într-a lui. Nu era foarte satisfăcător. Dar dacă ea și-ar fi scos mănușile ar fi trebuit să i le scoată pe-ale lui, și apoi... și apoi...

– A venit vremea să lăsăm trecutul în urmă, spuse el. Am terminat-o cu Elphick, amândoi. Nu mi-aș fi putut găsi liniștea atât timp cât tovarășii mei nu erau răzbunați. Acum știu c-o să fie. O să fii răzbunată și tu. Iar când se clarifică toate lucrurile o să fie răzbunat și tatăl tău, căci se va dovedi că a fost învinuit pe nedrept pentru escrocheria comisă de Elphick.

Francesca privi la mâna înmănușată care o ținea pe-a ei și se încruntă.

– Ești foarte, foarte sigur că n-a fost tata de vină? Pentru că nu e cu totul... demn de încredere, ca să spun așa.

– Orice ar fi făcut tatăl tău în alte privințe, marea escrocherie a fost pusă la cale și executată de fostul tău soț.

– Tata n-a recunoscut-o niciodată, oftă ea. Era un plan atât de inteligent – și a avut rezultate atât de spectaculoase –, încât mă gândesc că era un pic invidios și nu voia să admită că a fost păcălit la fel ca toți ceilalți.

– Nu contează, capitolul ăsta e încheiat. Aș vrea ca noi doi să începem unul nou.

– Și eu aș vrea. Știu că ai cele mai bune intenții când te oferi să mă iei de nevastă, dar nu înțelegi. Ești bărbat.

– Știu. N-am cum să schimb asta.

– Ceea ce nu știi e ce înseamnă o căsătorie respectabilă pentru o femeie. Am crezut că asta e libertatea – până când m-am mutat pe Continent și am renunțat să mai fiu respectabilă. Femeile căsătorite trăiesc într-o închisoare formată din reguli și nici măcar nu-și dau seama de asta. Femeile respectabile nu pot să facă asta sau cealaltă, iar dacă încalcă regulile trebuie să fie foarte discrete. Trebuie să se furișeze și să poarte permanent masca ipocriziei.

– Aceea e Anglia, spuse el. Aici suntem în Italia. Iar tatăl tău și cu mine am întocmit un contract de căsătorie conform legilor italiene...

– V-ați pierdut amândoi auzul în același timp? N-am spus deja nu? Aroganța asta masculină e atât de tipică...

– Contract care menționează un *cavalier servente*, continuă el fără s-o bage în seamă. Îi dădu drumul la mână și începu să-și scoată

mănușile. E de neconceput ca o doamnă cu origini bune și o educație pe măsură să nu aibă așa ceva. Trebuie să ai un soț, ceea ce înseamnă o plictiseală groaznică. Prin urmare, pentru a îndulci această situație oprimantă, există prietenul devotat, care o însoțește pe doamnă peste tot, îi îndeplinește poruncile și-o amuză, putând să fie amantul ei sau nu.

Francesca îi privi mâinile goale, degetele lungi și agile. Înghiți în sec.

– Dar nu poți fi în același timp soț și *cavalier servente*, observă ea.

– M-am gândit că, dacă reușesc să nu fiu foarte plicticos, n-o să mai ai nevoie de un cavaler servant sau vreun alt iubit care să-ți sporească fericirea.

Se uită cum degetele lungi înaintau spre brațul ei și se strecurau sub șal. Apoi simți cum mâinile acelea de hoț îi trăgeau mănușa spre încheietură. Cu mare grijă, trecu pielea fină de ied pe sub brățări.

– Asta spui acum, murmură ea cu voce tremurândă.

Îl credea totuși, în ciuda bunului-simț și a experienței proaste. Dar o femeie ar fi crezut orice în momentul în care mâinile acelea pricepute îi furau și ultima picătură de rațiune.

– *Amor mio*, dacă nu pot să te amuz și să te fac fericită, nu merit fidelitate. Se aplecă mai aproape și începu să tragă de cealaltă mănușă. Și dacă nu pot fi mulțumit cu o singură femeie, care e tot ce mi-am dorit vreodată...

– Te rog să nu uiți că sunt tot ce și-ar putea dori *orice* bărbat, îi atrase ea atenția.

– Crede-mă, n-o să uit asta niciodată. Dacă nu pot atinge fericirea supremă în compania ta, dacă nu reușesc să te fac pe tine fericită, atunci merit să-mi pui coarne de câte ori ai cbef.

A doua mănușă i se desprinse de pe mână. Francesca îl urmări cum o puse peste celelalte: ale ei, ale lui.

– E un argument interesant, spuse ea.

– Atunci lasă-mă să trec la punctul următor, zise el în timp ce mâna i se furișa spre cercelul cu diamante. Așa cum am demonstrat, spre satisfacția tatălui tău, chiar dacă sunt fiul mai mic, m-am descurcat bine în ramura mea de activitate. Jucându-se cu diamantul, adăugă: O să-ți pot oferi o viață confortabilă – ei bine, nu chiar aceea cu care ești obișnuită, dar pe-aproape.

O sărută pe ureche.

– Nu sunt lacomă, murmură ea cu glas răguşit. Pe-aproape e foarte bine. Dar trebuie să-mi dai înapoi peridotele.

James râse, gâdilându-i pielea gâtului cu răsuflarea lui caldă.

– Ce, chestiile alea amărâte?

– Sunt primele bijuterii pe care aproape că mi le-ai dat. O să le preţuiesc ca pe o comoară din motive sentimentale.

– Foarte bine atunci, o să ţi le dau. Dar mă vrei şi pe mine, *tesoro mio?*

O sărută pe gât, în locul acela special, apoi mai jos.

Mintea ei se transforma în miere caldă. Cum să nu-l vrea? se întrebă ea ameţită. Deja îşi riscase viaţa pentru el, şi nu o dată. Putea să nu-şi rişte viitorul?

Îşi aminti ce-i spusese Giulietta noaptea trecută, înainte să adoarmă.

„Dar ăsta este riscul pe care mi-l asum. Şi mi-l asum cu ochii deschişi."

Dragostea era întotdeauna un risc enorm.

– Mă mai gândesc la asta, îi răspunse în cele din urmă.

– Înseamnă că facem progrese.

James o trase în poala lui, îşi înclină capul şi-i trasă o potecă de săruturi fierbinţi de-a lungul marginii decolteului.

– Eşti sigur că n-o să-ţi pară rău mai târziu că nu te-ai însurat cu una dintre domnişoarele alea în rochii albe? susură ea.

El îi împinse marginea corsajului şi-o făcu să icnească în momentul în care buzele îi alunecară peste sânul plin.

– Fetele, îngăimă ea. Cluburile. Dineurile şi bărbaţii care spun glume deşucheate. Hyde Park.

– La naiba cu ele, mormăi James.

Limba lui atingea uşor curbura perfectă a sânului. Francesca simţi zvâcnetul adânc în pântece, acelaşi zvâcnet pe care îl simţise prima oară când îl văzuse, neştiind cine era.

Poate că nu era decât simpla dorinţă trupească pentru un bărbat atrăgător.

Sau poate că era atracţia puternică pentru sufletul-pereche.

Nu voia să reziste. Cu toate astea, îi era teamă.

– Şi familia ta? îl întrebă disperată. Mamele italience. Nici o femeie nu e destul de bună pentru...

– Ai încredere în mine, șopti el în timp ce mâinile lui îi coborau spre fustă. O să te placă. O să spună că am făcut o afacere excelentă. Cum poți vorbi despre mame într-un moment ca ăsta?

Nu vorbea să vorbească despre astfel de lucruri, dar avea nevoie s-o facă înainte de a se topi complet. Mama ei murise la scurt timp după ce se măritase. Îi era foarte dor de ea.

– Aș vrea... aș vrea să am prietene.

Degetele lui se strecuraseră sub rochie și sub jupon. O parte din ea era pierdută, înrobită de mâinile lui, de dorință. Cât trecuse de când făcuseră dragoste ultima dată? Și totuși altă parte din ea se gândea la prietenele pe care le pierduse în perioada aceea cumplită a vieții sale.

– Giulietta, murmură ea.

– Știu. James își înălță capul și o privi în ochi. Ai încredere în mine. O să fim fericiți. Închide obloanele.

Se supuse și se așeză mai bine când mâinile lui îi prinseră jartierele. Îi luă fața între mâini și-o apropie de a ei.

– Ești prea grăbit. *Baciami.*

Râse și o sărută, lăsând-o să-i guste râsul. Era un păcătos, la fel ca ea, și nu regreta nimic, la fel ca ea. N-avea să fie niciodată respectabil în adevăratul înțeles al cuvântului. N-avea să fie niciodată arțăgos. Nu-i păsa dacă era o târfă și nu i-ar fi păsat dacă și prietena ei cea mai bună ar fi fost o târfă. Cu bărbatul acela putea fi fericită.

Cu bărbatul acela se putea îmbăta într-o clipă din cauza unui sărut fierbinte, înfăptuit printre hobote de râs.

Întinse mâna, îi descheie pantalonii și-l apucă strâns, făcându-l să icnească.

– Cine se grăbește acum? o întrebă el cu voce îngroșată.

– Aproape am ajuns la teatru, spuse ea.

Îi mângâie bărbăția lungă și fierbinte, dar nu avea răbdare să se joace cu el acum. James îi ridică fusta și o așeză peste el, dezmierdând-o cu mâna lui mare și obraznică.

– Da, șopti Francesca. Da, acum.

Îi înlănțui gâtul cu brațele și-l sărută aprig în momentul în care o pătrunse.

Căldura explodă înăuntrul ei, căldura plăcerii și fericirii și posedării. Se lăsă în voia senzațiilor, renunțând la rațiune, renunțând

la stăpânirea de sine pe care-o prețuia atât, îngăduind extazului s-o ducă acolo unde voia.

Bărbatul acesta trebuia păstrat, așa că se agăță de el în timp ce trupurile le pulsau împreună, în timp ce inimile le băteau tot mai tare împreună. Se agăță de el în timp ce-l săruta și râdea în goana nebună spre fericire. Ajunse pe culme, apoi iarăși, și încă o dată, moment în care și el cedă plăcerii. Călăriră împreună ultimul val și tot împreună plutiră în liniștea fericirii pure.

Afară, Uliva și Dumini observaseră că obloanele fuseseră închise, deși era o noapte surprinzător de caldă pentru acel anotimp, iar puținii nori de pe cer nu sugerau că ar fi urmat să plouă.

Cei doi venețieni schimbară o privire și cârmiră gondola pe un traseu mai lung.

Epilog

Când moartea crudă pe eroi i-asaltă,
Distingi deznodământu-n tragedii.
În comedii – e nunta. Restul baltă
Îl lasă dramaturgii grijulii.[1]

Lord Byron, *Don Juan*, Cântul al treilea

Scandalul iscat de procesul lordului Elphick se dovedi chiar mai spectaculos decât cel pe care îl provocase divorțul său. Gazetele dedicară numeroase articole detaliilor din sala de judecată. Domnul Cruikshank și colegii săi de breaslă creară o colecție inestimabilă de ilustrații pentru delectarea publicului larg: lordul Elphick sărutând fundul lui Napoleon, lordul Elphick în toiul unei orgii alcoolizate cu un grup de femei de moravuri ușoare, capul lordului Elphick în chip de ciupercă otrăvitoare crescând pe un morman de balegă, lordul Elphick făcându-și nevoile pe o Britanie căzută, lordul Elphick furând mâncare de la soldații înfometați. Acestea erau printre cele mai blânde.

În fiecare zi, când aristocratul era dus la Westminster pentru judecată, gloata îi bombarda trăsura cu leșuri de animale și excremente, fructele și legumele putrezite fiind considerate insuficiente pentru a exprima sentimentele patrioților britanici.

Procesul dură foarte mult, mai mult decât cel al reginei Caroline, și fu mult mai sordid. La final, așa cum se aștepta toată lumea, fu găsit vinovat.

Până la urmă totuși, reuși să păcălească justiția. În noaptea de dinaintea execuției, temnicerii îl găsiră zvârcolindu-se pe podeaua celulei. Nu i se permisese să aibă brici, cuțit, frânghie sau chiar bretele, ca nu cumva să se sinucidă, însă precauțiile se dovediseră

[1] Byron, *op. cit.*, p. 132 (n.tr.)

insuficiente. Izbutise cumva să facă rost de otravă. Nu se mai putu face nimic. Muri peste câteva ore, în chinuri groaznice.

Date fiind simptomele descrise într-un articol de ziar pe care i-l trimisese una din surorile lui, James își dădu seama că era vorba de arsenic. Își dădu seama și că nu fusese sinucidere.

– Dacă a reușit să facă rost de otravă, îi spuse el Francescăi, ar fi putut să facă rost și de un pistol sau de un brici. Și, dintre toate otrăvurile, să aleagă arsenicul? E atât de greu să stabilești doza corectă! Pun rămășag pe ce vrei tu că a fost o femeie. Nu-i atât de greu să otrăvești un deținut.

– Chiar și când e păzit de gărzi vigilente? îl întrebă soția lui. Cum e posibil?

– Nu-ți spun. Dacă îți vine ideea să mă otrăvești, trebuie să descoperi singură, urmând tradiția de veacuri a strămoșilor mei.

– N-o să încerc să ghicesc cine i-a făcut lui felul. Ar putea să fie oricare dintre sutele de femei de care s-a folosit.

– Cele care n-au fugit cât le-au ținut picioarele în momentul izbucnirii scandalului, zise James.

– Scumpa lui Johanna n-a așteptat atât de mult. Plecase înainte ca Quentin să ajungă la Londra.

La scurt timp după această conversație începură să sosească mesajele. Lordul Byron îi scrisese deja bucuros Francescăi: „Cel puțin unul din noi e răzbunat". Atașase un scurt poem pe care îl compusese pentru acea ocazie, strecurând miște insinuări necuviincioase despre cel de-al doilea soț al ei.

Scrisese și lordul Quentin, relatând despre evenimentele de la Londra și mulțumindu-i tinerei femei pentru ajutorul dat la încheierea unui caz care le solicita atenția și eforturile de multe luni.

Apoi însă, spre stupefacția Francescăi, sosi un val de scrisori de la vechi prieteni și cunoștințe. Erau scrisori de mulțumiri și scrisori de scuze.

Cea mai șocantă dintre toate era cea pe care regele le-o adresa amândurora. Fiind trimisă prin curier special, ajunse la sfârșitul unei zile de februarie, mult timp după ce servitorii aduseseră corespondența. James și Francesca își așteptau invitații: Lurenze și Giulietta urmau să li se alăture la cină înainte de a pleca împreună la operă.

James stătea lungit pe canapea, studiindu-i pe micuții *putti*. Când discutaseră despre locul unde să se stabilească după căsătorie,

el sugerase să rămână acolo, la Palazzo Neroni, deoarece niulurile aveau o semnificație sentimentală deosebită.

Cu scrisoarea în mână, Francesca veni să se așeze lângă el. James se ridică în șezut pe perne ca să poată citi peste umărul ei. Printre alte lucruri, suveranul îi mulțumea pentru că se pusese în pericol de dragul țării sale.

– Nu știai asta, nu? murmură James după ce-și reveniră din uimire. Atunci când îți riscai viața încercând să mă salvezi, nu știai că îndeplineai un serviciu public.

– Quentin a fost foarte amabil să mă prezinte ca pe o eroină. De fapt, eram doar îndrăgostită prostește.

– Mă bucur c-ai fost proastă. Proastă, dar foarte bună.

Francesca dădu pagina și citi în continuare.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă ea.

– Santo Cielo! o îngână el.

– Ce prostie! Ce-o fi în capul lor?

– Lord și Lady Delcaire. James o privi întrebător. Îți place cum sună? O să fim înnobilați – pentru servicii aduse statului, nici mai mult, nici mai puțin.

– *Tu* o să fii înnobilat, îl corectă ea. Eu nu sunt decât un accesoriu necesar.

– „Necesar" e cuvântul important aici.

– Of, și tocmai ce mă obișnuisem să fiu doamna Cordier!

– Sunt mai multe doamne Cordier, *mia cara*. Și vor mai fi, fără îndoială. Gândește-te numai: ca lady, o să poți purta o diademă cu sfere de argint și o mantie de încoronare tivită cu hermină.

– Dar am ratat încoronarea!

– Poți să-ți porți diadema și mantia în pat.

Francesca se gândi câteva clipe.

– Și nimic pe dedesubt.

– O idee excelentă. Unul dintre multele lucruri care-mi plac la tine este simțul vestimentar desăvârșit.

– Dar trebuie să mergem la Londra, spuse ea.

– Ar fi o politețe minimă, nu? Te deranjează atât de mult? Nu trebuie să rămânem pentru totdeauna. Dar poate câteva luni? La vârful sezonului monden?

– Cum ar putea să mă deranjeze acum? Prietenele mele m-au rugat să le iert. Soțul meu a primit un titlu nobiliar. Vârful sezonului îmi convine perfect. O să dăm petreceri.

Începu să gesticuleze, fericită să facă planuri, așa că scrisoarea îi alunecă dintre degete.

– Pentru început, un dineu. Vai, ce distractiv o să fie! Mă întreb dacă-i putem convinge pe Giulietta și Lurenze să vină la Londra. Sunt sigură că vom reuși. Dacă ar face-o contesă sau așa ceva, nimeni n-o să comenteze. Și el e un prinț străin. Fețelor regale li se îngăduie să facă tot ce vor, mai ales dacă e vorba de străini. Nu li se aplică aceleași standarde. Da, vom reuși, încheie ea încuviințând din cap.

James o contempla, delectându-se cu fața ei de o frumusețe exotică, iluminată de plăcere. Nu putea enumera toate modurile în care o iubea, dar probabil că asta era chintesența: exuberanța ei, veselia pură pe care o emana.

– Vino încoace, îi spuse. Se trase spre capătul canapelei și bătu cu palma pe locul de alături. N-am mai sărutat-o niciodată pe Lady Delcaire.

– Nici gând! îi replică ea aspru în timp ce tot felul de planuri drăcești îi dănțuiau în ochii extraordinari. O să-mi șifonezi rochia!

– Asta era și intenția mea.

– Trebuie să vină oaspeții.

– Ce șocați vor fi! Haide, frumoaso. Tot ce vreau e un sărut... și, poate, niște mângâieri conjugale.

Izbucni în râs și se supuse, cuibărindu-și trupul superb lângă el. James îi întoarse fața și, prinzându-i bărbia între degete, o sărută prelung și tandru. Francesca își vârî degetele în părul lui și-i întoarse tandrețea.

Când, într-un târziu, se desprinseră, o privi în ochii aceia verzi, atât de blânzi, și se gândi c-ar fi fost fericit să se înece în ei.

– Când plecăm la Londra? îl întrebă ea.

– Oricând vrei tu. Mâinile lui se plimbau nonșalant pe corsajul din pânză fină. Peste două săptămâni? Cât îi ia unei femei să-și facă bagajele pentru o călătorie lungă?

– Cred că mă descurc în două săptămâni.

– O să ne întoarcem, bineînțeles. Nu sunt sigur cât timp pot sta departe de copii.

Francesca se uită la tavan și zâmbi.

– Sunt atât de ridicoli! Și totuși ajungi să te atașezi de ei.

– Sau să atașezi lucruri de ei – de fundulețele lor inocente, de exemplu. James făcu o pauză câtă vreme mâna lui dezmierdă rotunjimea moale de deasupra decolteului, apoi reluă: Că veni vorba, la Londra să nu spui nimănui unde ai ascuns scrisorile.

Ochii ei, care se închiseseră de plăcere, se deschiseră larg.

– Nu i-ai spus lui Quentin? El nu te-a întrebat?

Ea rămăsese în gondolă în acea zi. Quentin venise la debarcaderul de la San Lazzaro. Numai James coborâse pe uscat.

– De obicei nu purtăm discuții lungi în asemenea cazuri, zise el. I-am dat pachetul, iar el a spus: „Era și timpul" și a plecat.

– Dacă astea-s toate mulțumirile pe care ți le-a oferit, nu merită să afle.

– Nu i-aș fi zis nici dacă m-ar fi întrebat. Cine știe? Într-o bună zi s-ar putea să am nevoie de ascunzătoarea aia, spuse James privind lung pieptul soției sale.

– Credeam că te-ai retras din activitate.

– Cu siguranță, deși devenise foarte palpitant să te am drept parteneră de infracțiuni. Sau de anti-infracțiuni, mai degrabă.

– Spuneai totuși că munca ta era palpitantă.

– Când am venit aici mă săturasem de uneltiri și vicleșuguri, dar plictiseala mi s-a risipit când te-am cunoscut pe tine. Și întâlnirea aceea cu Marta Fazi a fost probabil cea mai înspăimântătoare experiență de când mă știu.

Francesca se așeză mai comod pe perne și-l mângâie afectuos pe obraz.

– Asta a fost palpitant.

James își întoarse capul pentru a săruta palma care îi dezmierda chipul.

– Faptul că ești imprevizibilă, asta m-a cucerit. Îmi oferea un fior pe care nu-l mai trăisem de multă vreme: fiorul terorii pure. Încruntându-se, continuă după un moment de tăcere: Nu, dacă stau să mă gândesc, am o viață destul de palpitantă fiind însurat cu tine. Totuși, hai să ținem secretul acestor *putti* numai pentru noi, da?

Tânăra femeie îi urmări conturul buzelor cu degetul.

– *Sì, eccelenza.* Cum el izbucni în râs, își retrase iute mâna. Ce-i? Nobililor nu trebuie să li te adresezi cu *„eccelenza"*?

– E vorba de accentul tău, chicoti James. E atât de englezesc!

– *Il marchese* spunea că accentul meu e fermecător.
– E delicios. Tu ești delicioasă. Uită-l pe *marchese*.
Drăcușorii dănțuiau iarăși printre stropii de aur din ochii ei.
– Nu sunt sigură că pot. Cred că trebuie să mă distragi cumva.
James își plimbă mâna de-a lungul curbelor superbe ale trupului ei.
– Foarte bine, Lady Delcaire. Hai să vedem cât de bun sunt la asta.

Nota autorului

Scrisul lordului Byron, la fel ca al multor contemporani de-ai săi, inclusiv Jane Austen, este mai puțin riguros decât al nostru. Punctuația e a lui și numai a lui. Prin urmare, în fragmentele de poeme nu sunt greșeli de tipar. E pur și simplu... Byron.

Mulțumiri

Le sunt recunoscătoare următorilor:

Annei Baldi pentru că m-a ajutat să pun cuvintele italienești corecte în gura personajelor.

Lui Owen Halpern, Sherrie Holmes, Margarest Evans Porter și Katherine Shaw pentru ajutorul lor neprețuit pe tema Veneției.

Familiei și prietenilor mei, cu mulțumiri speciale pentru Walter, Cynthia, Mary Jo, Nancy și Gemenei.